

tehniški
šolski
center
maribor

GLAS CENTRA

KAZALO

KOLOFON	I
ŠOLSKO GLASILO 2021	1
BODOČIM DIJAKOM NA POT	2
DIJAŠKA SKUPNOST TŠC	3
PROJEKT ERASMUS+	4
TŠC — MOJA IZBIRA	6
ŠOLANJE NA TŠC	10
DIJAKI TŠC	17
POUK NA DALJAVO	20
ŠPORTNI TŠC	26
KULTURNO-LITERARNI KOTIČEK	37
NATEČAJI, NAGRADE	47
TŠC ARGO, MEMSI, FACEBOOK, INSTAGRAM	50
STROKA	55
PRAKTIČNO USPOSABLJANJE Z DELOM	68
MEDPODJETNIŠKI IZOBRAŽEVALNI CENTER	71
VIŠJA STROKOVNA ŠOLA	73

KOLOFON

Šolsko glasilo Glas centra, TŠC Maribor, Zolajeva 12, 2000 Maribor

Urednica:

- **Anka Jemenšek**

Uredniški odbor in računalniška obdelava:

- **Renato Žaberl**
- **Živa Brumec Zadravec**

Lektoriranje glasila:

- **Živa Brumec Zadravec**
- **Anka Jemenšek**

Fotografije narave:

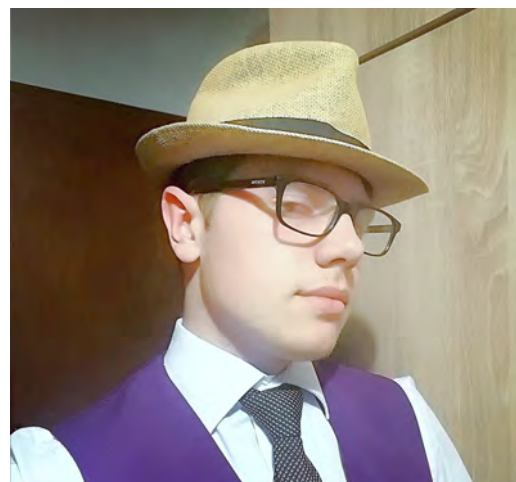
- **Aljoša Topolovec**
- **Žiga Unger**

Likovni prispevki:

- **Dijaki TŠC**

Naslovnica:

- **Aleks Videčnik**

ŠOLSKO GLASILO 2021

Spoštovane dijakinje, dijaki, sodelavke, sodelavci, spoštovani starši!

Za nami je še eno leto, ki ni bilo lahko, pred nami pa mnogo novih in lepih izzivov. Ne morem se izogniti letu, ki je minilo, letu, ki je pred nas postavilo veliko preizkušenj, pa tudi letu, ki nas je naučilo mnogo novega. Najprej verjamem, da nas je naučilo ponižnosti, pa ne mislim ponižnosti kot vdanosti v usodo, ampak ponižnosti, kako smo odvisni od narave, kako smo odvisni drug od drugega. Koronakriza, ki nas je prizadela, ni izbirala po socialnem statusu, po barvi kože, ni spoštovala meja ...

Hkrati pa sem prepričan, da so nas ta nova spoznanja še utrdila, nam pokazala, da zmoremo tudi v težkih situacijah, da je človeški um sposoben rešiti najtežje probleme. In reševali smo jih skupaj. Če se ozrem na naše ožje okolje, na šolo, s ponosom ugotavljam, da smo opravili veliko Delo— da, delo z veliko začetnico. Vsi, ki smo vključeni v delo na šoli, smo dali pomemben prispevek k temu, da bi se kljub nenavadni situaciji, ki je nismo bili navajeni, naučili čim več. Vsak je dodal svoj prispevek, kakor je znal in zmoget. Pogoji so bili težki, pogosto smo izgubljali upanje in se spraševali o smislu našega početja, vendar nismo obupali.

Pouk na daljavo ne more v celoti nadomestiti pravega pouka. Situacije so bile stresne za dijake, družine in seveda tudi za učitelje. Prepričan sem, da smo se vsi trudili po najboljših močeh. Seveda je vedno možno več in bolje, imamo pa čisto vest, da smo storili, kar znamo in zmoremo. Še kar nekaj časa bomo čutili primanjkljaj, tako v znanju, še posebej pa v medčloveških odnosih. Odvadili smo se objemov, stiska rok, prijaznega druženja, ker ga pač ni bilo. Verjamem pa, da ob tem nismo pozabili na sošolce, prijatelje, učitelje, sodelavce ... V prihodnost stopamo z novimi izkušnjami in spoznanji. Verjamem, da jih bomo znali uporabiti, ko bo to potrebno. Imamo veliko, dobro opremljeno šolo, zanimive programe, spodbudno učno okolje. Dober glas o šoli širijo predvsem dobri in uspešni dijaki, ki jim stojijo ob strani dobri in predani učitelji. Imamo oboje, tako da ni razlogov, da ne bi uspeli. Na poti do bližnjih in bolj oddaljenih ciljev nas čaka še mnogo ovir, a mi se jih ne bojimo. Naši dosedanja rezultati so najboljša popotnica za naprej. Imamo veliko uspešnih dijakov, ki se izkazujejo na mnogih področjih. Učitelji in vodstvo šole se bomo trudili, da vam zagotovimo pogoje in potrebno pomoč, vi pa pokažite svojo mladostno radovednost, zagnanost, energijo, pripadnost šoli. Čaka nas še veliko uspehov, tako na področju raziskovalnih nalog in raznih tekmovanj, pri mednarodnih izmenjavah ...

Življenje se bo, upam, da kmalu, ponovno vrnilo v ustaljene tirnice, mi pa bomo z novim zagonom pokazali, da smo zmagovalci.

Tudi glasilo, ki je pred vami, je drobna zmaga v nenavadnih časih, ki pa nas niso odvrnili od zastavljenega cilja. Hvala vsem dijakinjam, dijakom, njihovim staršem in seveda sodelavcem za vaš dosednji trud in veselje se že novih izzivov, ki jih bomo premagali skupaj.

Darko Kukovec, ravnatelj Srednje strojne šole in direktor TŠC Maribor

BODOČIM DIJAKOM NA POT

Kateri izobraževalni program, poklic, katero šolo izbrati? To ni enostavna odločitev, prav tako ni trenutna muha, ki jo lahko spreminjaš, kakor se spreminja vreme. Na to odločitev vpliva več dejavnikov. Če so to izrazite sposobnosti posameznika na posameznem področju ali v stroki, ali velika želja po opravljanju točno določenega poklica oziroma dela, praviloma ni težav. Če pa izbiramo med dvema ali več možnostmi, smo v dvomih, ali je trenutna izbira prava. Vsaka možnost ima tako pozitivne kakor negativne vidike, ki jih tehtamo in se nagibamo zdaj v eno, zdaj v drugo ali tretjo stran. Ob tem ne smemo pozabiti na dosedanje izkušnje z učenjem, na želje in pričakovanja staršev in okolice ter vpliv sovrstnikov. Največkrat gre torej za splet okoliščin, znotraj katerih je potrebno krmariti in se odločiti.

Toda odločitev nikoli ni usodna. Napake in porazi so sestavni del življenja. Če se iz njih učimo, pomenijo naš osebni razvoj. Zagotovljenega uspeha ni, zato je potrebno razmišljati dolgoročno in sproti, delati načrte in se prilagajati. Odločitev ni ena, enkrat in za vselej. Izobraževanje se vedno bolj odvija vse življenje, odločati in prilagajati se moramo sproti in vedno pogosteje. Splošnega recepta za uspešno učenje in delo ni. Zagotovo pa drži eno: če se trudimo po najboljših močeh, se znova poberemo po padcu in smo pripravljeni prositi in sprejeti pomoč, potem tudi uspeh ne izostane.

Izbira nadaljnega izobraževanja je velika prelomnica. Na voljo je veliko možnosti, vendar do končnega uspeha in zadovoljstva ne pelje nobena bližnjica. Dobri sopotniki so vztrajnost, pogum, pripravljenost na nove izzive ter odprtost uma in duha. Če se zavemo svojih prednosti in poznamo slabosti, lahko varno krmarimo po poti življenja.

Si dovolite, želite, upate razprostrti krila in poleteti iz varnega zavetja doma in ustaljenega načina dela? Če nenehno počnete tisto, kar ste vedno počeli, boste vedno dobivali tisto, kar vedno dobivate.

Francoski plemič in pisatelj v 17. stoletju, Francois de la Rochefoucauld, je zapisal: »Nič ni nemogoče; do vsake stvari vodijo poti, in če imamo pravo voljo, bi morali najti tudi pot. Reči, da je nekaj nemogoče, je pogosto le izgovor.«

Ana Kotnik Krajnc, svetovalna delavka

DIJAŠKA SKUPNOST TŠC

Dijaško skupnost naše šole predstavljajo dijaki in je samostojno organizirana skupnost, ki deluje na ravni šole in v oddelkih, v skladu s Šolskimi pravili, Pravilniki in drugimi akti TŠC, Srednje šole Maribor. Uveljavlja pravice dijakov, sodeluje pri zagotavljanju boljših pogojev za šolanje dijakov in pripravlja dijake na odgovorne ter suverene državljane Republike Slovenije in Evrope, organizira obšolsko življenje in delo ter obravnava vprašanja, povezana z vzgojno-izobraževalnim delom in upravljanjem, ter daje organom šole svoje predloge. To so le nekatere naloge, ki so zapisane v statutu Dijaške skupnosti; imenuje pa tudi enega dijaka, ki se povezuje v Parlament Dijaške organizacije Slovenije in tako postane tudi poslanec te organizacije.

V letošnjem letu smo zapisali nekaj nalog, ki bi jih naj realizirali v tem šolskem letu, vendar nam je pouk na daljavo onemogočil aktivno delovanje. V začetku letu smo izvolili predstavnike Dijaške skupnosti, in sicer je predsednik Max Horvat, dijak 3. a/1, podpredsednica Liza Kisilak, dijakinja 4. c/1, blagajničarka pa Sanja Obrul, dijakinja 1. e/1. Predlagana sta bila tudi dva predstavnika za Svet šole, zato smo v septembru izvedli volitve. Za člana v Svetu šole je bil izvoljen David Bratuša, dijak 3. b/1, tako da imamo dva predstavnika v Svetu šole, saj je predstavnik tudi lanskoletni izvoljeni Max Horvat. Izvolili in potrdili smo tudi predstavnika Šolskega sklada, ki je postal Luka Majhenič, dijak 2. b/2 in dva predstavnika Komisije za kakovost, Aneja Krambergerja, dijaka 1. d/1, in Žana Zormana, dijaka 2. b/1.

Nekateri dijaki so se udeležili tudi videokonference Dijaške organizacije Slovenije o spremembah in prilagoditvah letošnje mature.

Upam, da se bomo kmalu vrnil v šolo in da bomo realizirali vsaj nekaj nalog, zapisanih v našem programu dela.

Vsem dijakom želim v imenu predstavnikov Dijaške skupnosti uspešno šolsko leto, predvsem aktivnega sodelovanja, mnenj in predlogov, s katerimi bomo obogatili življenje in delo v šoli. Seveda pa ne pozabite na dolžnosti, saj so te predpogoj za uspeh. Tisti, ki pa se morda še odločate za svoj poklic, vam sporočamo, da je vaša odločitev dobro premišljena, naša šola pa prava izbira.

Vlasta Marjanovič,
mentorica Dijaške skupnosti

PROJEKT ERASMUS+

Praktično usposabljanje v tujini

Srednješolsko strokovno in poklicno izobraževanja v delu svojega programa od dijakov zahteva obvezno praktično usposabljanje v šoli in pri delodajalcu. Postati dober delavec v sodobnem času, ko se strokovne potrebe naglo spreminjajo in zahtevajo nenehno spopolnjevanje, za današnje dijake pravzaprav sploh ni lahka naloga. Kako jih pri tem podpirajo in na to pripravljajo srednje šole v slovenskem prostoru? Odgovor na to vprašanje se skriva tudi v opravljanju praktičnega usposabljanja pri delodajalcih v tujini, kar omogoča evropski program Erasmus+.

Erasmus+ je akcijski program EU za realizacijo ciljev, zastavljenih na področju izobraževanja, usposabljanja, mladine in športa za obdobje 2014–2020. Namenjen je izboljšanju spretnosti in zaposljivosti mladih ter primerjavi in posodabljanju izobraževanj in usposabljanj. V nadaljevanju podrobneje predstavljam izvajanje programa na področju sekundarnega izobraževanja, kjer je omogočena izmenjava dijakov in pridobivanje delovnih izkušenj v tujini.

Tehniški šolski center Maribor je s pomočjo Zavoda za novodobno izobraževanje Maribor jeseni leta 2016 dal pobudo za ustanovitev konzorcija srednjih šol mariborske in pomurske regije. Naslednje leto smo uspešno prijaviли projekt v vrednosti 234.901 EUR z naslovom *VET Skills and Knowledge Exchange*. S projektom smo 100 dijakom šol, članic konzorcija, omogočili tritedensko opravljanje delovne prakse v podjetjih držav članic EU. Ustvarili smo model delovanja konzorcija šol, ki s svojo vsebino in načinom dela zagotavlja, da mobilnost postane stalna priložnost dijakov za pridobivanja strokovnih ter splošnih znanj in izkušenj. S tem smo obstoječi model izobraževanja nadgradili z vpeljavo drugačnih metod dela ter tako omogočili širšo izmenjavo znanj in kompetenc znotraj EU.

Za potrebe projekta smo preko italijanske socialne zadruge UNISER navezali stike s partnerskimi organizacijami v tujini. Z njihovo pomočjo smo izbrali najprimernejša podjetja z izkušnjami pri delu z dijaki. Organizirali smo namestitve, prehrano in potrebne prevoze v času mobilnosti ter nudili vso logistično in organizacijsko podporo dijakom in spremljevalcem na mobilnosti. Izbor dijakov je potekal na osnovi spletne prijave v angleškem jeziku, priloženega življenjepisa in motivacijskega videa. Končni izbor pa je bil opravljen na podlagi razgovora z dijaki preko video klica s tujim partnerjem v angleškem jeziku.

Dijaki so s tritedensko mobilnostjo pridobili veliko novih znanj in izkušenj, ki so pomembno prispevali k njihovi strokovnosti, samostojnosti, zrelosti in odraščanju. Postavljeni so bili pred izziv samostojnega življenja v novem kulturnem okolju ter vključitve v novo delovno okolje. Pridobili so nova praktična znanja na svojem profesionalnem področju, razvili delovne navade, komunikacijske in socialne veščine, pozitivno naravnost, poglobili so zavedanje o kulturni raznolikosti ter spoznali pomembnost njenega sprejemanja. Iz tujine so se vrnili boljše pripravljeni na izzive, ki jih čakajo v življenju na vseh področjih. Šole so s tem projektom dijakom ponudile možnost pridobitve dodatnih znanj in veščin, ki jih pri klasičnem šolskem pouku ni mogoče razvijati, ter tako prispevale k boljši zaposljivosti svojih maturantov.

Projekt je bil zaključen maja 2019. Zaradi njegove uspešne izvedbe in pozitivnih izkušenj, ki jih je prinesel vsem deležnikom, smo prijavili nov projekt s konzorcijem štirih mariborskih srednjih šol. Ta predstavlja vsebinsko nadaljevanje predhodnega projekta. Tako smo v mesecu oktobru 2019 uspešno izvedli 24-dnevno mobilnost 32 dijakov in 8 učiteljev v štiri države EU. Na žalost nam je izbruh pandemije virus SARS-Cov-2 preprečil izvedbo preostalih načrtovanih mobilnosti v maju in oktobru 2020. V povezavi z nacionalno agencijo CMEPIUS načrtujemo podaljšanje projekta do meseca maja 2022. Upamo, da se bodo razmere do takrat izboljšale in bomo lahko uspešno izvedli še preostalih 64 mobilnosti. Jeseni letos smo na šoli ustanovili ekipo štirih učiteljev, ki bo skrbela za internacionalizacijo TŠC Maribor. Pripravili smo vse potrebno za pridobitev Erasmus akreditacije, ki nam bo v novi perspektivi 2021–2027 omogočala lažjo prijavo mednarodnih projektov za dijake in učitelje ter s tem krepila mednarodno prepoznavnost in povezanost centra, dijakom in zaposlenim pa omogočila neprecenljivo izkušnjo izobraževanja na delovnem mestu v tujini.

TŠC — MOJA IZBIRA

Matic Adam, 3. a/1: TŠC Maribor je prava izbira, če te zanima strojništvo in vse, povezano z njim. Profesorji imajo velik nabor znanja iz stroke, ki nam pomaga v nadaljnjem življenju.

Gašper Križanec, 3. a/1: Imamo veliko praktičnega pouka in se pri tem veliko naučimo. Če se šolaš na TŠC Maribor v smeri strojni tehnik, imaš možnosti za nadaljevanje šolanja na fakultetah.

Domen Sulcer, 3. a/1: Službe v tej smeri so zelo iskane, profesorji so prijazni in pripravljeni pomagati, šola ponuja zelo dobro opremo za šolanje (računalnike, CNC stroje, delavnice, telovadnico ...).

Žiga Kaukler, 3. a/1: Ni mi žal, da sem se odločil za TŠC Maribor, saj je lokacija šole glede na izbiro za malico odlična, saj imaš poleg šole veliko trgovin in okrepčevalnic. Prav tako mi je fajn, da lahko opravljamo praktično usposabljanje pri delodajalcu, kar nam v življenju pusti zelo pomembne izkušnje. Profesorji so pripravljeni pomagati in ponuditi priložnost vsakemu dijaku.

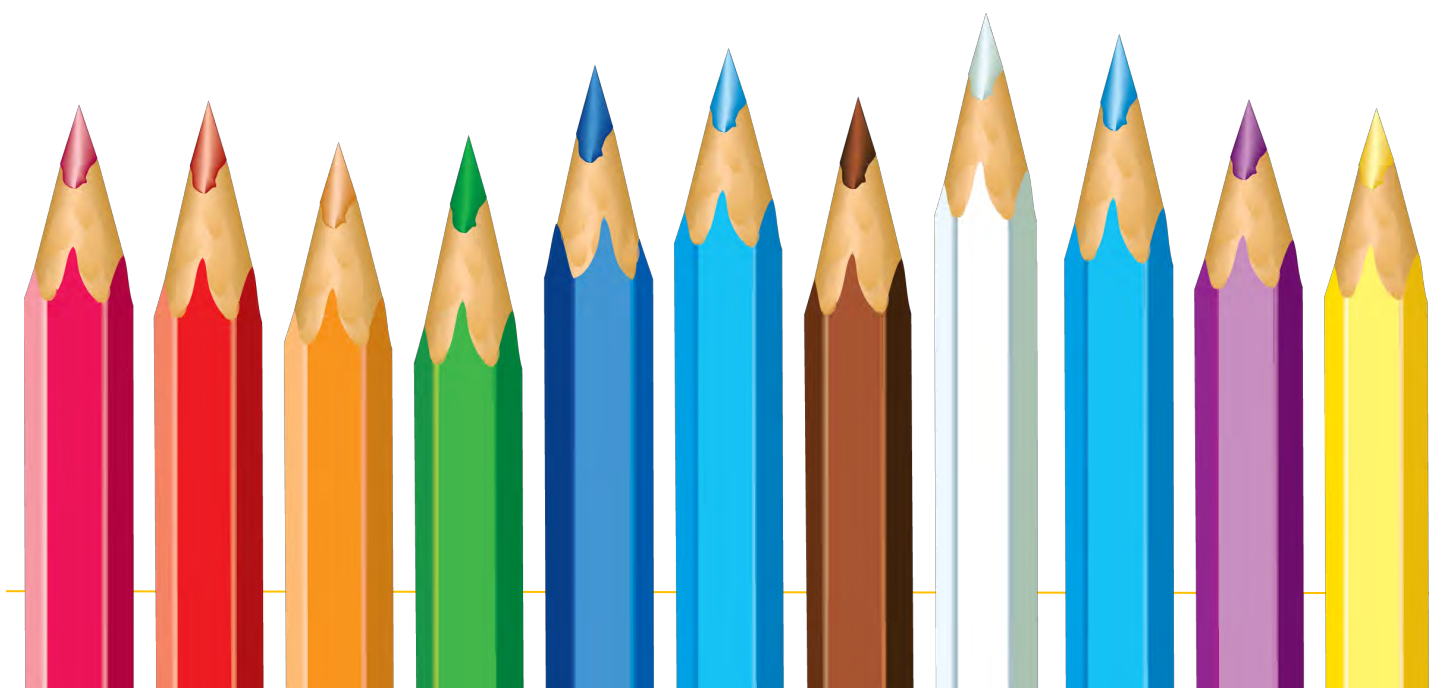
Žiga Sagadin, 3. a/1: Po izobrazbi pridobiš poklic, kar ti zagotovi neko varnostno mrežo, ki je na gimnazijskih smereh ne dobiš. Študij je raznolik, saj strojništvo obsega široko področje. Praktično delo je dober vpogled v delo, ki ga lahko pričakuješ, vendar ga ni dovolj za pridobivanje obsežnejših znanj.

Urban Frangež, 3. b/1: Delo je zelo iskano, zato je zaposlitev skoraj zagotovljena. Šola nima omejitev, zato se lahko vpišejo tudi slabši učenci, katerim učitelji vedno ponudijo priložnosti. Imamo kvalitetne in čiste delavnice, kjer se boš vsak teden učil nekaj novega za realni svet. Šola je velika in prostorna, zato po hodnikih ni prevelike gneče. Šolska okolica, kjer se lahko v odmorih zbirajo učenci, je velika. Poskrbljeno je za red na šoli, saj imamo varnostnika.

Andraž Oblak, 3. b/1: Ko imaš prakso, pridobiš veliko izkušenj tako v šoli kot pri delodajalcu. Vedno dobra mal'ca.

Matej Žitnik Slatinšek, 3. b/1: Super praksa, po šoli se zlahka najde poklic, priporočeno za punce – imamo dosti fantov tu ... 😊

Žak Obrovnik, 3. b/1: Veliko dobrih smeri, šola je dobro organizirana.

Vladimir Milošev, 1. b/2: Meni je šolanje na TŠC všeč zato, ker že od malega obožujem motorna vozila, predvsem avtomobile. Profesorji so prijazni in znajo pomagati, če kaj potrebujem, velikokrat so odprti za različne predloge in rešitve. Imam strica, ki se preživlja s tem poklicem. Ko sem bil še majhen, sem bil zelo veliko z njim in takrat mi je poklic avtoserviserja postal zelo všeč. Našo šolo bi predlagal vsakomur, ki ima rad avtomehaniko in delo s stroji.

Maja Raner, 1. b/2: Razlog, da sem izbrala poklic avtoserviserja, je, da me avti navdušujejo že od takrat, ko sem bila majhna. Tudi moj dedi je bil avtoserviser, zato se je moje zanimanje še povečalo. V otroštvu sem bila vedno okrog avtov, pomagala očetu z zamenjavo gum in drugimi stvarmi, povezanimi z avti. Na šolo sem se vpisala zato, ker sem vedno hotela postati avtoserviser. Ta šola se mi že od 5. razreda zdi za to popolna. Učitelji so zelo prijazni, pomagajo ti, če kaj potrebuješ, in te naučijo vse, kar moraš vedeti, če želiš dobro opravljati svoj poklic. Tehniški šolski center se mi zdi odlična izbira za vse, ki si želijo delati s stroji.

David Štrajhar, 1. a/2: Na Tehniški šolski center Maribor sem se vpisal, ker me zanima popraviljanje, obnova ter nadgradnja avtomobilov in motorjev, predvsem pa mehanika. Šola me je pritegnila zaradi izgleda in velikosti. Delavnice so prostorene in polne opreme, tudi športna dvorana mi je všeč, saj ima telovadnico in fitnes sobo. Za poklic avtoserviserja sem se odločil tudi zato, ker imam doma mopede in motor. Občasno popravljam, včasih jih tudi po lasti želji predelujem. Trenutno obnavljam starejši motor Kawasaki KX250 za motokros.

Savo Gašić, 1. d/1: Že od malih nog imam rad računalnike in elektriko. Tudi moj oče je električar. Ko sem bil nekoliko starejši, mi je oče razložil, kako se delajo osnovne stvari z elektriko. Začel sem popravljati električne stroje in ugotovil, da me to delo veseli. Oče mi je bil v vsem velik vzornik in vedno sem si želel biti tak kot on in vedeti vse, kar ve on. Leta 2019 sem iskal šolo, ki se ukvarja z elektriko in računalništvom. Na internetu sem prebral, da je mehatronika povezanost elektronike, strojništva in računalništva. Prebral sem tudi, da imajo mehatroniki lepo plačo in da je poklic iskan tudi v Nemčiji in v Avstriji. V Bosni, od koder prihajam, šole ne izobražujejo za ta poklic, zato sem se odločil, da se preselim v Slovenijo k očetu in tu nadaljujem srednješolsko izobraževanje. Pobrskal sem po spletu in ugotovil, da v Mariboru obstaja moja šola prihodnosti, in to je Tehniški šolski center, katerega obiskujem v tem šolskem letu. Sem dijak 1. letnika, pa imam že občutek, da je moja izbira dobra in da obiskujem dobro in kvalitetno šolo.

Anej Ilić, 1. d/2: Mehatronika vodi do zelo zanimivega in perspektivnega poklica. Je zelo zanimiva veda, ker združuje tri različna področja: strojništvo, elektrotehniko in informatiko. Biti strokovnjak samo z enega področja velikokrat ni več dovolj, saj se izdelki izdelujejo na čedalje bolj kompleksen način – na strojih, ki delujejo s pomočjo elektronskih krmilnih sistemov in so deloma ali v celoti avtomatizirani oz. računalniško vodeni. Veliko lažje in učinkoviteje je snovati in vzdrževati takšne sisteme, če to počno strokovnjaki, ki poznajo vsa tri področja. Velikokrat je že samo komunikacija med strokovnjaki ozkih področij otežena, ker imajo drugačno terminologijo in predstave. Tudi zato je mehatronik zelo koristen za podjetja, saj ima bistveno večjo strokovno širino. Inženir mehatronike ima znanja s področij strojništva, iz elektrotehnike, avtomatike, informacijskih tehnologij, ekonomije, tujega jezika in še iz mnogih drugih področij. Zato je zelo zanimiv za delodajalce, saj je vsestransko izobražen strokovnjak, ki zna zaradi tega na nov način zasnovati in načrtovati funkcionalno nove proizvode.

Urban Šuster, 2. b/1: Star sem 16 let in se izobražujem v programu srednjega strokovnega izobraževanja za strojnega tehnika. Velik del mojega srednješolskega izobraževanja je potekal do zdaj na daljavo. Kot vsaka stvar na svetu ima tudi šola na daljavo svoje pozitivne in negativne strani. Pozitivno se mi zdi to, da mi ni treba zgodaj vstajati. Ko smo hodili v šolo, sem porabil približno tri ure, da sem prišel v šolo in domov. Zdaj, ko se šolamo na daljavo, imam torej več prostega časa; to je super, sploh zdaj v zimskem letnem času, ko so dnevi zelo kratki. Ker imam popoldne zdaj več časa, uspem iti na svež zrak še ob sončni svetlobi. Pozimi običajno zamenjam kolo za tek, čeprav grem vmes tudi še na kolo, saj sem zelo vnet kolezar. Med drugim je pozitivno tudi to, da si lahko delo za šolo do neke mere organiziram sam, negativne strani pa se začnejo s tem, da profesorji veliko težje prenašajo znanje na dijake. Ko sem v šoli, se veliko lažje zberem in spremljam razlago profesorjev. Razlago snovi v času pouka na daljavo dobimo deloma preko videokonferenc. To je v redu, vendar naporno. Najstniki smo že nasploh preveč pred zasloni, v tem času, zaradi 4 do 5 videokonferenc na dan, pa še veliko več. Prav tako ne moremo ustrezno izvajati praktičnega pouka, ki pa je za nas dijake strokovnih smeri izobraževanja zelo pomemben. Upam, da bomo čim prej preživeli to obdobje epidemije in se kmalu vrnil v šolske klopi. Z upoštevanjem ukrepov in zmanjšanjem stikov med ljudmi nam lahko uspe.

ŠOLANJE NA TŠC

Prvi šolski dan dijakov 1. d/1

Kai Borovič: Ko sem prvič stopil v razred srednje šole, me je bilo najprej strah, ker nisem vedel kakšni bodo profesorji. Še bolj sem se pa začel sekirati, ko je razredničarka začela razlagati, da nismo več šoloobvezni in da se moramo strogo držati pravil. Ko sem sproti začel spoznavati profesorje, so se mi skoraj vsi zdeli zelo strogi, a sem že naslednji teden ugotovil, da ima naša razredničarka prav in imamo na šoli najboljše profesorje. Tudi sošolci so idealni, lepo je tudi, da smo dokaj majhen razred (16 dijakov). Mislim, da sem se pravilno odločil, ko sem se vpisal na TŠC. Ni je stvari, ki bi jo spremenil.

Metod Horvat: Prvi šolski dan me je bilo malo strah, saj nikogar nisem poznal. Tudi razredničarka se mi je zdela stroga. Drugi dan smo se pogovarjali in se že med sabo spoznali. Že prvi dan sem opazil, da je moj sošolec "slovenskobudalo" (youtuber SlovenskoBudalo!). Na to šolo sem se vpisal, ker me zanimajo roboti in vse, kar spada zraven.

Anej Kramberger: Na prvi šolski dan lahko rečem, da sem bil bolj vznemirjen kot pa prestrašen. Težko se je seveda takoj spoznati, vendar mislim, da smo se s sošolci dobro ujeli. Celotna šola nasploh je bila odlična. Ko smo šli na obhod, sem videl, kako velika je šola in koliko nam ponuja. Razredničarka nam je povedala vse, kar smo v tistem trenutku potrebovali. Mislim, da smo lahko vsi skupaj s sošolci srečni, da imamo za razredničarko prof. Mojco Hanželj. Na šolo sem se vpisal, ker se rad ukvarjam z elektroniko nasploh. Zelo pa me zanima tudi robotika.

Matic Križančič: Moji občutki prvi dan so bili mešani, saj me je bilo strah, obenem sem pa bil vesel, da začenjam novo poglavje v življenju. Sošolci so mi bili že prvi dan všeč, predvsem zaradi govorice, obnašanja, navad ... Šola se mi je zdela zelo velika, saj sem iz manjših krajev in tega nisem vajen. Ko sem zagledal razredničarko, se mi je zdela stroga. Čez čas sem spoznal, da je prav zabavna. Na to šolo sem se vpisal predvsem zato, ker je bil ta program v Novem mestu že poln.

Enej Pintarič: Mi smo v Maribor prispeli že 31. avgusta, saj smo se morali namestiti v dijaškem domu. Tista prva noč v dijaškem domu je bila najhujša, saj sem celo noč razmišljal samo o tem, kako bo zjutraj v šoli, če bodo stogi profesorji, problematični sošolci in kakšna bo razredničarka. Sošolci so se mi na prvi pogled zdeli v redu, še bolj pa potem, ko smo ugotovili, da imamo podobne interese. Na to šolo sem se vpisal zaradi tega, ker ti da ta program po končanem šolanju večji spekter znanja elektrotehnike, strojništva ter mehanike, kot pa če bi šel v Mursko Soboto v program Strojni tehnik, kjer bi po koncu šolanja imel le znanje iz strojništva. Po nekaj mesecih druženja se vsi lepo razumemo, si pomagamo ter ob večerih tudi kakšno rečemo, zdaj seveda samo na daljavo.

Cvetke 3. a razreda

Smo 3. a/1, najboljši razred na šoli. Štejemo 29 dijakov. Od ostalih razredov se razlikujemo po znanju, razen pri slovenščini, tam nam gre bolj »bogo«, ampak nam profesorica Marjanovič vedno daje upanje, češ da je še čas, da postanemo intelektualci ... Vsak dijak pa je seveda »cvetka« zase.

Jakob Šantelj ima že 2 leti zaključene vse predmete odlično 5. Le zadnjič je dobil slovenščino tri, ker nam je preveč pomagal. Je naš razredni ata. Leon Gomolj vedno zamuja; ni ure, ki je ni zamudil. Tudi če je ni bilo. Max Horvat je predsednik vseh možnih stvari na šoli. Dominik Lorenčič Zorjan ima vsak dan novo poškodbo. Luka Grahornik je edini, ki uživa ob pouku na daljavo, ker ga prespi. Nik Potočnik je ata Smrk, saj nas okoli vozi z avtom in ker je najstarejši. Sandi Motaln je podeželski latino, saj ni punce, ki je ne bi dobil, v šoli pa še ga sploh nobena ni opazila. Mahir Mumanović: ni ure, pri kateri še ni zaspal. Nik Sakelšek je tisti, ki se vedno izmuzne s statusom ... Domen Sulcer je jecljar, ker ga besede prehitevajo, ko se hoče izogniti ustnemu spraševanju. Nik Mesarec je naš Bucu. Nik Rojko je edini resen za šolo in vedno sodeluje. Matic Adam je tisti, ki ti vse pove nazaj, potem pa pride pred tablo. Tim Dvoršak je naša Viola. Žiga Kaukler je razredni fajter. Dženan Jukič je tisti, ki vedno nekaj je med poukom. Štern Tilen je migrant iz 3. b razreda. Aljaž Tišler v prvi klopi najbolj sodeluje. Pravimo mu Turk. Domen Vučina je dijak, ki se še edini vozi s kolesom v šolo, pa čeprav je -5°C . Ensar Berisha ima vedno probleme s kamero pri pouku na daljavo. Žiga Sagadin je bodoči intelektualec. Ne ve pa, da bo tudi nam uspelo ... Žiga Muršec: ni posebnosti, razen da pri njih vedno elektrika izpada. Nejc Lončarič je »biznismen«. Kar pove, je samo biznis. Miha Kac je strastni ribič, ki ribari tudi pri pouku – redko pove pravilni odgovor. Armin Kunič je edini, ki še vedno sam dela domače naloge. Gašper Križanec je mladi kmet s kmečko pametjo. Tadej Rus – večja šansa je, da bo Max Horvat predsednik države, kot pa Rus žogo trofil. Nejc Kaučič... On še hodi v šolo?

Cvetke opazovala in zbrala: Domen Sulcer in Dominik Lorenčič Zorjan, 3. a/1

4. c/1: Naša štiri leta na TŠC Maribor

Tomaž Ulaga: Po slabih štirih letih obiskovanja Tehniškega šolskega centra Maribor - "strojne" sem doživel precej stvari. Spremenil se je svet, v katerem živim in spremenil sem se tudi jaz. Bili so lepi in manj lepi trenutki. Pa pustimo slajše za na konec. Skupna slaba točka, ne samo zame, ampak tudi za druge dijake, je vrsta za čakanje na malico. Ko namišljeno zazvoni zvonec, ki naznanja konec 3. šolske ure, se zgodi nekaj, kar spominja na istočasno odpiranje vrat v celicah zapora. Vsi dijaki pridrvijo po vseh stopnicah in vsi želijo skozi ista vrata. Velika večina 20-minutnega odmora predstavlja prerivanje, ki se včasih konča kot obrok pod pričakovanji. Ob začetku dneva po izstopu na postaji sledi kratek sprehod proti šoli. Učilo nas je kar nekaj profesorjev. Ti so, oziroma so bili, povprečni, nekateri slabi drugi pa dobri. Kot zadnji izpostavljen manj lepi spomin bom predstavil stanje na straniščih. Ta so dajala občutek, da je stranišni papir enakovredna enota Bitcoinu (morda malo pretiravano ...). Vonjave pa so poskrbele, da si hitro opraviš posle. Dovolj pljuvanja po ustanovi, v kateri sem preživel lep del mojega življenja. Seveda je treba povedati, da je znanje najpomembnejše, kar ti lahko da šola. Najlepše spomine nisem tvoril sam. Na šoli je seveda več kot 700 dijakov. Z menoj so bili moji sošolci, ki so polepšali vsak dan. Pri tem je treba povedati, da so bile skoraj vse ure zanimive. Skupaj smo počeli marsikaj in ne samo v času pouka. Šola je s strani infrastrukture dokaj dobro opremljena, sploh pa telovadnica. V primerjavi z drugimi šolami je lastna telovadnica prava redkost, sploh pa tako velika, kaj šele fitnes. Nogomet in odbojka sta še posebej polepšala moj dan. Če potegnem črto, je bilo na TŠC Maribor zadnja štiri leta, dejansko bližje tri, in zaradi korona virusa eno leto samo z mislimi, lepo. Ta pomemben košček sestavljanke, ki predstavlja moje odraščanje, bo za vedno ostal v mojem spominu.

Uroš Medved: Moji spomini na TŠC so večinoma pozitivni in zabavni. V šoli imam dobre sošolce, ki me vsak dan spravijo v dobro voljo. Tudi profesorji se trudijo, da bi nam snov, ki jo morali predelati čimbolj razločno razumeli. Pridobivamo znanje, ki ga bomo potrebovali v naši prihodnosti, čeprav se tega ne zavedamo. Najljubše ure na šoli so iz praktičnega pouka. Tu spoznamo, kaj nam leži in kaj ne. Malica je zares dobra in kuharice so res prijazne. Moti me edino premrzla pijača. Šola se je za pouk na daljavo precej dobro pripravila. Slabosti tega je to, da dijaki ne sledijo uri tako kot pri pouku in se posvečajo drugim stvarim. In bistveno več naredimo na daljavo kot pri pouku. Glede na to, da nas čaka poklicna matura, si verjetno vsi želimo, da se vrnemo v šolo.

Tim Marovt: Eden izmed mojih najlepših trenutkov na šoli TŠC se mi je zgodil že ob samem informativnem dnevu. Na informativnem dnevu sem videl, kakšen fitnes ima sama šola. Pri tem sem ugotovil, da bodo ure športne vzgoje najboljše ure od vseh. Zelo dobra izkušnja so sami sošolci, ker smo se res ujeli kot ekipa, ki vedno drži skupaj. Krasi nas naša enotnost in timski duh. Zelo lep trenutek sem imel pri predmetu strojništvo pri gospodu Jakopiču. Pri njegovih urah smo se vedno kaj pohecali oziroma rekli kako šalo in ko smo začeli z učno snovjo, smo bili vsi zelo poslušni. Slaba izkušnja je, da je čas za malico bil prekratek, saj nisem mogel v miru pojesti obroka, ki mi je dal novo energijo za ure, ki so sledile. Pri nekaterih profesorjih smo dijaki morali več časa porabiti za pisanje oziroma izpisovanje samih zapiskov iz učne snovi, a šola kot sama me je veliko naučila. Spoznal sem veliko novih ljudi, ki si jih bom zapomnil za celo življenje.

Jani Krautberger: Ob vstopu v prvo srednješolsko leto se nam je dijakom zelo spremenilo življenje. Na začetku smo nekateri bili bolj sramežljivi, nismo vedeli kaj pričakovati. Tekom časa smo se le navadili (novega) okolja. Podkovali smo se vsa štiri leta šolanja, tako fizično, kot tudi mentalno. Spoznali smo nove ljudi, s katerimi smo skozi čas ustvarjali nepozabne trenutke. Profesorji so nas usmerjali ter pomagali, ko smo zašli že, v tako nam na pogled, slabo situacijo. Posamezniki so nam stali ob strani ter nas spodbujali takrat, ko smo to najbolj potrebovali. Ko je bilo potrebno, smo s sošolci stopili skupaj in si pomagali. V srednji šoli si je vsak posameznik ustvarjal svoj karakter, s katerim se je predstavljal ostalim. Z nekaterimi posamezniki smo ustvarili takšne "vezi", ki bodo ostale večno.

Žiga Janežič: Spomnim se zbiranja novih sošolcev v razredni učilnici. Bil sem nervozen in hkrtai komaj čakal na nov list mojega življenja. Prvo šolsko leto mojega izobraževanja je bilo polno novih izkušenj in uživanja. Eni izmed takih spominov je, ko sem prvič spoznal Aleksandra. Na začetku sva bila popolna tujca drug drugemu, ampak spotoma sva se začela čim več družiti. Do tega dneva sva še vedno zelo dobra prijatelja in se tudi prekomerno druživa v šoli in izven. Seveda to ni edini lep spomin od prvega šolskega leta. Takrat sem tudi spoznal druge sošolce in se še z njimi spoprijateljil. Eden izmed mojih dokaj slabih spominov prvega letnika pa je, ko sem pomotoma med poukom Aleksandra pičil s svinčnikom. V tistem trenutku mu je kri začela teči iz rane in hitro je odšel za umivalnik ter si skušal zaustaviti krvavenje. Medtem sem jaz počistil kri, ki je kapljala na mizo in tla. Na srečo ni bilo nič hudega, ampak za tistih 5 minut sva oba paničarila kot da bi on izgubil roko. V drugem šolskem letu ni bilo nič razburljivega razen takrat, ko smo s šolo odšli na izlet do Dunaja. Takrat sem z Aleksandrom, Ronjo, Markom in Lizo zamujal na avtobus in ustrašil sem se, da bomo tam ostali. Aleksander je že gledal za vlake in avtobuse, ki bi nas lahko nazaj popeljali v Maribor. Za tretji letnik pa je seveda prispela korona in smo vsi bili pod karanteno. Med tem časom sem se skoraj vsak dan pogovarjal s kom preko računalnika in telefona in vsi sošolci smo si med saboj pomagali. Oktobra istega leta pa sem končno pridobil svoj voziški izpit za B kategorijo in sem s prijatelji nazdravil na ta dosežek mojega življenja. Za prihodnost pa še ne vem, kaj mi bo prinesla, a zagotovo vem, da nekaj zelo lepega.

Moji začetki na TŠC

Sem **Domen Raušl**, dijak **4. letnika** izobraževalnega programa SSI - strojni tehnik. Ker sem v zadnjem letniku in se bližamo maturi in z njo tudi koncu šolanja v srednji šoli, sem se odločil, da bom zapisal svoja opažanja in doživljanje v teh kratkih štirih letih.

No, pa začnimo. Moja pot v prvem letniku se je začela na Srednji zdravstveni in kozmetični šoli Maribor, kjer sem bil vpisan le tri mesece, saj sem kmalu ugotovil, da tista šola žal ni zame. Zato sem vstopil v stik s šolsko svetovalno delavko go. Kotnik Krajnc in se prepisal na Tehniški šolski center Maribor. Tako sem 1. 12. 2017 postal dijak TŠC-ja. Ker sem se prepisal, sem bil tri mesece v zaostanku, kar pomeni, da sem moral nadoknaditi vso snov, pridobiti ocene ter narediti vse ure prakse za nazaj. Sliši se enostavno, vendar sem imel s tem kar nekaj dela. Kljub pomoči in prilagajanju posameznih učiteljev je bilo kar naporno. Novo okolje, novi profesorji, novi predmeti, novi sošolci, vse je bilo novo. Stroka pa ravno nasprotna prejšnji. Vendar mi je kljub vsemu uspelo, tako sem bil v dobrih dveh mesecih na tekočem z vsem. Začel sem spoznavati strojništvo v vsakem pomenu besede. Spoznal sem delovne stroje, sestavo materialov, tehniško risanje, oblikovanje in preoblikovanje kovin itd. Prvič v življenju sem odšel na praktično usposabljanje k delodajalcu. Po opravljeni praksi se je prvi letnik bližal koncu.

V drugem letniku se je stvar nadaljevala, vendar nekoliko bolj poglobljeno. Dobil sem kar nekaj novih predmetov, med njimi sta tudi računalniško modeliranje ter mehanika, ki bi ju rad izpostavil. Oba predmeta sta po svoje zanimiva, vendar mi je računalniško modeliranje nekoliko bolj ležalo; všeč mi je bilo, da sem lahko dejansko sam ustvaril nek izdelek, pa četudi samo virtualen. Medtem ko sem užival v modeliranju, pa sem imel nekoliko več težav z mehaniko, ki mi je povzročala kar nekaj preglavic. Stvari, ki smo jih računali, so bile kar zahtevne in bilo si je potrebno vzeti nekaj časa in se v probleme malo bolj poglobiti. Vendar mi je uspelo tudi to. Drugi letnik mi je minil zelo hitro, nekaj ocen, nekaj težav ter par počitnic in že smo bili pri koncu.

Tako sem že čez dva meseca prišel v tretji letnik, ko je postalo vse skupaj malo bolj resno, saj se začneš zavedati, da se že bližaš maturi in da se ti točke štejejo tudi za fakulteto. Največja sprememba zame so bili novi predmeti. Kar naenkrat skorajda ni bilo več splošnih predmetov, samo še strokovni. Tudi strokovni predmeti niso bili več tako splošni, temveč že kar poglobljeni v posamezne smeri strojništva. To so predmeti, ki bodo sestavljali predmet iz strojništva na maturi. Zato je bilo treba stvari vzeti v roke resno in biti zelo dosleden. Ravno smo dobro pričeli z drugo konferenco in pridobivanjem novega znanja in ocen, pa se je zgodil prvi val novega korona virusa. Tako se je zgodila še ena zelo velika sprememba, morali smo se šolati na daljavo. To je vsem predstavljalo kar veliko težavo, tako učencem kot tudi učiteljem, saj še nihče ni pred tem opravljal šolanja na daljavo. Z nekaj truda ter malo prilagajanja in spoznavanja posameznih računalniških programov ter njihovih funkcij smo v doglednem času vzpostavili komunikacijo in nadaljevali z delom, vendar zdaj na daljavo. Na tak način smo tudi tretji letnik zaključili, v šolo smo odšli samo še po spričevala. Ta letnik je bil zelo zanimiv, bilo je veliko novih stvari, od predmetov do učiteljev, proti koncu pa je vse skupaj popestrilo še šolanje na daljavo zaradi korona virusa.

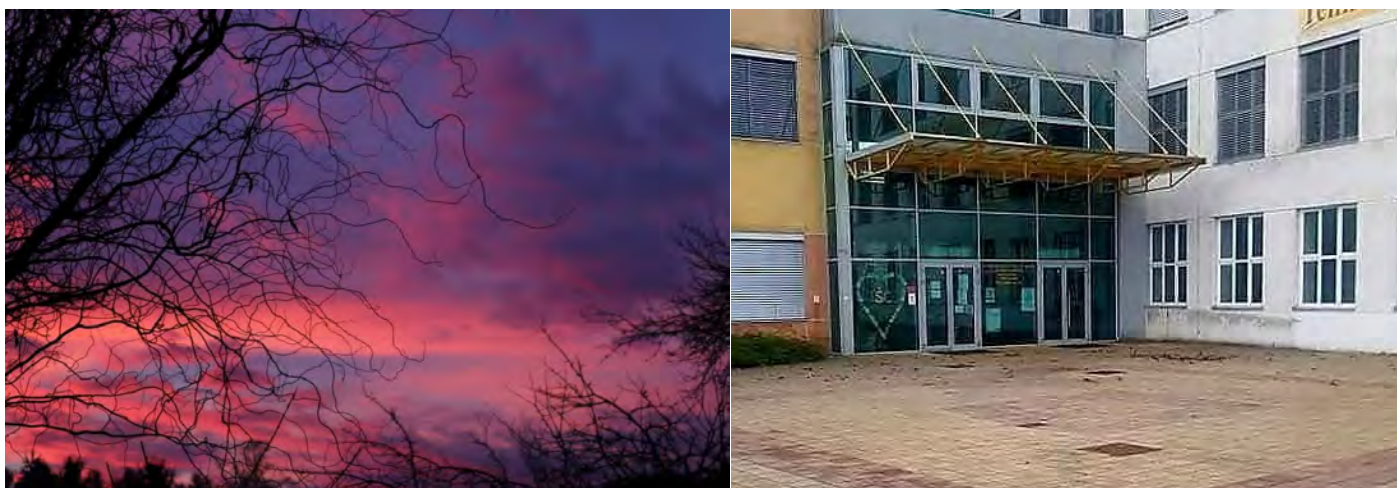
Blizu konca srednješolske poti

Pa smo vendarle prišli do četrtega letnika; zdaj se resnično pričneš zavedati, da si maturant, da je tu zaključni letnik in da matura že trka na vrata. Šolanje smo pričeli normalno v šoli, podrobneje so nas poučili tudi o maturi. Vsak si je moral izbrati tudi mentorja in nalogo za četrti predmet mature. Vendar se je zaradi poslabšanja epidemiološke slike začel novi val korona virusa. Najprej smo morali imeti maske v šoli pri pouku, nato pa smo hitro ostali doma in šolanje nadaljevali na lanski način, torej na daljavo. Letos je stvar veliko bolj resna, vsaj za nas dijake zaključnih letnikov, saj moramo letnik uspešno zaključiti, poleg tega pa moramo pridobiti dovolj znanja, da bomo lahko opravili tudi poklicno maturo in zaključili šolanje srednješolskega programa na Tehniškem šolskem centru. Smo v postopku najbolj intenzivnega pridobivanja ocen, znanja ter priprav na maturo, s katero nas tako strašijo. Prav tako pa moramo letos na daljavo z našimi mentorji pripraviti in narediti naloge za četrti predmet poklicne mature; ker vse poteka na daljavo, je to zato še nekoliko večji izziv kot sicer.

Povedal bi še rad, da sem v teh slabih štirih letih na šoli preživel ogromno časa, doživel veliko lepih trenutkov, pa tudi nekaj malce manj lepih. Spoznal sem strojništvo tako širše kot tudi malo bolj poglobljeno. Spoznal sem vse, od najosnovnejše stružnice in frezala pa vse do CNC stroja ter programiranje in upravljanje tega. Pridobil sem veliko novega znanja, izkušenj in prijateljev. Spoznal sem tudi nekaj profesorjev, ki so veliki mojstri na svojih področjih, od katerih sem lahko črpal veliko uporabnega znanja. Sodeloval sem tudi na športnih tekmovanjih iz rokometu in odbojke, na katerih smo bili kar uspešni. Za šolanje na TŠC-ju mi ni niti malo žal. Spremenil bi le to, da bi imel v teh štirih letih več praktičnega usposabljanja tako v šoli kot pri delodajalcu.

Šola ti ponuja veliko, ogromno imaš možnosti, da dobiš dobro in kvalitetno znanje od učiteljev, ki imajo veliko izkušenj. Prav tako lahko sodeluješ na veliko natečajih in različnih tekmovanjih, tako športnih kot tudi na tekmovanjih iz jezika ali pa strokovnih predmetov. Koliko energije boš vložil v šolo in koliko znanja boš odnesel, pa je odvisno le od tebe. Menim, da se lahko vsak dijak TŠC-ja v nečem najde in postane strokovnjak na tistem področju.

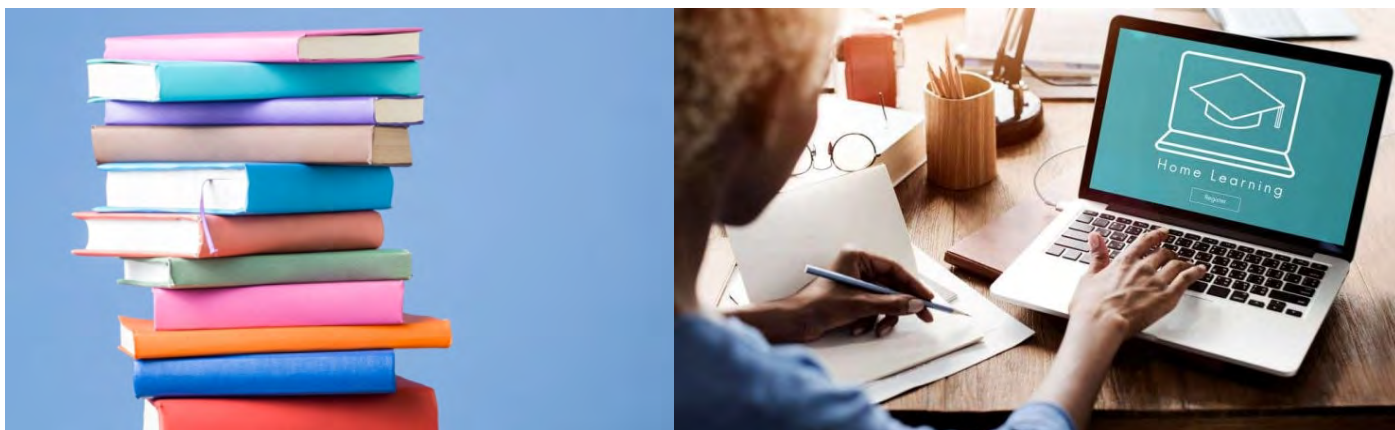
Domen Raušl, 4. b/1

4. a/1 v letu 2020

To leto je bilo po večini mnenj slabo leto. Začelo se je obetavno, nato nas je doletel virus. Pisalo se je veliko zgodb, slabih kot tudi dobrih. Prvič smo se spopadli s šolanjem in učenjem od doma, ki je bilo prej skoraj nekaj nemogočega in vsem nam v tem trenutku nekaj novega in seveda velik izziv. Kljub težkim razmeram smo v poletju dobili nekaj upanja, se v zaključni letnik vrnili pozitivno naravnani in v upanju, da ostanemo skupaj kar se da dolgo. Po mesecu dni pouka v šoli smo morali nadaljevati šolo od doma, pa vendar je bilo veliko lažje kot prvič. Ampak tudi pozitivne energije ni manjkalo. To leto je bilo pomembno za nas, saj smo postali polnoletni. Veliko nas je pridobilo težko pričakovani voziški izpit, ki je še en »simbol« odraslosti in samostojnosti. Pri kakšni uri preko spleta smo kakšno tudi ušpičili, vendar vedno vse povezali s šolo in se pri tem dodobra nasmejali.

Patrik Vogrin

»Špricanje« testa v 4. a/1

Na koncu vsake zgodbe lahko izluščimo nauk, ki nam daje poduk za vnaprej. Tudi ta zgodba je na nas pustila dobro lekcijo za nadaljnje življenje. Pri uri slovenščine smo imeli napovedan test iz razvoja slovenščine. Ker je to snov, ki je pomembna na maturi, in mi mnenja »to je še daleč« ali pa »imamo še čas«, smo se odločili, da bi z učenjem še malo počakali in raje test »špricali«. Naša ideja je bila uspešno izvedena, mi pa veseli, da nam je v timske duhu uspeli izostati uro testa slovenščine. Veselje ni trajalo dolgo, saj se je že naslednjo uro pri razredni uri prikazala vidno jezna profesorica slovenščine. Takrat nam ni preostalo drugega, kot pa odpisati test kar pri razredni uri. Prej veselja polni obrazi so se naenkrat spremenili v povešene in molčeče. Na koncu smo pisali le šolsko uro kasneje in vsi pridobili neopravičeno uro in pričakovano »lepo« oceno v redovalnico. Nauk te zgodbe je, da je bolje dvakrat premisliti preden kaj storiti in da vsaka šola nekaj stane. Lahko še pripomnim, da pregovor »Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.« res drži in to, da smo se krepko nasmejali naši prigodi in nam bo ostala (kljub vsemu slabem) v lepem spominu. Upam, da nam bo profesorica odpustila, saj smo se pri slovenščini velikokrat pogovarjali, da je delati napake človeško, odpuščati božje.

Patrik Vogrin

DIJAKI TŠC

Moj hobi, fotografiranje

S hobijem se ukvarjam slabo leto. Spoznal sem veliko ljudi, ki se ukvarjajo s fotografiranjem. Včasih grem s prijateljem posnet in fotografirat poroko ali obletnice. Zaenkrat je to še hobi, pričakujem pa, da bom enkrat dovolj dober, da se bom lahko s tem ukvarjal profesionalno. In da bom poleg službe lahko tudi posnel ali fotografiral kakšno poroko. Razen fotografiranja se ukvarjam tudi z modelarstvom, ki me zelo sprosti.

Aleš Gracej, 3. c/1

Dijakovo popoldne

Ko končam s poukom (čim več skušam za šolo opraviť med poukom, da imam soliden uspeh), se odpravim v fitnes, saj lahko tam pozabim na vse, kar se dogaja v mojem življenju. S tem športom se ukvarjam že dobra tri leta in je že postal del skoraj vsakega mojega dneva.

Ko pridem tja, vedno začnem z ogrevanjem, po navadi s tekom ali boksom. Pri boksu si s trakovi zaščitim zapestje, na roke pa nadenem rokavice. Potem začnem s treningom z utežmi ali z lastno težo. Najbolj zanimive so vaje z lastno težo, saj lahko vedno kaj spremeniš in čez čas pridobiš moč za zahtevnejše vaje, kot so npr. sklece v stoji in podobno. Pri vaji je vedno pomembna pravilna izvedba, da preprečiš poškodbe; s tem tudi dosežeš ves potencial vaje. Ko sem doma in končam z vsemi šolskimi obveznostmi, grem velikokrat za računalnik. S prijatelji igram računalniške igre ali pa z njimi preko računalnika komuniciram s pomočjo slušalk. Vedno več je tudi tekmovanj iz igranja, pa tudi nagrade so večje.

Fitnes po mojem mnenju zelo dobro vpliva na vsakega človeka, predvsem na zdravje, meni pa tudi pomaga pri tem, da se kakega dela lotim hitreje in resneje. Vpliv iger na človeka je tudi lahko dober, dokler ne vplivajo na vsakdanje življenje posameznika. Zato previdno pri tem!

Benjamin Gungl, 2. b/1

Prostovoljni gasilec

Moje mnenje je, da so ljudje, ki bi bili pripravljeni pomagati drugim, v trenutkih, ko to najbolj potrebujejo, zelo redki. Zato sem sam že 11 let prostovoljni gasilec v društvu PGD Korena. Najprej je bil to zame le hobi, a s tem sem odraščal in me je to delo vedno bolj zanimalo. Zadnja leta prostovoljnih gasilcev močno primanjkuje, predvsem mladega kadra, ki bi lahko naredil spremembe, ki so potrebne. Občutek imam, da ljudje ne cenijo dela gasilcev, dokler jih ne potrebujejo sami, zaradi česar se najbrž tudi ne vpisujejo v društva. Sam imam v letih 2019 in 2020 100% prisotnost na intervencijah, zaradi česar sem tudi že veliko krat izpustil mnoge pomembne stvari, ampak po mojem mnenju ni nič pomembnejšega kot pomoč drugim v trenutkih, ko to najbolj potrebujejo. Menim, da je prostovoljno gasilstvo najtežja stvar, v katero je človek lahko vključen, saj je pripravljen žrtvovati tudi svoje življenje in v zameno ne zahteva prav ničesar.

Za zaključek bi še le rad poudaril, da bi morali vsi, tako krajani kot tudi vodilni v državi veliko bolj ceniti delo prostovoljnih gasilcev in bi jim morali vsi skupaj pomagati, da se ne bi obremenjevali z vsakim centom društvenega denarja, ampak bi jim morali nameniti nekoliko več državnega denarja za nakup nove opreme.

Tim Dvoršak, 3. a/1

Življenje v Sloveniji

Leta 2014 smo se skupaj z družino odločili, da se bomo preselili v Slovenijo. Preselili smo se zato, ker je imel oče službo v Mariboru, mama in jaz pa sva živela v Bosni. Oče je pred trinajstimi leti prišel v Slovenijo, zato ker v Bosni ni mogel najti dobro plačane službe. Bratov in sester nimam. Prihajam iz Mrkonjić Grada, manjšega mesta v bližini Banja Luke. Po končanem 4. razredu OŠ smo prišli v Maribor. Vpisal sem se na OŠ Slave Klavore Maribor. Tu sem jo tudi končal. Na začetku ni bilo enostavno. Drugi jezik, drugi ljudje, nikogar ne poznaš. Imel sem srečo, da so me v razredu zelo hitro sprejeli in hitro sem spoznal nove prijatelje. Imel sem občutek, kot da sem z njimi od prvega razreda. Veliko prijateljev sem spoznal tudi pri različnih športih kot npr. košarki, nogometu ... S sošolci sem veliko igral tudi računalniške igrice. Na začetku mi je bilo najbolj zanimivo spoznavati novo mesto in novo državo. V Mariboru sem najprej spoznal center in Glavni trg, nato pa sem obiskal Mariborsko Pohorje. Sčasoma sem se navadil živeti v Sloveniji in izgubil sem željo, da bi se vrnil živeti v Bosno. Navadil sem se prijateljev, ljudi, vsega.

Petar Gatarić, 2. b/1

POUK NA DALJAVO

Življenje v samoizolaciji

Samoizolacija. Beseda, ki mi je bila pred nekaj tedni še velika neznanka, je danes skorajda naše življenje. Pridružile so se ji besede karantena, koronavirus, okužba, pljučnica, gripa in smrt.

Kako me je prizadelo? Če sem iskren, kljub strahu in negotovosti ima takšno življenje lahko tudi prednosti. Ker sem med tistimi, ki raje dlje poležim, to sedaj s pridom izkoristim. Med šolskim delom pridiši iz mamine kuhinje omamni vonj, delo lahko v hipu zapustim in se predam sladkim dobrotam. Kot motivacija za življenje ...

Naenkrat smo se znašli v svetu, ko smo morali ustaviti čas, odložiti neodložljive stvari, odpovedati tekme, zapreti podjetja, zapreti šole in vrtce. Nenazadnje pa smo kot družina veliko več skupaj. To je velika priložnost, da poglobimo odnose, da delamo na potrpežljivosti, odpuščanju, popuščanju ... Zaprti med štirimi stenami gradimo trdne družinske vezi.

Je pa to tudi čas, ko se ozremo na soljudi, ki bijejo bitko preživetja, čas bolečin, solza, žalosti in izgube. Na trenutke se nam zdi, da ne bomo več zmogli ... Ko pa pridejo ti težki časi, nam je vedno ob strani družina. S prijatelji pa si pomagamo, se spodbujamo, bodrimo preko elektronskih omrežij in moramo pozabiti na prijateljev močan stisk roke. Spomnimo se na čas, ko smo hiteli, nismo imeli toliko časa za družino, pogovora po kosilu, smeha in igranja družabnih iger. Prej smo te drobne trenutke izpustili, ker enostavno ni bilo dovolj časa v našem natrpanem urniku.

Sam menim, da nam je bilo obdobje koronavirusa poslano od zgoraj, kot nekakšna preizkušnja. Bog hoče, da se iz te preizkušnje naučimo spoštovati ljudi okoli sebe in ne misliti samo nase. In da je življenje lahko le droben trenutek ... Zelo hitro minljiv ...

Gašper Križanec, 3. b/1

Spoprijemanje s stresno situacijo COVID-19

Ta čas, ko vsi govorijo le še o Covidu-19, ima na vse ljudi velik vpliv, saj nihče ne ve, kaj se bo zgodilo naslednjega dne in v nas zbudijo nova vprašanja. Bodo spet sprejeli kakšne nove ukrepe? Kdaj bom lahko spet videl svoje prijatelje? Sem v tem okolju sploh še varen? S takšnimi in drugačnimi vprašanji se, vsaj jaz, obremenjujem znova in znova. V moji glavi je glede tega velika zmešnjava, saj ne vem več, če bi vsemu temu verjel ali ne. Vse to pa me tudi spreminja in nisem več enaka oseba, kot bi bil, če vsega tega ne bi bilo, saj smo vsi odrezani od stikov s svojimi vrstniki in sporazumevanje preko socialnih omrežij niti približno ni enako pogovoru v živo. Tako da sem sedaj razpet med tem, ali bi obiskal svoje prijatelje ali bi na prvo mesto postavil svoje zdravje in zdravje drugih. Lahko pa ta čas uporabim, da se še bolj zbližam s svojo družino in z njimi poglobim svoj odnos. Čeprav so tudi oni pod neprestanim pritiskom, se poskušamo osredotočiti na bolj vesele misli. Po drugi strani pa se obremenjujem tudi s šolo. Pouk na daljavo ima svoje prednosti; k pouku lahko pridem v pižami, ne porabim časa z vožnjo in čas si lahko porazdelim tako, kot mi ustreza, a vendar pouk ni tako kakovosten in moja koncentracija je slabša kot v učilnici.

S stresom se spopadam tako, da se podam v naravo, običajno na vožnjo z motorjem v gozd, kjer je vse mirno in si lahko zbistrim misli ter se sprostim vsaj za kakšno uro ali več. Vedno mi pomaga tudi pogovor z družino ali prijatelji. Velikokrat pa preprosto odmislim vse slabo in pogledam na svet s pozitivnimi očmi. Neham skrbeti za prihodnost in se osredotočam na svojo sedanjost in kako iz te situacije pridobiti le največ dobrega.

Tim Dvoršak, 3.a/1

Drugačno leto

Letošnje leto je bilo za vse rahlo presenečenje, saj smo se prvič srečali z novim načinom učenja. Spoznali smo učenje na daljavo, preko videokonferenc, v katerih je bil stik s profesorji in sošolci zgolj virtualen.

Že lansko šolsko leto so se meseca marca zaprle šole. To je presenetilo tako nas učence kot tudi učitelje, zato je takrat glede pouka vladal kaos. Nekateri učitelji so se hitro znašli, drugi malo kasneje. Težko je delati preko računalnika, če ti to nikoli ni bilo potrebno in nisi vajen, zato so težave imeli predvsem starejši učitelji. Med učenci pa je bilo malo drugače. Tisti "ta pridni" so se hitro ujeli ter spremljali dogajanje, oddajali naloge in sodelovali. Ostali pa so ta čas namenili drugim opravkom ali počitku. Na koncu šolskega leta se nas je večina navadila sistema, prav tako smo ocene uspešno pridobili.

Letošnje šolsko leto smo sicer začeli v šolskih klopeh, vendar pa smo vsi pričakovali ponoven val ter ponovno zaprtje šol, zato smo bili malce bolj organizirani. Pripravili so spletno učilnico Teams, v kateri imamo vse predmete zbrane na enem mestu. To je bila tudi ena izmed večjih težav lanskega leta; razpršenost zadolžitev po vseh mogočih spletnih straneh. Letošnje leto je tako že od začetka potekalo ustaljeno ter po načrtih, z redkimi izjemami.

Pouk na daljavo je lahko v enem pogledu super zadeva, najdejo pa se tudi pomanjkljivosti. Dobra plat takega načina učenja je, da zjutraj prihraniš čas pri prevozu v šolo in enako popoldne za domov. Prihraniš tudi pri gorivu oz. avtobusni karti. Pouk poteka tudi malo bolj svobodno, saj ni nenapovedanih spraševanj, katera so nas v šoli pogosto doletela, ko smo razjezili profesorja. Tudi ocenjevanja potekajo manj stresno, saj se v domačem okolju počutimo bolj lagodno.

Žal pa je pri takem načinu učenja slabih plati več kot pa dobrih, vsaj sam mislim tako. Ni tistega pristnega kontakta med profesorji in učenci, ki naredi predavanje malo bolj "človeško" in razumljivo. Mladostniki pa v takih letih potrebujemo tudi družbo svoje starosti za socialni razvoj, pogovore, posvetovanja, tudi pomoč s strani vrstnikov pri določenih predmetih. Seveda se s pomočjo današnje tehnologije to vse da, vendar pa vseeno ni pristno. Sam najbolj pogrešam družbo, v smislu nekih lastnih potreb po socializaciji; ne samo med poukom, ampak tudi po pouku, na poti domov ali ob kakšni pijači. Problem pri delu od doma je tudi lahka distrakcija med poukom; mimogrede mi pred očmi zasveti telefon, zadiši mi hrana, učenje kakšnega drugega predmeta, v glavnem, stvari, ki jih v šoli ne bi mogel početi, doma pa so hitro na doseg roke. Zato je doma potrebno veliko več samodiscipline.

Če sam presodim, menim, da je slabosti več in imajo tudi večjo težo, zato si želim, da bi se vse vrnilo na stare tirnice. Obenem pa ne smemo pozabiti razloga, zakaj smo za nekatere stvari prikrajšani: da omilimo veliko hujše posledice virusa COVID-19.

Mihael Verdnik, 4. a/1

Dogodivščine šolanja na daljavo v 1. a/2

Poteka že nekajtedensko izobraževanje na daljavo. Na srednji šoli je to organizirano drugače, kot smo bili navajeni v osnovni šoli. Z učitelji imamo redna video srečanja. To je skoraj isto, kot če bi obiskovali pouk. V tem času se nam je zgodilo marsikaj zanimivega. Ko smo pred nedavnim ocenjevanjem profesorja vprašali, ali bo test isti kot preverjanje, je ta najprej razmisлил, nato pa nas vprašal, če nam pove še odgovore. Odgovorili smo mu, da prosimo, če se da. Potem smo se vsi skupaj nasmejali. Meni je šolanje na daljavo všeč, saj delam in prepisujem v svojem tempu, čeprav včasih zato »mičkeno« zamudim rok oddaje 😊. Zelo pogrešam prakso. Najbolj zanimive pa so razredne ure, pri katerih potekajo pogovori, ki niso za objavo.

Tine Pečar, 1. a/2

Navaden dan med poukom na daljavo

Zjutraj ob sedmih budilka zvoni, meni pa še za vstati se ni. Ko le vstanem, na WC še grem, umijem si zobe, pa nekaj pojem. »Oke« komaj narazen držim, poslušam profesorja, zraven pa spim. Ure bežijo, hitro čas gre, pride odmor, smeh zopet je. Med poukom s sošolci pogovarjamo se, se smejimo in igramo igrice. Čeprav šola na daljavo je, nikjer ne piše, da dan brez zabave je.

dijaka 1. a/2

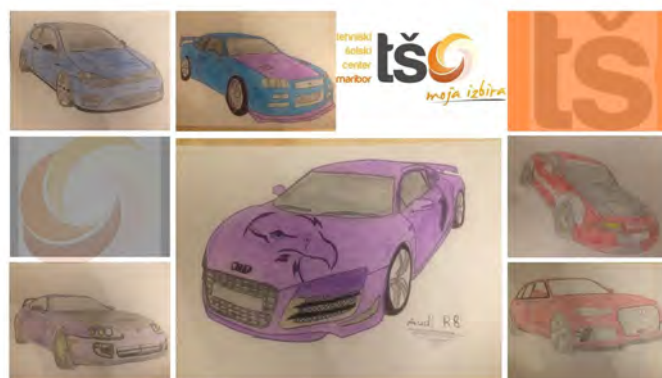
Šolanje od doma

Zaradi virusa COVID-19 smo to jesen ponovno prešli na šolanje od doma, kar pomeni, da so video-konference ter pravočasno oddajanje nalog postale naš vsakdan. Vsaj zame je bilo sprva šolanje od doma super stvar, saj dodaten spanec nikomur ne škodi, kaj šele meni, in ob rednem spremljanju pouka tudi znanje ni problem, a po več tednih se le prično kazati slabe lastnosti takšnega pouka, kot so porast lenobe, upad znanja, pomanjkanje razlage ter mnoge druge.

Tudi prepoved prečkanja občinskih meja ne pomaga pri preganjanju dolgočasje doma, saj nekaterih družinskih članov nisem videl že več tednov in zdaj v času božiča oz. družinskih praznikov, ki so znani po druženju, je prav ta stik z najbližjimi zelo pogrešan. Ker se ne smemo družiti s prijatelji, sem začel veliko bolj pogosto kolesariti, hoditi na sprehod v gozd in se posvečati opravljanju, ki so bili »postavljeni v kot« že pred časom. V tem obdobju, ko so zaprti vsi fitnesi, nogometna igrišča in je prepovedano druženje, je bil popoln čas, da sem postoril nekaj del tudi doma okoli hiše in se pripravil na zimo. Letos že zgodaj ni primanjkovalo snega in to je bilo, hvala bogu, dodatno delo. Ker veliko časa presedim za računalnikom in za mizo, sem začel še teči in postal bolj fizično aktiven, kar zelo pomaga pri »čiščenju« glave.

Šolanje od doma pa se je sčasoma kar spremenilo. Pridobivanje ocen pri različnih predmetih se je spremenilo s spraševanja v praktično izdelavo raznih nalog in eksperimentalnih nalog. Pri nekaterih predmetih je delo od doma bolj praktično kot v šoli, saj lahko uporabljamo programe, ki jih v šoli ne bi mogli, in lahko izdelamo naloge, ki bi jih morali narisati in napisati na roko, kar bi bilo bolj zamudno kot sedaj. Prav tako nam je tak način pouka pomagal pri poznavanju raznih programov ter izdelavah nalog s pomočjo računalnika. Kljub mnogim dobrim lastnostim pa šolanje od doma žal spremlja veliko slabih lastnosti, gotovo pa je najslabša stvar, da se ne moremo družiti z vrstniki. Torej jaz komaj čakam, da se vrnemo nazaj v šolo, saj nimamo praktičnega pouka, lepo pa bi bilo ponovno videti prijatelje.

Žan Zorman, 2. b/1

»Profesorica, ali lahko grem pogledat špagete?«

Žal se je tudi to šolsko leto na naši učni poti pojavil COVID-19 in s tem tudi pouk na daljavo. Učenci smo takoj resno poprijeli za delo in skupaj s profesorji »predebatirali« snov preko Microsoftovih Teamsov.

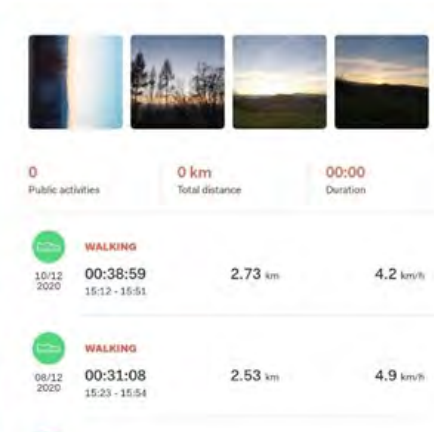
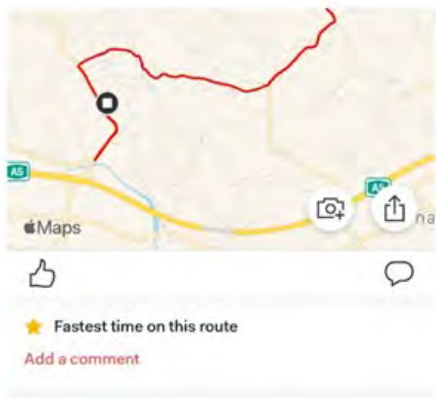
Seveda se vsi zavedamo, da pouk na daljavo ni tako efektiven kot pouk v šoli, saj se je mogoče "mjudniti" in odmisli na šolo in še malo posanjati. Ampak vseeno se večina dijakov zavzema, da bi od vsake ure odnesli čim več znanja. Splošno mnenje med dijaki je, da bi bilo bolje imeti pouk v šoli, saj imamo zaradi vsega prepisovanja in dodelitev ogromno dela tudi popoldne. Vsi pogrešamo dogodbivščine med odmorom na hodniku in seveda tudi naše druženje. Zaradi obremenitev omrežja pride do težav, ki nam včasih kar prija, saj ni treba poslušati predavanja profesorja. Dijaki imamo tudi svoje muhe in je zato predvsem pri prvih jutranjih urah sodelovanje bolj "ena proti približno", saj še marsikdo pred ekranom malo zatisne oči. Potem so seveda klici profesorja: "Halo? Kje si? Si še tukaj? Malo si zadremal." Mi pa s težavo in z utrujenim glasom rečemo: "Jaa ..." Ampak se moramo nato vsi zbuditi in poskušati dati vse od sebe, da bi bil manko učne snovi čim manjši, saj se zavedamo, da bomo posledice nosili sami. Ker pa pravijo, da prazna vreča ne stoji pokonci, si moramo nekateri dijaki, ki nimamo doma staršev ali starih staršev, tudi kaj skuhati. Pogosto se sliši: "Profesorica, lahko grem pogledat špagete?" ali "Lahko grem premešat?" Pa tudi za kurjavo v mrzlih dneh je treba poskrbeti, zato se zgodi, da tu in tam skočimo hitro od računalnika in gremo "gor na devat". Vsi skupaj pa smo najbolj srečni, ko imamo kakšno prosto uro, ko nam ni treba imeti videokonference, saj jih imamo včasih tudi do sedem ur na dan. Naši odmori po navadi izgledajo tako, da nam profesorji vzamejo kakšno minutko ali dve, potem se mi hitro prijavimo v nov video klic in si pripravimo vse stvari, pa je pet minut že mimo. Glavna odmora izkoristimo za malico, pa še dober izgovor imamo za malce zamude k naslednji uri, ker je baje do hladilnika dolga pot ...

Dijaki pri pouku na daljavo si vzamemo malo več prostega časa, ampak še vedno sodelujemo ter upamo, da se bomo spet srečali v šolskih klopetih.

Jakob Šantl, 3. a/1

ŠPORTNI TŠC

Hokejsko življenje na Švedskem

Začel bom z zaključkom 2. letnika. Res je, da sem bil vesel, da sem 19. junija zaključil z vsemi obveznostmi za drugi letnik svojega izobraževanja. Priznati pa moram, da sem s tem presenetil predvsem starše, ki niso pričakovali, da mi bo prvo leto v tujini, ob vseh obveznostih, ki jih imam s športom, skrbi za lastno preživetje, uspelo pravočasno narediti še vse za šolo. Po zaključku pouka smo si s starši privoščili en teden dopusta, ki smo ga aktivno preživeli ob Soči in prečudovitih krajih Bovec, Tolmin, Trenta, Vršič in Kranjska Gora. Te počitnice so se izjemno hitro zaključile, saj smo vpijali nova znanja s področja zgodovine, geografije in seveda ogromno »športali«.

Takoj po teh počitnicah sem opravil 3 tedne prakse za tretji letnik. Zavedam se namreč, da bom 90 dni prakse težko opravil med letom, saj so športne obveznosti zelo velike, letos je namreč na koncu sezone prestop v višjo selekcijo, kar pa pomeni tudi boj za čim boljši klub. Delo v Avto Kamnici mi je bilo zelo všeč, predvsem zato, ker so mentor in serviserji ugotovili, da mi lahko prepustijo samostojno servisiranje. Zjutraj smo se usedli, popili kavo, si razdelili delo in se lotili obveznosti. Vso delo je potekalo v izjemno sproščenem vzdušju in kljub obilici dela ni manjkalo številnih šal. Zato so mi dnevi noro hitro minevali in kar naenkrat je minilo teh 15 dni. V vsem tem času nabiranja novih znanj v avto stroki pa ni zastalo moje športno življenje. Intenzivno sem delal na moči, koordinaciji, vzdržljivosti, eksplozivnosti ...

Sredi julija so se začele aktivne priprave na ledu v Hali Tivoli, kjer je potekal Mednarodni hokejski kamp Rudi Hiti. Na njem sem pridobival nova znanja in utrjeval že usvojena. Na kampu pa nisem le vratar, ki nabira znanja v obrambah, temveč se že tretje leto preizkušam kot animator za mlajše selekcije in pomočnik trenerja mlajših selekcij. Tudi to delo mi je zelo všeč. Kampi, predvsem mednarodni, pa so tudi priložnost, da hokejisti pridobivamo nove prijatelje iz vseh koncev sveta. To je nekaj neprecenljivega. Nekateri se vidimo pet ali več let na teh kampih in kako lepo je, ko se ponovno vidimo v živo, ne samo preko različnih sodobnih komunikacijskih sredstev. Priznati moram, da med sezono spodbujamo drug drugega, si svetujemo ali pa zgolj izmenjujemo številne izkušnje. Samo štiri dni po zaključku kampa sem že pakiral za vrnitev na Švedsko, kjer me je čakala nova sezona v Skårgårdens SK.

Ne znam čisto natančno pojasniti, lahko pa zagotovo rečem, da se na Švedskem počutim doma. Tu je moj svet, moje življenje, za katerega živim. Vsi v ekipi smo zelo povezani. Tu ni vzvišenosti trenerjev nad igralci. Zdi se mi, da smo partnerji, ki analiziramo lastno delo in delo celotne ekipe, iščemo izboljšave, pozitivne lastnosti in odpravljamo pomanjkljivosti. Ekipa diha kot eno v garderobi, na ledu, na peklenskih kondicijskih treningih, v prostem času. To se tudi pozna pri meni in rezultatih ekipe. Letos mi je uspelo, da sem trenutno drugi švedski vratar s 93% obrambo. Škoda je samo, da smo zaradi ukrepov covida prekinili s tekmami. Žal vsaj do 24. januarja čakamo v nevednosti. Zna se zgoditi, da se bo zaradi tega sezona zavlekla kar v poletje, lahko pa, da bomo odigrali manj tekem. Kdo bi vedel? Vseeno pa sem srečen, da sem v teh čudnih časih na Švedskem, kjer se vsi trudijo, da lahko treniramo, da ostajamo v pogonu.

Ukrepi so spremenili tudi ritem tekem NHL v Ameriki. Fantje, kot so Kevin Fiala, Rasmus Dahlin, John Klingberg, Anton Blidh ... so zaradi zamika začetka tekmovanja ostali v svoji domovini in s tem sem dobil priložnost, da jih spoznam v živo. Sprva sem mislim, da so me iz Frölunde, kjer igra tudi moj rojak Jan Muršak, povabili na trening. Že ob 7.00 sem sedel na avtobus, nadaljeval pot s trajektom, pa zopet z avtobusom in nato še s tramvajem. Vsa vožnja v eno smer je trajala uro in pol. Kar živčen in nervozen sem vstopil v dvorano, vendar me je tam pričakal trener, ki ga že poznam.

Hitro me je predstavil tem izjemnim fantom. Po uvodnem seznanjanju smo kar hitro zavihali rokave in začeli najprej s temeljitim ogrevanjem, nato pa s treningom. Sprva so se mi njihovi paki zdeli nerealno hitri, vendar sem se po mnenju igralcev in trenerjev v Frölundi neverjetno hitro privadil na njihovo hitrost. Bilo je noro, nepopisno. Poln adrenalina sem se odpravil še na kosilo, nato pa na pot domov. Sploh nisem vedel, da sem tako utrujen. Vendar sem doma želel samo za par minutk zaspati, spal pa sem do ure, ki mi je zvonila za večerni trening v mojem domačem klubu. Nisem si mislil, da se trenerji toliko pogovarjajo med seboj, vendar mi je manager kluba takoj čestital in mi dejal, da sem njihovim NHL-ovcem zagrenil dan :).

Misli so mi begale sem in tja in nisem vedel, kaj naj si mislim. Po treningu pa sem imel klic, ob katerem mi je zastal dih – osebni trener NHL-ovcev me je poklical in prosil, da se tudi naslednji dan udeležim treningov. Tako se je dogajalo vse do konca decembra. Vmes pa sem imel še treninge z igralci iz Frolunde J18 in celo člani ... Ne morem verjeti!!! Še toliko bolj sem vesel, saj sem pridobival na kvaliteti svojega dela iz ure v uro, iz dneva v dan. Noro!!! Za mano pa je obdobje osebne rasti, spoznavanja njihovega načina življenja.

Fantje so me povabili tudi na kosilo v prestižno Mercedesovo restavracijo, kjer smo prijetno klepetali o čisto vsakdanjih stvareh. Najbolj sva se povezala s Kevinom Fialo in lahko samo rečem eno stvar – tako velika oseba v svetu hokeja je, tako preprosta, spoštljiva, pozorna. Prav težko mi je bilo, ko se je 15. decembra poslovil, saj se vrača v Ameriko, kjer z januarjem končno začnejo z ligo NHL. Vendar ostajava v stiku, saj si preko socialnih omrežij piševa. Ja, res je lepo tukaj na Švedskem.

Pa še nekaj o ljudeh, ki sem jih v teh dveh letih spoznal. Ljudje na Švedskem so zelo umirjeni, nekateri bi rekli, da so zaprti vase, vendar je to daleč od resničnega. Zelo spoštljivi so, nevsiljivi, pripravljeni pomagati, hkrati pa zelo ponosni na svojo domovino. Če se ti obnašaš spoštljivo do njih, če spoznajo, da ti lahko zaupajo, so ti odprta vsa vrata. Naš manager kluba, gospod Jörgen Karlsson, mi vedno reče, kar daješ, to dobiš. In mislim, da je to čista resnica. V tem klubu mi nudijo prav vse, opremo, dobre trenerje, fizioterapije. Ker se šolam na daljavo, si moram občasno tudi kakšne stvari natisniti, saj se iz računalnika težko učim. V ta namen so mi zaupali tudi ključke pisarne, kjer sem lahko kolikor dolgo želim in tam opravim zelene aktivnosti. Res so skrbni. Ko napovem, da imam kakšen izpit, vsi držijo pesti zame, ko pa ga opravim, so tako veseli, kot da bi ga opravili sami. Pravi carji so. Ker sem dopoldan popolnoma zaseden, so mi za zadnji izpit rezervirali sejno sobo v Frölundi, kar takoj po treningu, da sem lahko tam v miru opravljal izpit. Izjemni so in za to sem jim zelo hvaležen. Prej sem omenil, da so mi pripravljeni pomagati na vsakem koraku. Naš manager kluba mi je uredil, da lahko tudi tukaj na Švedskem opravljam prakso. Tako kot lani, jo tudi letos opravljam v ALTiBILLi – pooblaščenem serviserju za Volvo, BMW, Peugeot. Delo opravljam od 7.00 do 16.30 ob torkih ali sredah, odvisno od urnika treningov. S tem pridobivam veliko znanja, saj mi mentor g. Daniel Lindqvist zaupa, zato lahko veliko servisov opravljam samostojno. In to ne na navadnih avtomobilih, temveč tudi na tako prestižnih, kot so Toyota MR2, Jaguar XK, Mercedes-Benz S-class, G-class ... Pa kako koristna in uporabna so moja znanja tudi v realnem življenju. Enkrat sem rešil trenerja, ki mi je peljal opremo v Gothenborg, saj se mu je prižgala lučka za olje, on pa ni vedel, kaj naj naredi. Preprosto sem v telefon vtikal njegovo registrsko številko in preveril, katero olje potrebuje in na prvi črpalki sem mu težavo odpravil. Tudi igralcu članov sem poservisiral avto. Soigralcu sem popravil motor, pa še bi se kaj našlo. V podjetju, ki ima kar sedem poslovalnic, se zelo dobro razumemo in res sem vesel, da imam možnost spoznavati delovne navade tudi v tujini.

Zadovoljen sem, da moja praktična znanja nekomu koristijo. To, da se spoznam na kar precej aparatur, so opazili tudi v klubu, kjer so me zelo hitro vpeljali tudi v servis in brušenje drsalk, kar znam sedaj popolnoma sam. Žal v Sloveniji takšnih aparaturn sploh nimamo, ali pa jih imajo zgolj v Olimpiji in Jesenicah članske selekcije.

V zahvalo pa tudi jaz tej hokejski skupnosti veliko vračam – sem pomočnik trenerja pri mlajših selekcijah – od starosti 8 do 16 let. Najbolj pa sem ponosen na to, da so spoznali moja vratarska znanja in lahko samostojno opravljam delo trenerja vratarjev in tudi vratarj v dekliški ekipi. Res je zanimivo to delo. Ko še niso odpovedali tekem, sem občasno opravljal tudi delo sodnika pri selekcijah od 8 do 16 let. Vse to pa je izjemna naložba v mojo prihodnost. Vedno moram razmišljati, da imam odprtih čim več poti, saj vemo, kakšna je pot športnikov. Lahko, da se ti vse poklopi in uspeš, lahko pa te samo ena majhna napaka ali poškodba pahne daleč nazaj. In takrat je super, če imaš tudi plan B ali plan C.

Želim si, da se moja športna pot vzpenja, čeprav je to veliko garanje, vendar je to delo z ljubeznijo, zagnanostjo in veliko željo, da mi uspe ... Morda tako, kot je mojemu vzorniku Henriku Lundqvistu? Kdo bi vedel? Vem samo to, da si tega želim, za to pa sem pripravljen veliko žrtvovati. Kaj mi bo pa življenje prineslo, pa bomo videli. Kaj več boste izvedeli že v pomladanskem javljanju, ko bom vedel tudi to, kam me bo pot zanesla naslednjo sezono, ko prestopam iz selekcije J18 v J20.

Pa še enkrat: hvala vodstvu šole in vsem profesorjem, ki mi omogočate, da opravljam svoje obveznosti za šolo na drugačen način, ki mi ugaja. Upam, da vam moje ocene dokazujejo, da tudi tu delo opravljam resno in odgovorno in da se na vsak izpit temeljito pripravljam. Res pa je, da potrebujem za vse nekoliko več časa, saj ne poslušam vaših razlag, temveč se učim iz literature in iz prakse.

Žiga Verdonik, 3. a/2

Letenje, moja strast

Sem Tia Vukan, dijakinja 2. letnika, programa tehnik mehatronike. Tehnika in vse, kar je z njo povezano, me je navduševala že kot majhno deklico. Prav tako me že od nekdaj zanimajo letala. Kot otrok sem vedno komaj čakala potovanja z letalom. Vso pot do letališča sem staršem zastavljala tisoč in eno vprašanje v zvezi z letalom in letom.

Z leti se je navdušenje do letal in letenja samo še povečalo. Iz tega razloga mi je ati predstavil možnost opravljanja izpita za ultralahko letalo. To idejo sem z velikim navdušenjem seveda sprejela.

Tako sem že lani novembra začela s predavanji teorije. Predavanja sem imela dvakrat tedensko, vse do konca februarja. V mesecu marcu sem potem opravila interni izpit iz teorije, ki je bil pogoj, da sem 14. junija 2020 prvič poletela v spremstvu inštruktorja. Ko sem opravila nekaj ur letenja, se je na žalost zgodila letalska nesreča, zato smo morali šolanje začasno prekiniti.

Letalski center Maribor je že sprožil postopek nabave novega letala in komaj čakam, da nadaljujemo s šolanjem. Ko bom imela dovolj ur letenja, me čaka še izpit iz praktičnega letenja in izpit teorije pred komisijo agencije za civilno letalstvo.

Na koncu pa bom morala položiti še izpit iz angleške frazeologije.

Ko sem na mariborskem letališču prvič sama z inštruktorjem vzletela s piste, me je preplaval neverjeten občutek, letenje me je še bolj prevzelo. Moji cilji, moje sanje o prihodnosti so vsekakor povezane z letalstvom.

Tia Vukan, 2. d/1

Sladkovodni ribolov

Spoznati sladkovodni ribolov pomeni, da je potrebno najprej vedeti, od kod in od kdaj izvira. Izhaja iz daljne zgodovine, ko se je človek loteval ribolova, da bi preživel sebe in svojo družino. Vsa hrana, ki jo ponuja naš planet, ne izhaja samo iz kopnega, zato se je človek podal iskati hrano v vodo in jo tam tudi našel. Na tak način se je razvil ribolov.

Ker pa je hrana skozi leta postala veliko bolj dostopna, se je človek preusmeril k športnemu ribolovu. Za razliko od prvotnega ribolova se pri športnem ribolovu ribo spoštuje, kar pomeni, da se ribo, po tem ko je ujeta varno in s čim manj poškodbami, vrne v njen prvotni prostor. Sam sem član ribiške družine Mura-Paloma, katere član ustanovnih članov je bil tudi moj praded.

Na sliki je Timov največji ulov do sedaj, krap, teže 22,5 kg.

Ribiška družina si s svojimi člani zavzema predvsem za športni ribolov, saj se bo le tako lahko življenje na reki Muri ohranilo. Športni ribolov se izvaja s predpisano opremo, ki skrbi za čim manj poškodb na ribi. Ustrezna ribiška oprema, naj bo nova ali rabljena, je za veliko ribičev največje bogastvo, zato smo po navadi zelo previdni z njo. Poznamo tri vrste ribolova: talni ribolov, vijačenje ali muharjenje ter float ribanje s plovcem. Za vsako vrsto ribolova pa se seveda potrebuje različno opremo. H ključni opreми za ribolov sodijo ribiške palice, role, signalizatorji prijema, stoli, šotori ter škatle in razne drobnarije (trnki, plovci, svinci ...). To je ribiška oprema, ki jo ribiči kupujemo, da bi bil naš ribolov za vodo boljši, uspešnejši ter varnejši za ribe. Ko se omenja ribiška oprema, še posebej velja to za začetnike, je potrebno omeniti en pregovor, ki ga ribiči tako radi povemo : »NIKOLI NISTE TAKO BOGATI, DA BI LAHKO KUPOVALI POCENI!«

Tim Harc, 4. a/1

Časa imaš le devet minut ...

Ime mi je Djelon Januzaj in sem dijak 2. letnika, programa tehnik mehatronike. Za program sem izvedel od staršev, zanj sem se pa odločil, saj mi je deloval zanimiv in mi bo v prihodnosti omogočil zaposlitev, saj je služb na tem področju ogromno. Ob šoli se v prostem času ukvarjam z amaterskim boksom. Z njim se ukvarjam že več kot 7 let, treninge imam vsak dan.

Moji cilji v športu so visoki, saj želim nekoč postati profesionalni boksar, tako kot je bil moj trener. Boks mi predstavlja sprostitev in odklop od vsakdana ter me dodatno motivira, da lahko dosežem vse, kar si želim. Prvi stik z boksom sem imel prek starejšega brata, ki se je tudi ukvarjal z borilnimi veščinami. Še zdaj se spomnim, ko sem bil še majhen fant in me je učil, kako se pravilno izvede udarec. V tistem trenutku sem se zaljubil v šport, v njegovo eleganco, preciznost in lahkotnost. Boks je tako fizični kot tudi mentalni šport, česar se veliko ljudi ne zaveda. Ko enkrat stopiš v ring, si samo ti in tvoj nasprotnik, vse drugo okrog vaju izgine. Občasno še slišiš napotke trenerja iz svojega kota, drugače pa so tvoje misli usmerjene na nasprotnika: "Kaj bo naredil? Kakšna je njegova tehnika? Boksa agresivno ali defenzivno?" Časa imaš le devet minut, da prebereš nasprotnika, ga stisneš v kot in premagaš. Za sabo imam že nekaj borb, tako v Sloveniji kot tudi izven nje (Italija, Hrvaška ...). Boks je postal del mene. Danes si ne morem več predstavljati dneva brez njega ali brez boksarskega kluba, ki mi je kot druga družina in mi vedno stoji ob strani, me podpira in motivira, da se še bolj potrudim in sledim svojim sanjam. HU-HA, ŽBK!

Djelon Januzaj, 2. c/1

Najboljši mladi slovenski atlet leta 2020

Z atletiko sem se začel ukvarjati v tretjem razredu osnovne šole, ko so me pritegnila tekmovanja preko televizije. Trenutno nastopam v skoku v daljino, tekih na 100 in 200 metrov ter v troskoku.

Moji osebni rekordi trenutno znašajo 667 cm v skoku v daljino, 11,45 s v teku na 100 m, 23,90 s v teku na 200 m ter 13,06 m v troskoku.

Treniram v Slovenski Bistrici, treninge imam petkrat na teden po uro in pol, so pa vsak dan drugačni. Ogrevanje traja približno pol ure, nato izvedem trening, ki je tisti dan na vrsti. V vseh omenjenih disciplinah sem že večkrat osvojil naslov državnega prvaka, nastopil sem že tudi za slovensko reprezentanco. Kot svoj največji dosežek štejem letošnje državno prvenstvo, kjer sem osvojil 3 zlate medalje. Letos sem bil v svoji starostni kategoriji izbran tudi za najboljšega slovenskega atleta leta. Od mednarodnih tekem sem dvakrat nastopil na Evropskih otroških atletskih igrah, kjer sem osvojil 2. in 3. mesto.

V prihodnosti bi rad dosegal čim boljše rezultate ter se udeležil kakšne večje tekme, recimo evropskega ali svetovnega prvenstva, in zbral čim več nastopov za slovensko reprezentanco.

Klemen Modrijančič, 1. b/1

Bodybuilding in fitnes

Za ta prispevek sem si postavil vprašanje, zakaj se vedno več ljudi odpravlja v fitnes ali telovadi doma. Ali je res v našem času zunanost veliko pomembnejša od notranjosti?

Za začetek bi se osredotočil na bistvo, ali je zunanji izgled v našem času res tako pomemben. Ta trditev drži za veliko ljudi, predvsem za mlajšo generacijo. Ampak to še vedno ne pojasni bistva, zakaj toliko ljudi hodi v fitnes.

Pri obiskovanju fitnesa moramo razumeti, da je to povsem normalen šport, pri katerem ljudje uživajo, se sproščajo in navsezadnje tudi tekmujejo, ker je cilj vseh športov zmagati. Izklesano telo ima večina športnikov zaradi gibanja, kar je seveda tudi zdravo, čeprav so na tekmovanjih tudi ekstremi, ki škodujejo svojemu zdravju. Poznamo več vrst tekmovanj oziroma športov, pri katerih je uporaba fitnesa skoraj nujna. To so: bodybuilding, strong man, calisthenic.

Slike znanih oseb so dovolj zgovorne in prav zaradi teh osebnosti so ti športi postali zelo popularni in se zanje odloča vse več ljudi. Lahko pa sami ocenite in se odločite, ali jim želite biti podobni ali boste ostali podobni sebi in se spoštovali v naravni lepoti.

Marko Zemljič, 2. a/2

Kegljanje

S športom se ukvarja velika večina otrok in odraslih. Velik odstotek se ukvarja s športi, kot so rokomet, nogomet, košarka, boks ... Vendar to ne velja za kegljanje. S kegljanjem se ukvarja veliko ljudi, čeprav je po mojem mnenju starostna razlika kegljačev prevelika, da bi kegljanje pridobilo na svojem pomenu, saj kegljajo tudi osebe, stare med 70 in 80 let in tekmujejo tudi proti 20-letnikom.

V kegljanju ni veliko pravil, vendar so zelo stroga, če jih prekršiš, si kmalu kaznovan. Tekmovalec ima svoj tekmovalni prostor, označen z belo črto, in ga ne sme zapustiti. Če stori obratno, je kaznovan z rumenim kartonom. Na tekmi mora biti tišina (ne vključuje navijačev), kdor se oglasi, ga sodnik kaznuje s kartonom ali pa z izključitvijo, odvisno od situacije. Trenerju je dovoljeno priti v tekmovalni prostor samo enkrat na tekmo. Ko ga zapusti, ne sme nazaj.

Kljub temu da je kegljanje neznan in podcenjen šport, imamo veliko tekmovanj. Ekipa so razdeljene na posamezne lige (1. a, 1. b, 2. vzhod, 2. zahod, 3. vzhod, 3. zahod). V vsaki ligi je 10 ekip. Jaz tekmujem za moško ekipo v 3. ligi, vzhod. Za starejše oziroma slabše kegljače je bila ustvarjena tako imenovana OTS liga. Ta liga je več ali manj rekreativna liga. Zraven tega imamo kadeti tudi kadetska tekmovanja, mladinci pa mladinska. Za mlajše otroke obstaja liga dečkov in liga deklic. Vsaki dve leti se odvija tudi svetovno prvenstvo za kadete in svetovno prvenstvo za mladince. Keglam že približno 7 let in v tem času sem dosegel kar nekaj dosežkov. Ti se vrstijo vse od začetka do sedaj. Začelo se je z državnim prvakom v kategoriji dečki, nato sem postal državni prvak v kategoriji kadeti, prišel sem v 1. moško ekipo v klubu, predlani sem bil tudi v izboru za slovensko reprezentanco na kadetskem svetovnem prvenstvu, vendar se žal na tekmovanja nisem uvrstil.

Marko Topolšek, 2.a /1

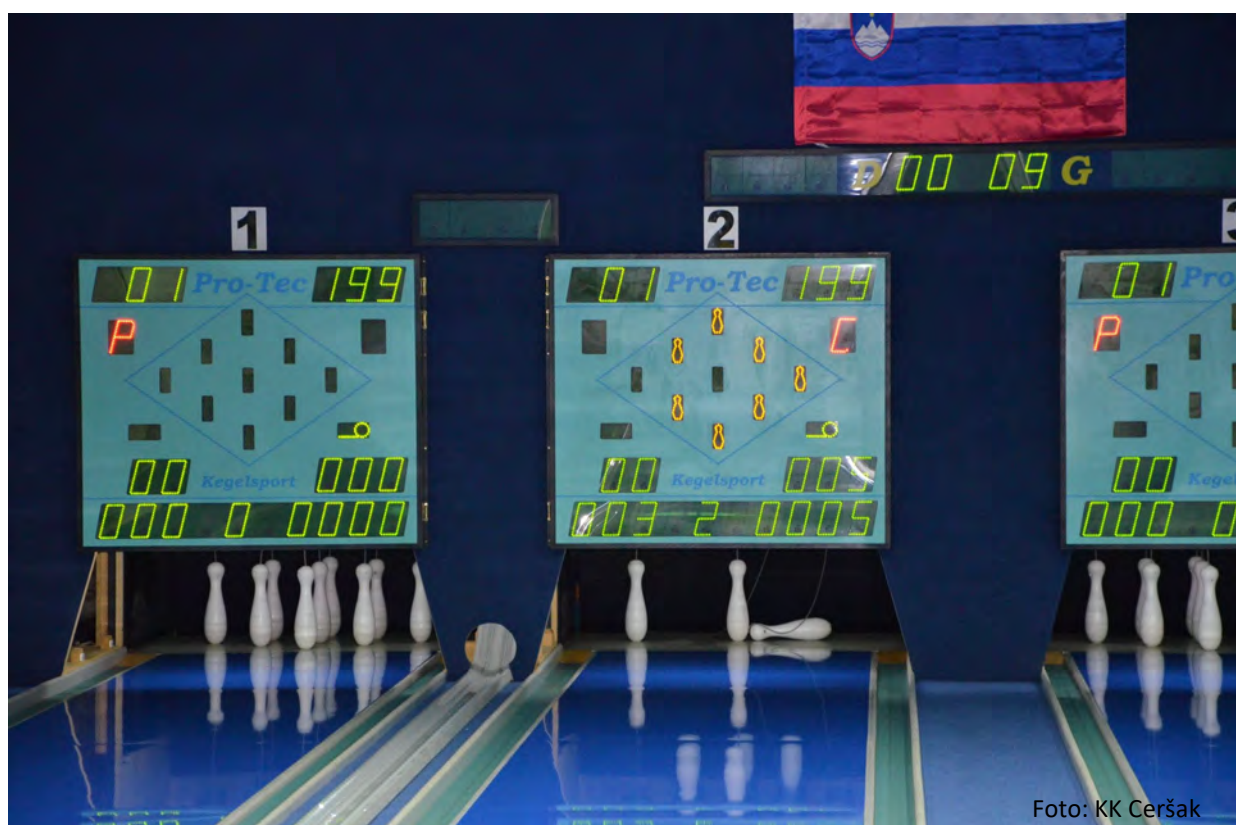

Foto: KK Ceršak

Kegljanje in bowling

Gre za dva navidezno podobna dvoranska športa, vendar je način podiranja kegljev popolnoma različen.

Vsem dobro poznan rekreativni način zabave in druženja je bowling sistem, saj je ta zelo dostopen širši populaciji. V Sloveniji je veliko bowling dvoran, kjer nudijo druženje in zabavo. Tudi sam sem se preizkusil v njem.

V Sloveniji obstaja Bowling zveza Slovenije, ki združuje bowling klube, tam bowlajo v svojih ligah. Pravilni način oz. izmet bowling krogle je zelo zahteven, česar tudi velika večina ljudi, ki gre bowlat, ne ve, saj bowlajo za zabavo in ne za tekmovanje, kjer je potrebno upoštevati še veliko drugih pravil. Zanimive so tudi bowling krogle s 3 luknjami, bowling keglji pa so postavljeni v obliki trikotnika in skupno število kegljev je 10 (zato angleško poimenujemo to 10 PIN BOWLING). Če podremo v enem metu vse keglje, potem temu rečemo STRIKE.

V Sloveniji pa imamo tudi Kegljaško zvezo Slovenije, ki združuje kegljaške klube, ki med seboj tekmujejo v državnih ligah. Kegljaške dvorane s kegljaškimi stezami so v prvi vrsti namenjene njihovim članom, ekipam in igralcem, ki redno trenirajo ta šport, ki se meni zdi precej bolj zahteven kot sam rekreativni bowling. Sam sem se s kegljanjem srečal kot deček in takrat nastopal na vseh državnih prvenstvih po Sloveniji za dečke, kasneje sem državna tekmovanja obiskoval kot kadet in z novo sezono bom za naslednja leta obiskoval državna mladinska prvenstva.

Pri kegljanju je skoraj vse drugače kot pri bowlanju. Pri kegljanju imamo športne dvoranske copate, naša krogla je manjša in nima lukenj ter nam leži v dlani. Naših kegljev je samo 9 (zato angleško poimenujemo to 9 PIN BOWLING), postavljeni so v obliki kara in so ožji. Če v enem metu poderemo vse keglje, to imenujemo DEVETKA.

Kot deček sem tekmoval na vse keglje, kar je veliko lažje kot pa zadevanje posameznih kegljev, na katere sem kasneje tudi moral začeti igrati. In zato kegljanje zahteva trening, natančnost in koncentracijo, da lahko zadevamo tudi posamezne keglje.

Naš kegljaški nastop traja približno 60 minut, kar pomeni, da izvedemo 120 metov krogle, število podrhtih kegljev pa seštevamo, da dobimo končni rezultat. Na državnih prvenstvih, ki se jih udeležujem kot zastopnik kluba, kegljam le na svoj rezultat, ki me potem uvršča na doseženo mesto, v primerjavi z vsemi nastopajočimi. Ligaških državnih prvenstev pa se udeležujem kot član ekipe kluba in nastopam na ekipni tekmi (6 igralcev), kar pomeni, da kegljam sočasno proti nasprotniku druge ekipe, moj ali nasprotnikov boljši rezultat pa prinese ekipi točko. Tudi tukaj moj nastop zahteva 120 metov. Celotna tekma pa traja najmanj 3 ure. In vzdušje, ki ga ustvarjamo z navijanjem, je super.

Posebnost kegljanja je, da si na stezi povsem sam. Odvisen si od svojih natančnih metov, koncentracije, umirjenosti in psihične stabilnosti. Včasih je tak dan, da imaš super občutek in ti vse pada, včasih pa pride tak dan, ko ne gre tako zlahka. Najboljši občutek pa je, ko dosežeš rekordni rezultat ali najboljši rezultat tekme in s tem prineseš ekipi zmago.

Za nami je »kovid« leto 2020, kar pomeni, da so v kegljanju odpadla svetovna prvenstva in nekatera državna prvenstva, da se je naša liga zaustavila in da so se kegljišča zaprla. Zato je pomembno, da kondicijo vzdržujemo kako drugače. Zgoraj je moja slika pred enim letom, ko sem postavil osebni rekord z najboljšim rezultatom na tekmi in zmagal.

KULTURNO-LITERARNI KOT

Kulturni kot

Kulturni TŠC

Kultura je človekova duhovna in materialna stvaritev.

Je naš simbolni svet.

Je naš način življenja.

Je vsaka žlica juhe, nitka v obleki, črka v imenu, neizrečena beseda, nepopit kozarec vina, pravilo v šoli, mala črna mačka, otroška čečkarija, struna na kitari ali pregret telefon.

In ...

ni samoumevna.

Je naučena in zaželen.

Je pripomoček za prilagajanje.

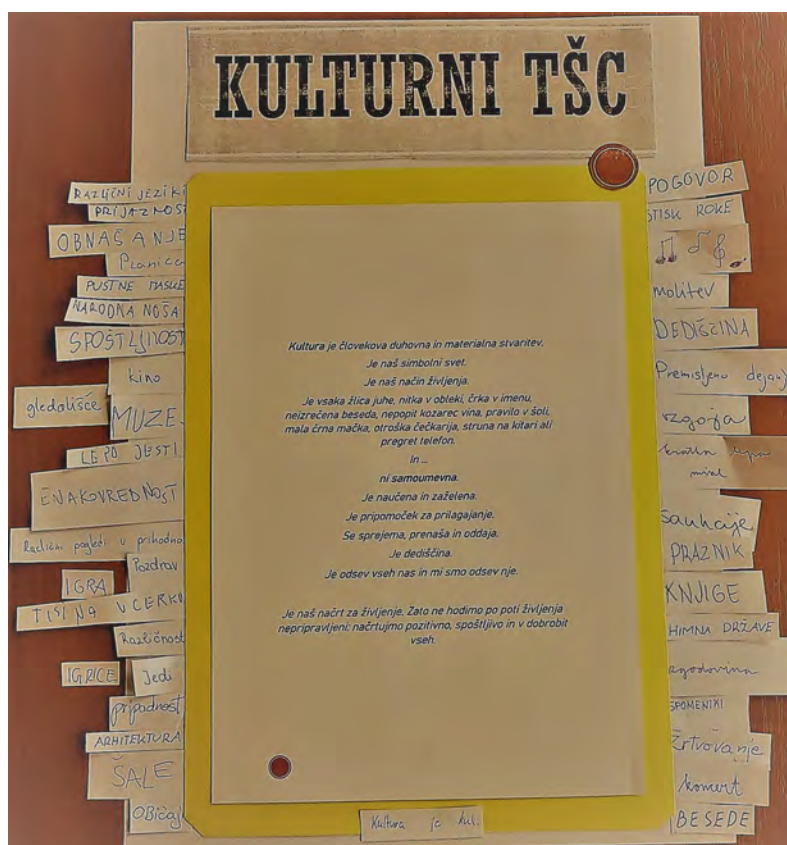
Se sprejema, prenaša in oddaja.

Je dedščina.

Je odsev vseh nas in mi smo odsev nje.

Je naš načrt za življenje. Zato ne hodimo po poti življenja nepripravljeni: načrtujemo pozitivno, spoštljivo in v dobrobit vseh.

Željka Premzl, prof.

Prevzetni in oholi

Živimo v danih okoliščinah, ko je nastopil čas velike epidemije, ki ji strokovno rečemo koronavirus COVID - 19. To je čas, ko se lahko spomnimo številnih situacij, ki smo jih doživljali pri vsakdanjem početju v šoli ali doma. Tudi sam sem se prijetno počutil v času obiskovanja srednje šole v Tehniškem šolskem centru, saj sem tam srečeval in spoznaval različne posameznike, ki so mi predstavljali skupino sošolcev, prijateljev ali znancev iz višjih letnikov. Po končanem pouku sem se vsakodnevno rad vračal domov v domače okolje, kjer sem se srečeval s prijatelji v okolici doma ali na športnem igrišču. Nikoli nisem posebej razmišljal, kako se vsi ti posamezniki vedejo in obnašajo do mene, moje družbe ali do drugih v moji bližini. Ko nam je profesorica podala nalogo, v kateri je bilo potrebno napisati spis in opredeliti besedi »prevzetni in oholi«, sem dojel, da ta dva izraza pomenita lastnosti, ki jih srečujemo vsak dan.

S pomočjo sodobnih spletnih portalov sem hitro dojel, v čem je bistvo pomena obeh izrazov. Ko sem usvojil razlago pomena obeh izrazov, sem začel razmišljati o tem, kako prepoznati prijatelje, znance, sošolce. Pozoren sem postal na njihovo vedenje in pri tem opazil tudi nekaj prevzetnosti. Zame je pomembno, da se dobro razumemo, da se medsebojno spoštujemo, si zaupamo in da smo si v pomoč, tako v dobrih kot tudi v slabih trenutkih. Prijatelj, ki je prevzetan, ni dober prijatelj. Med prijatelji se ta lastnost nikakor dobro ne obnese, saj predstavlja prej oviro kot prednost. Če bi ocenil sebe, bi rekel, da nisem prevzetan in da se v določeni situaciji najdem ali jo poskušam rešiti izključno na način, da ne postanem neprijazen in ne prizadenem drugih. Včasih se je zgodilo, da so me prijatelji nagovarjali, da bi kaj »ušpičili«, vendar nisem hotel sodelovati. Se je pa našel kdo, z zaničevanjem do drugih, ki je uspel prepričati prijatelje v dejanje, da so storili nekaj, kar meni in večini sprva ni bilo po volji. Ob takem prevzetnežu sem dobil občutek manjvrednosti, saj se je obnašal, kot da se svet vrti samo okrog njega. Med prijatelji je lastnost biti prevzetan bolj tek na kratke proge, ker se ga prijatelji naveličajo in ga zapustijo.

Biti prevzetan se v naših letih izkazuje predvsem med nami vrstniki, kjer opažam, da se nekateri zelo radi pohvalijo s svojimi oblačili, z nakitom ali osebnimi vozili. S tem dokazovanjem ali vzbujanjem pozornosti mislijo, da so nekaj več in s tem postavljajo sebe na prvo mesto. Med sošolkami pa je mogoče opaziti, da se njihova prevzetnost pojavi, kadar zaradi svoje telesne lepote menijo, da so najlepše, imajo najlepša oblačila in urejene pričeske ter da se vse vrti okrog njih. Vso to obnašanje pa prenašajo na različne spletne portale in objave. Najverjetneje se same ne zavedajo, da s svojo prevzetnostjo njihova lepota blede.

Vesel sem, da sem skozi ta spis uspel razmišljati o pomenu pravega prijateljstva. V prihodnjih dneh bom svojim prijateljem in sošolcem omenil vsebino in pomen teh dveh izrazov in jim predlagal, da se naj zamislijo nad svojim vsakdanjim obnašanjem v družbi in doma. Kajti pravi prijatelji rastemo v zaupanju, spoštovanju, ponižnosti in hvaležnosti. Kot je zapisal tudi Konfucij, je prijateljstvo tisto, kar prispeva k posameznikovi osebnosti in rasti njegovih moralnih vrednot.

Nik Sakelšek, 3. a/1

Literarni kot

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo se kar tako ne zgodi, ampak se z leti rodi.
Treba ga je negovati in nikoli izdati.

Prijatelj je nekdo, ki v oporo bo, ko ti bo najbolj hudo.
Zaupajš mu vse lahko in nikoli te izdal ne bo.

S tabo bo držal in nikoli se te ne bo sramoval.
Prijatelja je lepo imeti, se z njim veseliti
in z njim vse lepo deliti.

Se pa lahko zgodi, da te prijatelj zapusti.
Takrat te pri srcu boli in jasno ti ni,
da se lahko kaj takega zgodi.

Nik Lunežnik, 3. c/1

NIKOLI

Nikoli slabše, praviš?
Nikoli mi ne pove ničesar.
Me pogleda, ne odvrne,
zmiga z glavo, se obrne.

Nikoli je čudna reč,
včasih zveni prazen, včasih boječ.
Nikoli ves čas obljublja, mi prisega,
prav tako mu zlahka kdo naseda.

Čemu pa takšni verzi?
Prazni kot Nikoli.
Nam povzroča le težave.
Nikoli takšne je narave.

Vid Leva, 4. a/1

PESEM O ŽIVLJENJU

Ah življenje, si kakor lešnikova čokolada,
od znotraj prelepo, homogeno kot svila,
od zunaj pa trdo, heterogeno kot skala.
Res ne vem, kaj skrivaš, res ne vem, kaj mi ponujaš,
a eno stvar zagotovo vem, da skrivnostno, kakor temni ocean si.
Čarobno si bolj kot dežela Nije in sam Peter Pan, ki nad vodami leti.
Čarobno si bolj kot Harry Potter in njegova čarobna palčka, ki mu vse
izrečene misli in želje izpolni.

A bolj od mene samega posebno nisi.
Vem, da si to, kar star pregovor pravi, to, da si te sam v svojih
mislih ustvarim,
srečno in veselo ali pa nesrečno in ohromelo.
Vendar vedi, da te ustvarjam vestno, tako da te jemljem kar se da
resno.
Vem, da posebno si in neukrotljivo, a te prosim, da mene in ostale
ne utopiš v brezno.

Ensar Berisha, 3. a/1

SNOWMAN

WE LAY A SNOWBALL ON THE GROUND,
LOOK,
THE SNOWMAN ALREADY HAS FEET,
STILL BELLY AND HEAD AND NOSE
AND EYES AND THE SNOWMAN
IS ALREADY LAUGHING HAPPILY.

THE SUN IS STILL BEHIND THE CLOUDS,
WITH THE WARM RAYS.
SNOWMAN IS SCARED,
SHOUTS LOUDLY:
OY, SUN, LOVE, IT HURTS ME!

THE SUN QUICKLY HIDES BEHIND THE CLOUD,
IS AFRAID OF THE SNOW HERO,
IF THE SUN TOUCHES
HIM FRIENDLY,
WHAT IS LEFT OF HIM IS ONLY A
LARGE PIGEON.

Tilen Trdić, 1. c/2

NAJ BO SPET TISTI DAN

Naj bo spet TISTI dan,
ko se v šolo hiti,
ko dijak zamudi,
ko profesor se smeji,
ko nekdo pri uri spi.
Naj bo spet TISTI dan,
včasih nagajiv,
včasih utrudljiv,
včasih nervozen,
včasih tudi grozen.
Naj bo spet TISTI dan,
dan z vsemi,
dan z objemi,
dan poln veselja,
dan poln življenja.

Anka Jemenšek, prof.

UPANJE

Upanje popusti,
misli napolnijo samo skrbi,
strah pred prihodnostjo, ki je tako ne-
predvidljiva,
sedanjost, ki jo stalno prekriva.

Včasih stopiti korak nazaj je lažje,
pogledati stvari z druge perspektive,
morda reči le niso tako sive.

Vsak svojo voljo ima,
enaka si nista niti dva.
Čisto vsak je unikat,
v srcu nosi svoj zaklad.

Če pa ta svoj lesk in sijaj izgubi,
se morda v srebro spremeni,
ali pa v zarjavelo kovino,
ki za seboj želi pustiti le praznino ...

Ines Korošec, 3. a/2

FINAL PATH

Walking on the path to stars
Where truth is nothing but lies,
Sometimes you wonder why
It didn't seem hard until you tried.

Believing in heaven or hell,
Isn't that important since not all is well
Dreams are just staying dreams,
As your fingers glide across the strings.

Sometimes you just wonder why
It didn't seem so hard until you tried,
Holding back your tears,
When your mind is filled with silent
screams.

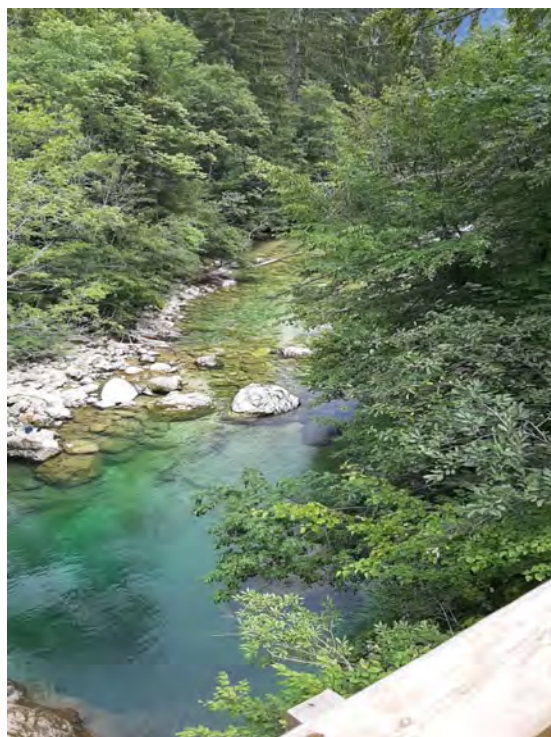
Yeah, sometimes you just wonder why,
You keep looking up to the sky,
Wishing upon a star,
Knowing, it won't get you far.

Reason to stay alive,
To wake up every morning not wanting to die
Searching for it, so hard,
Only to get more cut on its shard.

Walking on the path to stars
Where truth is nothing but lies,
Everyone had ever told,
A piece of their soul, they had sold.

Looking up at the sky,
Wondering, just why not to die,
It wouldn't hurt to take the leap,
To lose the balance on your feet.

Ines Korošec, 3. a/2

ŽE ZJUTRAJ REPAM...

Zjutraj sem se s kavo polil in spekel,
zadržal sem se, da ne bi grde besede rekel.
V šolo sem ful hitel,
vžgano muziko sem na ušesih imel.
Ko zagazil sem že skoraj v šolo,
me je skoraj becikl povozil.
Bi sem slabe volje
in sem si rekel: Ah, sej bo boljše ...
Ure so se vlekale,
še par stvari smo si s sošolci rekli,
profesor me je parkrat opozoril,
ampak jaz res nisem nič naredil,
normalno sem se obnašal,
hrup profesorja sem celo uro prenašal.
Dobil močan sem glavobol
in tako sem končno pouk končal,
do doma sem divjal,
doma sem si muziko prižgal,
in sem lepo v miru zaspal.

Žiga Ciglarič, 1. c/1

PREKMURSKA

Joj, že san tak dolgo nej vö šal, ka me že vse nori ma.
Poglente, kama je šou tej svejt, od vsega toga me že
peče vejst.
Na postele ležin pa v lüft gledan, kak naj od sebe to bre-
me vkraj dan.
Odspoda čüjen, kak se oča dere, mama nika ne povej,
samo dale cote pere.
Pride brat do mene, pa me pita: »Ka je zaj tou?« Moj
odgovor je: »Ne ven, ka bou«.

Cele dneve gledan v ekran, ka bi se ka zgodlo, čakan za-
man.
Dosadno, nika se ne dogaja, mislen, ka je konec toga
raja.
Nikdar več nede takšneh fešt, ka bi se čüle do vgojdo,
gda je vra šest.
Gda s kolege po Sobote smo odile, vsi vküper smo enga
kadile.
Takšne časi so bili, vsi za enga smo stopile.

Med bloki smo se vozile, pa komaj čakale, ka smo od
babice pejneze dobile.
Pri Belije smo si kebab küpüvali, pri Nikiji za sladoled
prosile, pa na bazen vkup odile.
Ka o Kamešnici spoj ne gučin, kelkokrat smo tan pili
»puschkin«.
Zdaj pa samo čakan, ka poče te lonec, ka de vsega vkup
konec.

Žan Prelog, 1. d/1

Vpliv sedanjosti na nas, mlade

... in kar naenkrat je privid strahu glede prihodnosti postal resničen. Realnost, ki smo jo poznali, pa le še upanje, da bo enkrat bolje ...

Na žalost so časi, skozi katere se trenutno prebijamo, katastrofalni. Glede na razmere in vse resnične ali pa morda lažne izjave je pravzaprav škoda izgubljati čas in besede za razlago, kajti vsem je v tem času že postalo jasno, da sta izključno moč in denar »vladarja« sveta in ne znanost, stroka, nenazadnje niti zdrava kmečka pamet niso dovolj, da bi se ta nesmisel že enkrat končal.

Čeprav pišem svoje mnenje o vplivu vsega dogajanja name in na vrstnike, upam, da je jasno, da zdaleč nisem takega mnenja le jaz. Nemogoče je ostati v polni koncentraciji za štirimi stenami iz dneva v dan. Res je, da smo mladi v teh letih večni uporniki, da se pač ne bomo strinjali z veliko stvarmi, prav tako bi prej našli vsaj milijon in pol izgovorov, preden bi naredili nalogo itd., pa vendar sem zdaj ugotovil, da čeprav se sliši nadvse priročno zbuditi se deset minut pred začetkom pouka in po možnosti opravljati »multitasking« med šolskimi urami, vsekakor znanje ni enako, motivacije skorajda ni več in tudi dolgočasnost se je močno povečala. Nenehno se opozarja, da mladi preživljamo grozno veliko časa pred ekrani. Ironično je, kaj se je zgodilo zdaj. Čas, preživet pred ekrani, se je najmanj podvojil! Dnevi pa so enaki iz dneva v dan. Zvečer si utrujen skoraj bolj kot po kakršnem koli treningu. Najhujše pa je, ker utrujenost ni fizična. Mladi smo, smo v letih, ko bi radi uživali, se zabavali, se kljub vsem norijam učili iskati popolno odgovornost nad življenjem in si zanj tudi nabirati izkušnje, vendar nam je bilo vse to odvzeto.

Zdi se mi, da gre življenje mimo nas z nezadržno hitrostjo, dnevi minevajo, med njimi pa ni niti enega, ki bi si ga bilo vredno zapomniti. Nič čudnega, da vedno več govorijo o stiskah mladih, saj smo vendar vpeti v nesmiselne ukrepe, ki nam bodo vzeli vse, kar je bilo prej samoumevno za ostale generacije v naših letih. Psihično postajamo nestabilni in to nas neizmerno uničuje, saj smo ljudje družabna bitja. Kaj je namreč največja kazen za zločinca? Da ga osamijo, odstranijo iz družbe ... Tako nekako lahko definiramo zdajšnje razmere in počutje ob njih. Loči nas le še korak od dejstva, da se popolnoma odtujimo drug od drugega, izgubimo empatijo in sočutje do sočloveka, kar smo se v vseh teh letih tako trudili nadgraditi. Iskreno upam, da bo teh časov končno enkrat konec in bomo lahko ponovno zaživel kar se da normalno življenje.

Luka Vrečko, 1. f/1

Samoizolacijske misli

S šolo na daljavo se je naš tempo življenja drastično spremenil. Namesto da bi obiskovali ene in iste stole v šolskih klopeh, kjer bi »prfoksi v nas metali znanje«, ki bi ga mi vestno lovili ali pa se mu poskušali na vsak način izogniti, smo ostali priklenjeni na en in isti pisarniški stol v naši sobi. Mogoče malenkost pretiravam: včasih nas premami kuhinjski stol, sedežna garnitura ali pa neznosno udobje naše tople postelje. Moja filozofija je, da je do dvanajstih dopoldne jutro in od tega ne odstopam. Zakaj bi potem svojo zadnjico predstavil iz postelje sredi noči, ob pol osmih »ponoči«.

Malenkost sem zašel ... Če se prav spomnim, sem omenil nekaj o metanju in izogibanju znanja. Bistvo, ki sem ga hotel izluščiti, govori o tem, da s šolo na daljavo pride tudi drugačen pristop k izobraževanju. Tokrat se moramo iskalci znanja rahlo potruditi in ne le čakati, kdaj bo gospa profesorica v nas začela metati pridige in kdaj bo gospod profesor nad nas vsul cel kup nalog. Verjemite mi, da vam zagotavljam iz prve roke, da se je dosti težje prepričati v poslušanje, če imaš na voljo gumb, ki to enostavno onemogoči. Gumb za »mjut«! En preprost klik z miško ali ena simultana poteza kazalca po zaslonu na dotik in ... Nič. Tišina. Mir. Ne zveni slabo. Ko bi le v resničnem življenju imeli tak gumb. Osebnost bi ga po večini uporabil na svojih sošolcih, kadar jih »srbi jezik« in se jim iz ust uliva plaz besed, medtem ko profesor predava, seveda! Sam sem to fazo klepetanja že dal skozi in jo tudi prerastel. Le kako bi mi pa lahko dejansko verjeli, če ne bi priznal, da pa vendar le ne bi vedno utišal svojih sošolcev. Tudi jaz sem samo človek.

Zaenkrat sem opisal le eno motnjo naše pozornosti, katero je težavno pridobiti že med lesenimi šolskimi klopami, kaj šele v neoprijemljivih internetnih predavalnicah. Potrebno se je zavedati, da ko imaš pouk v udobju lastne sobe, je pozornost težko brzdati in jo osredotočati izključno na pouk. Kdo je rekel, da ni mogoče »multitaskati«; osebno sem to slišal od vsake ženske, s katero sem imel pogovor na to temo, vendar ne bom vlekel črt in delal zaključkov na podlagi lastnih izkušenj, še posebej, ko mi je vsaka od njih zatrdila, da so samo ženske zmožne takšnih opravil. Branje, risanje, igranje inštrumenta, poslušanje glasbe. Vse te aktivnosti imajo nekaj skupnega. Vse so neizmerno zanimivejše od pouka! Koga vlečem za nos ... branje, risanje, glasba, umetnosti ... Če bi le na tak način zapolnjevali naš prosti čas, morda ne bi bilo tako slabo. Igranje igrice, dopisovanje in listanje po socialnih omrežjih, ogled filmov in serij iz »izobraževalnih« razlogov in tako naprej. Ali to zveni resničnejše, verjetnejše? Resnici je težko pogledati v oči, zato pogosto malce poškilim, da je ne vidim tako bistro.

Želim izpostaviti težavo, ki nas mlade bremeni iz dneva v dan, in huje in huje, iz generacije v generacijo, še posebej v teh »samoizolacijskih« trenutkih. Tudi sam sem žrtev navedene problematike, blagor tem, ki niso. Tehnologija nas zbližuje iz dneva v dan. Z enim klikom lahko kontaktiramo osebe daleč v stran, pa se kljub temu vedno bolj oddaljujemo od ljudi. Od realnosti. Kaj se zgodi, ko to postane naša realnost. Šola na daljavo, koncerti na daljavo, druženja na daljavo, življenje na daljavo.

Žiga Sagadin, 3. a/1

Deseta Odprava

Zapisi: ekipa Lovec Alfa

Terenski dnevnik

Poveljnik Oliver Štroši

12. 5. 2045 Deseta odprava Lovca Alfa

#Inženirji so sporočili, da je prišlo do izpada povezave z glavno računalniško enoto v reaktorju Sol A1. Takšno dogajanje je zaskrbljujoče, saj je to že drugi izpad ta mesec. Poleg tega je izpad glavnega reaktorja ekstremno neverjetna stvar. Ta reaktor sem videl in preučeval vsako odpravo do sedaj in v vseh shemah je razvidno, da je edini način za prekinitev sistemov za avtomatski ponovni zagon ročen izklop. Vsi inženirji razen Davida Gerpuša so prepričani, da to ni mogoče. Noben sistem ne more delovati kar sam od sebe. Predstavil sem jim tezo, da je to morda delo mutantov, vendar so kot vedno zatrdili, da je to nemogoče. "Mutanti so tumasti. Nimajo inteligence in sposobnosti kognitivnega upravljanja s tehnologijo. Niso takšni kot mi in nimajo našega nivoja inteligence". Seveda niso sprejeli moje prošnje za simultano mobilizacijo Lovca Alfa, Lovca Beta, Lovca Epsilon in Lovca Theta. Ti arogantni, v plašče odeti teoretiki nimajo pojma, v kakšno nevarnost spravljajo moje može. Sramoto delajo Redu Prvih Inženirjev. Sramoto spominu mojega očeta ter Davidovega očeta. Ampak ukazi so ukazi in naša skupnost potrebuje energijo tega reaktorja. Rezerve bodo pošle v mesecu dni. Časa imamo na pretek. Celo preveč, če mene vprašaš. Jutri se odpravimo do zidu. Čez 3 dni pa v Zagrajeno mesto Solberg. #

13. 5. 2045 Prihod na zid

#Lovec Alfa prijavlja prisotnost na zidu. Prihodnja dneva sta namenjena pripravi za pohod do elektrarne. Tako kot vsako odpravo, imamo z ekipo seminar, kjer ponovimo nujne podatke o misiji. Seveda tudi podatke, ki jih je zbrala Straža Zidu o raziskavi obnašanja mutantov. Naslednji podatki so najbolj vredni omembe: Spet se je povečala aktivnost krdel mutantov, ki krožijo po mestu in iščejo hrano. Prisotnost Tresočih mutantov na hitrem vzponu, ti so tvoji vsakdanji zombiji, a so potencialno nevarni zaradi nestabilne genske kode mutacije. Ta se lahko razvija in posledično ustvari različne variacije Tresočih. Opaženo je bilo nekaj Pegasov, krilatih mutantov z deformirano rastjo hrbtenice in ostrimi kremplji. Potrebna je tudi pozornost za Golemi, ki so mutirali v ogromno maso, ki lahko podira zidove in preživi mnogo strelav. Seminarju sledijo strelske vaje in nato jutri koordinacijske vaje.

Jure Štraki, 4. a/1

46

NATEČAJI, NAGRADE

Nagrada za »Olimpijski plakat Rio 2016«

Sem Aljoša Kaučič, dijak letnika 4. a/1. Kot zaključni letniki imamo še zadnjo priložnost, da pišemo prispevke za šolsko glasilo. Sam sem zelo ponosen na prvo mesto, ki sem ga osvojil z Osnovno šolo Sv. Jurij ob Ščavnici, ki je sodelovala na likovnem natečaju »Olimpijski plakat Rio 2016« (olimpijski veleplakat, jumbo plakat), ki ga je razpisal Olimpijski komite Slovenije v sodelovanju z velikim sponzorjem olimpijske reprezentance Slovenije, Europlakatom. Na tem natečaju sem bil izbran med petimi najboljšimi v kategoriji osnovnih šol, ki sem ga oblikoval sam, takrat še učenec 8. razreda. Nadaljnjo usodo pa je žirija prepustila glasovanju splošne javnosti na FB profilu Europlakata. Naštel sem največ glasov (685 všečkov) ter tako postal zmagovalec v kategoriji osnovnih šol. Največja nagrada in ponos zame pa se je zgodil takrat, ko sem lahko neposredno stopil pred svoj jumbo plakat. To čast so skupaj z menoj v Ljubljani delili vsi sošolci in sošolke, seveda pa ne smem pozabiti na mentorico Miro Petek in razredničarko Matejo Krajnc. Te plakate smo lahko opazili še v številnih drugih krajih po Sloveniji, npr. v Ljutomeru, Tišini, Lenartu, Mariboru ... Organizatorji »Olimpijskega plakata Rio 2016« so nas sprejeli v novem Olimpijskem muzeju, kjer so nam pripravili slavnostni sprejem in uvodni nagovor. Tam nas je pričakal tudi olimpijec, dvakratni svetovni in štirikratni evropski prvak ter eden najuspešnejših slovenskih orodnih telovadcev, Mitja Petkovšek. To veselje do likovnega snovanja prenašam na področje strojništva in danes sem ponosen, da zaključujem TŠC Maribor, saj mi je pot v prihodnost odprta.

Aljoša Kaučič, 4. a/1

14. natečaj 100 ljudi 100 čudi – Življenje na kolesih

Tudi v šolskem letu 2020/21 so dijaki TŠC sodelovali v natečaju Zveze prijateljev mladine.

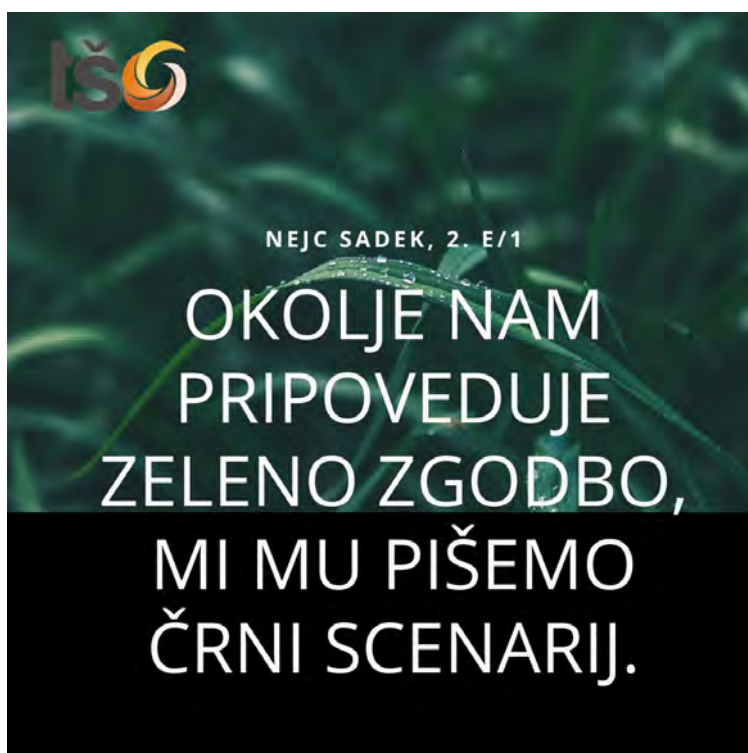
Tema 14. natečaja za najboljši slogan proti nestrpnosti "100 LJUDI 100 ČUDI" je bila usmerjena k strpnosti do narave, s čimer so spodbujali k spremembi nakupovalnih navad in zmanjševanju uporabe plastičnih vrečk za enkratno uporabo, pa tudi k smotrnejšemu nakupovanju oblačil in ponovni uporabi tekstilov. K sodelovanju so povabili tudi go. Katjo Sreš iz društva Ekologi brez meja, ki je na predavanjih preko spletnih medijev mlade ozaveščala o problemu onesnaževanja okolja, s poudarkom na prekomerni uporabi plastenk in vrečk za enkratno uporabo ter prekomernem nakupovanju oblačil. Dijaki 2. e /1 in 2. f/1 programa PTI so tako preko Zooma spremljali predavanje Ekologov brez meja in medtem ustvarili odlične slogane, ki dajo misliti: Kompostiraj in se ne nerviraj. Ekološki apel, da boš bolj vesel. Bodimo glas potrošnika, stop plastiki. To ni hec. Človeška neumnost včasih ne pozna meja. Mikroplastika ni fantastika. Plastika ne raste na drevesu. Zero waste in bodi fejest.

Do 16. novembra, mednarodnega dneva strpnosti, je ZPM prejela kar 1.088 sloganov, kar je največ doslej. Naši dijaki so jih ustvarili več kot 400. Slogani, ki so jih prispevali, odražajo njihov strpen odnos do narave, okolja, ljudi.

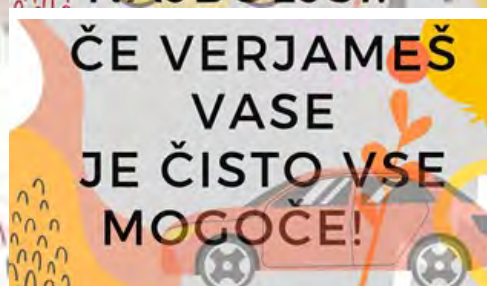
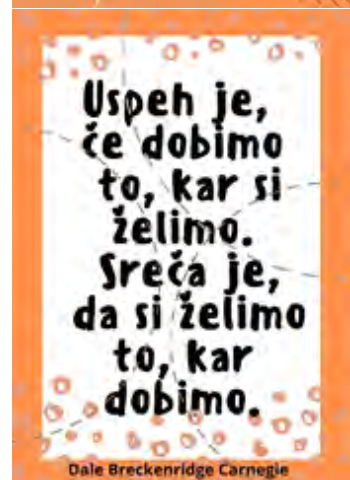
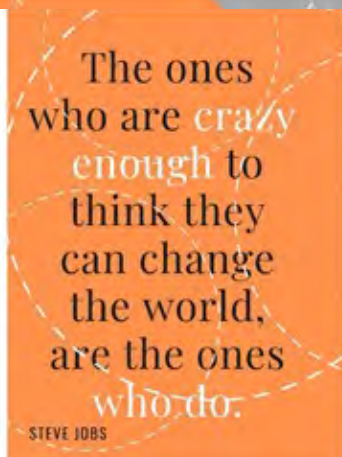
Letošnji natečaj je prinesel odličen rezultat. Med prejetimi je dijak TŠC, Nejc Sadek iz 2.e/1, PTI, napisal zmagovalnega (mentorica J. Lep). "OKOLJE NAM PRIPOVEDUJE ZELENO ZGODBO, MI MU PIŠEMO ČRNI SCENARIJ."

Veseli smo nagrade, čestitamo vsem dijakom in mentorjem, ki so sodelovali.

Koordinatorica natečaja na TŠC, Jolanda Lep, prof.

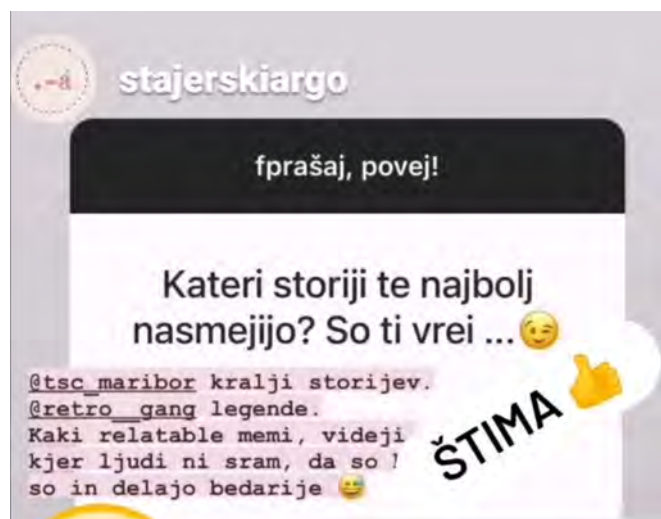
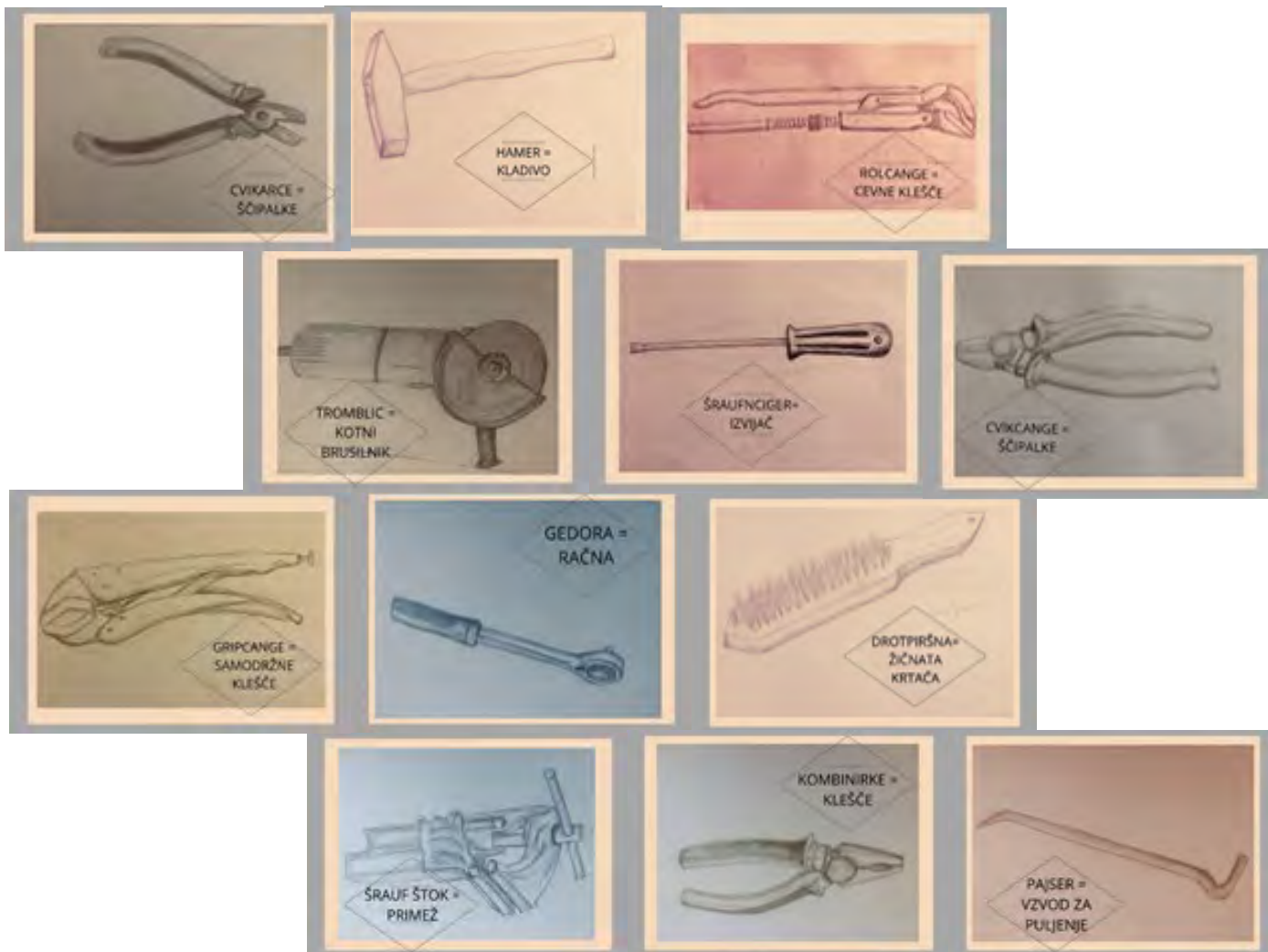

MOTIVACIJSKE MISLI TŠC

TŠC ARGO, MEMSI, FACEBOOK, INSTAGRAM

Argó je posebna, drugim ljudem nerazumljiva tipična govorica. TŠC argo uporabljamo tudi v zgodbah na šolskem Instagramu. Ponosni smo, da so spontani utrinki šolskega vsakdana »po naše« vseh tudi @stajerskiargo, ki nas je 31. 10. 2020 proglasil za »kralje storijev«.

Argo slogani ob dnevu zemlje

Ustvarjali so dijaki SPI in PTI

v šol. letu 2019/20,

mentorica: Jolanda Lep, prof.

Ko ti je sila prit iz šihta na čago

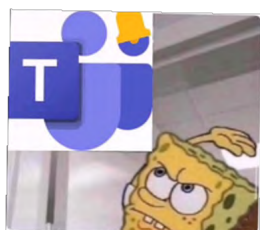
KAM JO TAK BRIŠEŠ?
 DE ZALAUFAJ ŽE TE TOTO MAŠINO.
 PA KA BI ŽE ZALUČAL TISTE KLEJŠE SEM?
 KA SI TE VSE POZELHAL S TOTIM AVTOM?
 PA KAK SI TE TI TO ZAŠVASAL?
 KA TE MAŠ TO NEKI HIN ŠUBLER?
 DE BOL ŽIVO, NA STROJNI SI!
 PRINESI HAMER, DA ZBIJEMO SKUP!
 DE ZADIHTAJ HITRO, MUDI SE.
 KEDA GREMO NA KAFE?
 DAJ MENJAJ AUSPUH LAGER!
 KA MAŠ BLINKER FLUID?
 KI JE TOTA 10 GEDORA ?
 POD 4000 OBRATOV NE ŠALTAM.
 PODAJ MI CVIKCANGE , DA CVIKNEM NEKA.
 DAJ TOTI POPNDEKL POD AVTO.
 ALO, RATKAPO SI POZABO GOR DAT.
 DE MI FAZNPREFER, DA ŠTROM PREČEKIRAM.
 V KEREM LADLI SO RORCANGE?
 DE MI ŠPANCIRCANGE , DA SI CINŠPULO NAŠTE-
 LAM.
 KAKI ŠRAUFŠTUK TE MAŠ?
 KA TI NA CAJGRI PIŠE?
 KI JE DROTPIRŠNA ?
 KA TE MAŠ TO NEKE SLOKE ŠRAUFE?
 NNA PALAMUDI, PA DEJLAJ!
 DE ZAKURBLAJ TOTI CNC MAŠIN.
 DE ZATEGNI TOTI KUMAD V DREJPANK.
 DROTA ZA ŠVASAT JE ZMENKALO.
 KA SI MI UNŠALTAL TROMBLIC ?
 SI DAL VODNO PUMPO NA CAJHNE?
 AVTO BREZHIBEN, LAUFA PO TREH CILINDRIH.
 KE SI TI GRIFKLEŠE NA AMORTIZERI POZABO?
 REMEN TI CVILI, DE GA Z WDJOM NAMAŽI.
 DA TI NEO ZOBATEGA FTRGALO!
 TOLKO KITA, PA ŠE VEDNO NIJE LINIJE.
 KA BI RAD DVODELNEGA MEL?
 CAJHNE SI SFALIL!
 VENTILI SO BATE KUŠNALI.
 PRINESI MI 5 LITROV KOMPRESIJE, DA DOLIJEM.
 LEJ KAK TI JE LAK STEKO.
 KA SO TI MIŠI GNEZDO NAREDLE POD HAUBO,
 DA TAK CVILI?
 KA TI GLAVO NA WASSERVAGO VUN ZRAV-
 NAM?
 TI SAMO DAJ, NIČ ŠPARAT!
 KA TE JE V IBERA POGNALO?
 KONTRA MI PRIMII!
 AFTO SI SPUČII!

DA TI NEOJO GETRIBI VKRAJ PALI!
 KE TI JE TURBINA ŠLA?
 OPTIKA PA V NULO!
 KA TE MAŠ ZUNANJE MAZANJE?
 PREMZO MI NAPUMPLI!
 BAT TI JE VUN POGLEDNO.
 KURNVELA JE ZVITA, ZAJ PA TI GA PAJTILA.
 TURBINA TI JE PIHNALA.
 ŠPURŠTANGA MA LUFTA.
 TUČEŠ TAK KADA URE POPRAVLAŠ.
 V IBERA TE MEČE.
 AMORTIZERI SO ŠLI.
 NA IBERLAUF TE MEČE.
 KA MAŠ TO NEKI FARACAJG POD HAUBO?
 VODO TI JE PREK VRGLO.
 DA TE NEO SKUP ZAKLEMALO.
 KA SI NOVE KVINTE VREZO?
 KA SO PREMZE ZNUCANE?
 MALO TI GA RJA PAPA!
 KA SI NALO ULE?
 PRINESI TA VLKI PAJSER !
 ČEKIČ DAJ SEM!
 VLKI FLEKS MI PRNESI!
 VŽGI TOTO PLAZMO GOR!
 OLJE TI KURI.
 KA SI NAVOJE POŽRL?
 KA TI JE MOST POTEGNILO?
 KUPLONGA TI DRSI!
 PAZI DA TE NEBO COV POTEGNALO!
 KA TE MAŠ TO NEKO ZUNANJO MAZANJE?
 KA TI ULE TEČE?
 DIHTMASO NA DEBELO, PA BO ŽE DIHTALO!
 VREJŽI BEK, BOMO ŽE ZAŠVASALI!
 KA SI AJNKLIFTO?
 KA BI RAD BATE VUN Z AUSPUHA POBIRO?
 AVTO JE SAMO POČEPNO!
 GA LAHKO NA PRAGE PODLOŽIM?
 PAJSNI VUN TOTO KUGLO.
 CVIKNI TOTO VAROVALKO BEK.
 MERKE KA NEOŠ VTRGO TOTIGA ŠRAUFA.
 MAŠINA JE ZARIBALA, KA JE BAT PIKNALO.
 OLJE JE BLO ČERNO TAKAK, ČE BI BILO PERVO.
 NAMAŽI DVERI, DA NE BOJO ŠKRIPALE.
 VLI TOTO KANGLO NOT, PA POGLEDNI NAH, ČE JE ZADOSTA!
 MERKE, KER BOM AVTO VŽGO.

Prispevke so delili dijaki SPI in PTI v šolskem letu 2019/20,
mentorica: Jolanda Lep, prof.

#tscmemes na @tsc_maribor

Stories • Instagram

Učitelj: Kdo še ni oddal vaj?

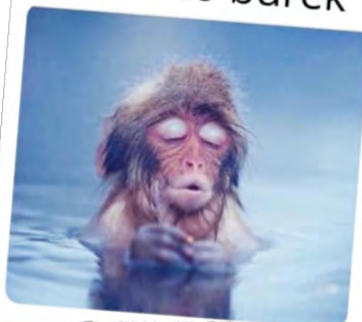
Jaz:

Varnostnik na TŠC,
ko te vidi brez mask

Ko zveš da je
za malico burek

#petekijetu
#tscmemes

TŠC 64% TEAMS 36%

Ko bi raje šel v šolo,
kot pa na teamse

#TSCMEMES
@DOMEMSI

NEKDO MEČE VEN NA
TEAMSIIH
JAZ:

TŠC Facebook in Instagram

Na socialnih omrežjih redno objavljamo sveže novice o dogajanjih, povezanih z našo šolo. Dijaki prispevajo svoje »story-je«, ki prinašajo našim stranem svežino in nas dodobra nasmejijo.

Sledite nam na:

[TŠC Maribor - uradna stran](#) | [Facebook](#)

[Tehniški šolski center Maribor \(@tsc_maribor\)](#) • Instagram photos and videos

STROKA

Poklic mehatronika

Življenjske odločitve, s katerimi se srečujemo na naši poti, od nas zahtevajo, da odgovorimo na vrsto vprašanj in se odločimo. Kakšna bo moja prihodnost? Katero šolo naj izberem, da bom na svoji poklicni poti srečen, uspešen in zadovoljen? Kakšne so moje ambicije? Želje? V čem sem nadarjen? V čem imam prednost pred drugimi? In nenazadnje, kateri poklici so perspektivni in pomembni za družbeni razvoj?

Iz vrtca sem bil zelo hitro primoran iti v osnovno šolo, kjer sem skozi leta počasi začel dobivati ideje, kaj naj bi počel v svojem življenju, da bi bil uspešen, srečen, dosegal uspehe in si izbral poklic, ki mi bo nudil vse, kar si želim doseči. Osnovnošolska leta so minevala in hitro je napočil čas, ko sem si moral izbrati poklic, katerega bi rad opravljal v svojem življenju. Iskal sem odgovore na vrsto vprašanj, kaj me zanima, za kaj sem nadarjen, kaj so moje sanje. Že od nekdaj so me zanimali avtomobili in mehanizacija, zato sem se zanimal predvsem za tehniške poklice, ki se ukvarjajo z mehanizacijo in avtomobilsko industrijo. Toda odločitev vseeno ni bila samoumevna, saj sem čedalje bolj odkrival svojo nadarjenost v glasbi. V petem razredu sem na tekmovanju v Mariboru za perspektivnega mladega kitarista dosegel prvo mesto. Kasneje sem šel na mednarodno tekmovanje, ki se je odvijalo v Krškem in prav tako dosegel prvo mesto. Moj največji uspeh pa beležim leta 2018, ko sem se pripravljal za državno tekmovanje (TEMSIG). Tam sem dosegel prvo mesto in prvo nagrado ter sem postal državni prvak v kategoriji 1. b. Moja odločitev je bila skoraj jasna, da bom svojo življenjsko pot nadaljeval v glasbi, se ukvarjal s poučevanjem kitare, igral pred velikimi množicami ljudi, ki me bodo radi poslušali. Prvič sem šel na informativne dneve že v sedmem razredu v Mursko Soboto, kjer so nam predstavili poklic strojnega tehnika. Ta poklic me ni povsem prepričal. Hitro se je leto obrnilo in že sem bil v osmem razredu; trenutek odločitve je bil vedno bližje, jaz pa sem imel še vedno preveč vprašanj. Tistega leta sem prvič obiskal TŠC v Mariboru, kjer sem z mamo in s stricem pogledal šolo in spoznal novi poklic: tehnik mehatronike. Poklic se mi je takoj zdel zelo primeren, saj so ga dijaki odlično predstavili in me navdušili nad njim. Najbolj se mi je v spomin vtisnila robotska roka, ki jo je upravljal srednješolec. Prav tako me zanimajo računalniki in vse, povezano z računalništvom. Istega dne smo obiskali še Konservatorij za glasbo in balet Maribor, kjer sem se začel zavedati, da me po končani srednji glasbeni šoli čaka še študij glasbe, saj drugače ne bi imel zagotovljenega poklica, kot ga imam po končani srednji tehniški šoli, ki mi prav tako nudi večji sklop znanja, s katerim bom uresničil svoje sanje. Takrat sem bil odločen, da se bom izobraževal za tehnika mehatronike. V devetem razredu sem s ponovnim obiskom informativnega dne le potrdil svojo odločitev, kaj želim postati. Čeprav bo moja poklicna pot vodila po tehniški poti, glasba ostaja moja vsakodnevna inspiracija. Pomaga mi pregnati temne oblake, prinaša mi veselje, svobodo in mir. Strune kitare pa mi dajejo moč in upanje. Šolsko leto 2019/ 2020 se je zaključilo zelo hitro in je napočil trenutek, ko sem prestopil prag TŠC Maribor. V prvem tednu sem spoznaval nove sošolce in prijatelje s podobnimi interesi. V novi šoli pa sem poleg novih sošolcev spoznal tudi nove prijatelje. Priznati moram, da sem pozitivno presenečen, saj nisem pričakoval, da bo njihova dostopnost in preprostost tako velika. Prav tako sem spoznal večino dijakov v dijaškem domu, kjer smo se pogovarjali in družili cele dneve, vse do sredine oktobra, ko je nastopila spet epidemija koronavirusa, zaradi katerega se izobražujemo še vedno od doma. Upam, da se čim prej vrnemo v šolske klopi, kjer bom svoje znanje lahko spet poglobil. Prepričan sem, da je moja izbira poklica pravilna in upam, da bom poklicno uspešen, zadovoljen in poln novih idej. Želim si ustvariti boljši jutri.

Tjan Kumer o računalniškem projektiranju

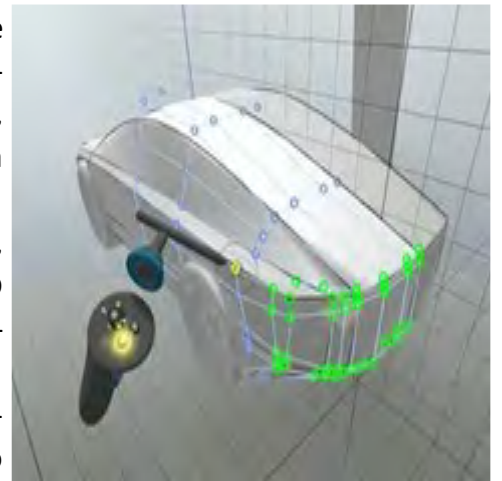
Predstavljena naloga se nanaša na projektiranje s pomočjo virtualne resničnosti. Navidezna resničnost je računalniško generirana upodobitev realnega prostora.

Dejstvo je, da tehnologija drastično napreduje na vseh področjih. Za razumevanje prostora ni boljšega načina, kot doživeti virtualno simulacijo realnosti. Doda občutek merila, globine in zavedanja prostora. To tehnologijo so najprej uvedli v video igre in druge vrste zabavnih aktivnosti. Zasvojila je ogromno ljudi, večinoma mladih in predvsem ti rastejo z njo.

Zelo hitro so pričeli uvajati to tehnologijo tudi v simulacijske namene za treninge (astronavti, reševalci itd.). Tehnologija VR (virtualna resničnost) postaja cenejša in dostopnejša publiki zaradi konkurence, kar omogoča razvijanje novih pripomočkov za VR, ki zelo vplivajo na smer razvoja.

S časom se je videl potencial te tehnologije za bolj tehnične namene, kot je računalniško projektiranje. VR nam omogoča nov pogled v 3D modeliranje. S sodobnimi VR napravami programske rešitve omogočajo dvig oblikovanja in razvoja na višjo raven in nove razsežnosti.

S pomočjo ustrezne opreme in idej lahko pričnemo ustvarjati modele. Programi nam omogočajo veliko različnih orodij, s katerimi lahko modeliramo tudi najtežje oblike in komponente.

VIRTUALNA RESNIČNOST NA ŠOLI

Naši dijaki bi se s to tehnologijo poglobili v svet strojništva, kakršnega še večina ni videla. Ustvarjanje z virtualno resničnostjo bi nas bolj povezalo s strojništvom in našim delom, saj smo v tem svetu v stiku s svojim delom na nepredstavljen način. VR nam lahko prikaže velikost in detajle našega dela, kakršnega ne moremo videti drugače. Predstavljajte si, da skonstruirate mesto, letalo, jahto, sanjsko hišo ali kakšno vesoljsko plovilo iz vašega najljubšega filma. To je vse mogoče in s to tehnologijo lahko svoj izdelek obiščete in se po

njemu tudi sprehajate. S pomočjo različnih programov in orodij lahko svoj izdelek spremenite v delujočo zadevo, katero lahko preizkusite. VR bi popestril pouk in prinesel nove projektne naloge za dijake ter jim popestril zabavo z igranjem raznih video iger. Posebej bi lahko navdušili potencialne bodoče dijake na informativnih dnevih. Prednosti so zelo velike, kadar lahko vidimo predmete v merilu 1 : 1 in jih po želji premikamo. Prav tako lahko prej opazimo pomanjkljivosti in tako prihranimo čas in material pri izdelavi prototipov. Verjamem, da je VR prihodnost ustvarjanja na veliko področjih in tudi upam, da bodo dijaki lahko to preizkusili v prihodnosti.

Tjan Kumar, 2. e/1

Delo v oddaljenem laboratoriju

Marko Jeraj: S karanteno, ki se je pričela sredi oktobra, so prišli novi izzivi. V 4. letniku bi delali in se učili v laboratoriju A015, kjer je odlična oprema. Ker bo šola zaprta še vsaj nekaj tednov, nam je profesor predstavil novi način učenja. S programom AnyDesk se sicer lahko povežemo na računalnik, ki je prižgan v šoli in na njem delamo programe ter simulacije. Sprva je ta način bil malo težji, saj je bila to za nas in za profesorja nova izkušnja, zahtevno je bilo razdeliti vse učence

pošteno, včasih tudi povezava ni bila najboljša, ampak smo se kmalu navadili in se s pomočjo profesorja Marjana Bezjaka veliko naučili, nabrali kar nekaj izkušenj in povrh še pridobili lepe ocene. Ta novi način mi je zelo všeč, saj je zelo preprost, ampak vseeno učinkovit in je odlično nadomestilo tega, kar bi morali delati v živo na šoli.

Liza Kisilak: Ko smo v sredini meseca oktobra spet začeli s šolanjem na daljavo, smo takoj vedeli, da nam ta način učenja pri strokovnih predmetih ne bo zadoščal za znanje, ki bi ga mogli usvojiti kot maturanti in tehniki mehatronike. Pri predmetu Industrijski krmilniki bi se morali ukvarjati s programiranjem v TIA-portal, ampak do tega seveda nismo imeli dostopa. Profesor Marjan Bezjak je za ta problem našel dobro rešitev. Na šolskem računalniku smo namestili program Factory IO, ki simulira realno proizvodnjo. Ta program smo nato lahko povezali s TIA-portalom in se tako naučili programiranja. Sedaj nadaljujemo s tem programom pri predmetu Regulacije. Kljub začetnim težavam in problemom menim, da je to bila zelo zanimiva izkušnja.

Domen Pivec: Laboratorijske vaje, ki jih delamo od doma, se mi zdijo zelo dobre za učenje oz. za izvajanje praktičnega pouka. Imam občutek, da se bomo s takšnim načinom dela naučili veliko več kot bi se pri vajah v šoli. Razlog tega, da se bomo naučili več, je po mojem mnenju, da od doma dela vsak sam in vsakemu morajo biti nekatere osnovne stvari jasne, da sploh lahko dela. Ta način dela mi je zelo všeč.

Ronja Štampar: Pri predmetih Regulacije in Industrijski krmilniki smo začeli z vajami v oddaljenem laboratoriju, kjer s programoma Factory IO in TIA Portalom z lestvičnim diagramom programiramo simulacijo tovarniškega projekta. Mislim, da smo delo vsi vzeli dokaj resno, saj so urniki za dostop vedno polni. Tehnične težave so presenetljivo minimalne in mislim, da smo lahko zelo zadovoljni z možnostmi, ki nam jih tako delo ponuja. Nekateri dijaki s svojimi projekti res presegajo vsa pričakovanja. Definitivno nam takšen način dela ponuja veliko uporabnega znanja ter nam omogoča najboljše možnosti za praktično delo, ki se ga lahko izvede na daljavo.

Dijaki 4. c/1

Univerzalno prijemalo

Pri predmetu Robotika smo dijaki 4. c/1 izdelovali robote iz priročnih materialov pod mentorstvom **Iztoka Milošiča**. Vsak je naredil robota, za katerega je uporabil materiale, ki jih je imel pri roki, ali pa je kaj tudi kupil. Sam sem se tako lotil izdelave robota iz lesa. Naredil sem ogrodje in kontrolni del, krmiljenje pa je na principu hidravlike, in sicer z uporabo injekcij in cev. Tako je nastal izdelek, viden na sliki. Veliko sem premišljeval o izbiri prijemala, saj bi rad s prijemalom prijemal veliko različnih predmetov različnih oblik. Tako sem se spomnil prijemala znamke FESTO, katerega sem videl na sejmu.

Na podoben način sem tudi jaz naredil prijemalo, za katerega sem namesto silikonskega dela uporabil kar balon, namesto pravega cilindra pa injekcijo. Ker je pri prijetanju morala nastati sila, ki je balon silila stran od predmeta, ter tudi za potrebo fiksiranja, sem uporabil zgornji del plastenke, v katero je balon ob prijetanju tudi lepo sedel. Namesto vode pa je v balonu moka, ki se z lahkoto prilagodi raznim oblikam in je tako primerna za uporabo, drugače pa prijemalo deluje na isti način kot ta Flex shape gripper znamke FESTO, ampak je manj zanesljivo in nima tako velikega statičnega trenja kot njihovo prijemalo.

Z delovanjem prijemala sem bil kar zadovoljen, so se pa seveda pojavili problemi, in sicer je imela ena velika injekcija premalo »sesalno« moč, zato sem moral z njo izčrpati zrak vsaj dvakrat, da sem dosegel silo, katero sem potreboval, da sem predmet prijel. Težave so nastopile tudi pri prijetanju predmeta, ko sem moral s silo stisniti na predmet. Tako velike sile mi ni uspelo narediti z mojim principom delovanja robota, zato sem robotu moral pomagati z roko, da se je predmet stisnil v balon. Torej kljub vsem slabostim prijemala in težavam, ki sem jih imel med samim prijetanjem, sem z delovanjem kar zadovoljen, izdelava takšnega prijemala pa je povzročila, da sem pričel veliko razmišljati o delovanju drugih prijemal, ki tudi temeljijo na značilnostih, vzetih iz narave ter posnemanju živali. Menim da imajo takšna prijemala, kot je to prijemalo znamke FESTO in njemu podobne, v primeru izboljšav in dodelav kar dobro prihodnost, saj mora proizvodnja biti hitra in učinkovita, kar pa pomeni, da mora en robot delati več nalog naenkrat, to pa nam lahko omogoči prav takšno prijemalo.

Klemen Vrentuša, 4. c/1

Robocup lightweight robot

Odločila sva se udeležiti tekmovanja RoboCup. Na začetku smo se dogovorili, da bomo tekmovali v lahki kategoriji, ki pa ima določena pravila. Cilji, ki sva si jih prizadevala za tekmovalje, so bili: orientacija v prostoru, poiskati ter voditi žogo, sodelovati z robotom »soigralcem«, streljati na gol, pri vodenju žoge jo pridržati pri sebi, zaznavati nasprotnika in se mu izogibati. V primeru, da bi morala upoštevati samo najine cilje, bi tekmovalje bilo prelahko, zato sva morala upoštevati tudi nekatera pravila. Ta pa so bila nekoliko bolj specifična, kot na primer: maksimalna dovoljena masa robota je 1,1 kg, maksimalni premer robota ne sme presegati 22 centimetrov, utor, narejen za lovljenje žoge, je lahko globok maksimalno 3 centimetre, maksimalna napetost baterije je lahko 12 V, roboti pa ne smejo oddajati IR signalov, saj bi s tem motili lovilno območje žoge. Robot tudi ne sme iti izven igrišča, saj se to smatra kot prekršek, žoge pa se ne sme pridržati pri robotu, lahko jo le vrtimo s pomočjo rolerja. Žoga, s katero se igra, je premera 7,5 cm in oddaja IR signale, zato jo iščemo z IR senzorjem, ki posreduje robotu podatke o žogi.

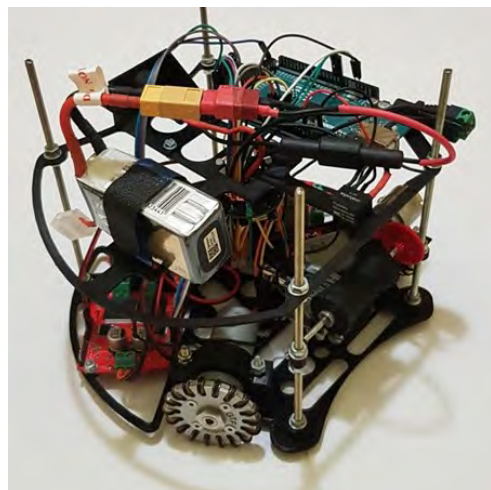
Poleg tega tekmovanja je robot uporaben tudi kot izdelek pri predmetu Industrijska omrežja, kjer pod vodstvom **prof. Marjana Bezjaka** izdelujemo avtonomne vozičke. Te izdelujemo v skupinah, kjer je vsaka skupina naredila svojega robota s svojim lastnim znanjem in ustvarjalnostjo, tako da en voziček ni enak drugemu. Vsi se tudi trudimo doseči cilje, ki nam jih je postavil profesor in tudi tiste, ki smo si jih zastavili sami.

Naredila sva robota, za katerega sva se odločila, da bo celotno ogrodje natisnjeno 3D, zato sva robota najprej zmodelirala v programu Solidworks. Pri tem je bilo seveda potrebno upoštevati omejitve, ki jih ima tekmovalje ter mere posameznih elementov, ki bodo nanj pritrjeni. Ko sva imela vse narisano in sestavljeno, sva se lotila tiskanja. Kot slicer je bil uporabljen Cura. Vse skupaj sva tiskala z malo hitrostjo – 25 mm/s, saj sva ciljala na čim večjo natančnost tiska in lep izgled. Celotni sistem krmiliva z Arduino Mega razvojno ploščo, ki nam omogoča veliko vhodov in izhodov, kamor sva priključila vse senzorce in aktuatorje.

Kot glavni vir energije za robota je uporabljena 11,1 V baterija z 1550 mAh kapacitete. Ta je priključena na preklopno stikalo robota, med njima pa je zaradi varnosti uporabljena 2 A varovalka, ki nam v primeru kratkega stika obvaruje baterijo in ostali sistem. Za pogon robota se je tako uporabilo 3 DC motorje z reduktorjem, katere krmiliva preko dveh dvojnih H-mostov Monster moto shield z PWM modulacijo, vse od nekje 70/255 PWM (27,45 %, kar je v najinem primeru okoli 3V), kadar hočeva najnižjo možno hitrost premikanja robota, najvišjo hitrost pa razvije z maksimalnim PMW, ki je seveda 255, z napetostjo 11,1 V. Kot kolesa so uporabljena omniwheel kolesa, ki nam omogočajo gibanje na vse strani, saj je na vsako kolo pravokotno vpetih več manjših koles, ki pa nam omogočajo, da glavno kolo potuje tudi pravokotno glede na svojo glavno smer premikanja.

Na H-most je priključen tudi DC motor, ki je uporabljen za roller. Roller nam pri igri omogoča, da žogo zadržimo pri sebi, kar pa drugače ni mogoče, saj žoge ne smemo prijeto ali pa je drugači držati, ta pa žogo vrti v smer proti robotu, žoga pa zato sili nazaj k njemu.

Meniva, da je to eden ključnih dejavnikov za dobro igro, saj je za dobro vodenje žoge in preigravanje nasprotnika pomembno, da je žoga v najini posesti in jo nasprotnik težko pridobi, sploh če pri tem izvedeva kakšen manever.

Za zaznavanje žoge je uporabljen 360° senzor, ki je priklopljen na GND in 3,3 V, kot izhod pa nam da dva analogna izhoda. Z enim analognim izhodom tako nadzorujemo smer, kjer se nahaja žoga, kar dobimo tako, da vrednost izhoda pretvorimo v vrednost med 0 in 360 °, z drugim pa vidimo oddaljenost žoge od robota, kar nam daje vedeti, ali je žoga blizu nas ali ne. Ta senzor je seveda ključen za igranje nogometa, saj samo z njim vemo, kje se nahaja žoga.

Ko pridemo z žogo do gola, to »ustrelimo« s kickerjem, ki je v pravzaprav solenoid JF-0826B, na katerega je nameščena 3D natisnjena plošča, ki nam udari žogo, kadar je ta vključen. Ker potrebujemo za kicker napetost iz baterije, ga krmiliva preko releja, na katerega pripeljemo izhod iz Arduina, na delovni kontakt releja pa + iz baterije, torej kadar nam da Arduino signal za strel, nam ta signal preklopi rele, ki pa pošlje napetost do solenoida, kjer se ustvari magnetno polje, ki pritegne jedro, ki je povezano s »strelno ploščo«.

Ker pa morava vedeti, v katero smer sva obrnjena in v kateri smeri je nasprotnikov gol, je na robotu uporabljen tudi žiroskop GY-521. Iz njega dobiva podatke o smeri robota, kar pa potem uporabiva za njegovo kontrolo. Ker mora robot vedeti za omejitve igrišča, ki so označena s črto, sta na robota spodaj nameščena dva fotoupora in svetilne LED diode. S to kombinacijo dobimo v Arduinu analogni izhod iz fotoupora, ki ga uporabiva tako, da ob spremembi vrednosti vidiva, če se nahajava pri črti ali pa na igrišču. Za zaznavanje nasprotnika bova uporabila 3 ultrazvočne senzorje HC-SR04 senzorje, iz katerih bova pridobila podatke, kje se nahaja nasprotnik, kar pa bova uporabila za pozicijo branilca in preigravanje v napadu. Teh senzorjev trenutno na samem robotu še ni, saj še nisva prišla tako daleč, ker trenutno potekajo testiranja za samo obnašanje robota in osnovno igranje.

Trenutno se robot testira na različnih področjih, kot primarno seveda za igranje nogometa, poleg tega pa tudi za izdelek pri Industrijskih omrežjih. Res pa je, da se vse to zelo prepleta in kar narediva za šolo, potem tudi uporabiva za tekmovanje in obratno. Pri samem testiranju se opazijo vse slabosti robota, ki se tudi sproti rešujejo, na primer težave s konstrukcijo so kar hitro rešljive in jih sedaj na trenutni stopnji več ni tako veliko, saj se je robot že toliko dodelal, da ta verzija konstrukcije kar ustreza, več je pa urejanja in dopolnjevanja različnih programov, ki so napisani za vodenje robota. Tako se na robotu še vedno delajo dodelave in se iščejo nove rešitve za probleme, ki nastanejo in jih ni malo, v največji meri pa iščeva dobro razmerje med močjo in težo same izdelave, ki pa mora biti čim manjša, če želiva uporabiti več senzorjev in akterjev. Veliko je tudi dela s samim programiranjem robota, saj če želiva, da robot igra dobro igro, mora biti tudi program dobro napisan, kar pa ni tako enostavno, kadar morava vključiti in si zamisliti večje število scenarijev, ki se lahko pripetijo med igro. Veliko razmišljava v tej smeri in sva sedaj že veliko mase tudi zmanjšala, tako da misliva, da sva trenutno na zelo dobri poti. Bova videla ...

Klemen Vrentuša in Tim Mandl, 4. c/1

RoboCup in robot nogometaš

RoboCupJunior je tekmovanje, na katerem se srečajo dijaki iz vsega sveta in tekmujejo v robotiki. Obstajajo 3 različne kategorije teh tekmovanj: Rescue, Soccer in Onstage. Vsaka kategorija ima še svoje podkategorije. Lani smo imeli poleg pouka še krožek, pri katerem sva se s sošolcem odločila, da bi rada sestavila robota, ki bi igral nogomet in z njim šla tekmoval na RoboCupJunior, v kategoriji Soccer Lightweight. V tej kategoriji igrajo roboti nogomet 2 na 2. Namen tega tekmovanja je, da robot zadene čim več golov nasprotnikovi ekipi in da jih tudi čim manj dobi. V tem krožku sva se odločila, da bova s sošolcem sestavila robota za igranje nogometa, ker imamo na šoli dva profesorja, ki sta že bila na svetovnem prvenstvu iz te kategorije in bi nama lahko dala

veliko dobrih nasvetov. Lani smo torej začeli delati na tem projektu in najprej je bilo potrebno izdelati konstrukcijo za robota. Ker smo lani pri pouku začeli uporabljati program za risanje konstrukcij (SolidWorks), sem to znanje uporabil in v njem narisal mere robota. Vse komponente, ki sem jih narisal, sem sestavil med seboj, da sem prišel do izdelka na sliki. Ko sem narisal to konstrukcijo, sem jo poslal profesorju, da jo pregleda in jo poskusi natisniti s 3D tiskalnikom. Seveda sem ob začetku risanja konstrukcije potreboval pomoč profesorja. Ker je potem nastopil čas COVIDA, se je ta projekt malo ustavil. Ko pa smo prišli nazaj v šolo, smo začeli z nadaljevanjem tega, kar smo začeli. Letos je bilo potrebno robota sestaviti, zvezati elektroniko in začeti s programiranjem. Zdaj sem robota sprogramiral tako, da se premika naprej in se delno tudi umika oviram. Do igranja na RoboCupJunior bo potrebno še vložiti kar nekaj časa, da bo to delovalo, kot bi moralo. Upam, da se bodo te zadeve s koronavirusom čim prej končale in da se bo letos mogoče tekmovanja udeležiti.

Aljaž Lorber, 4. c/1

Robot iz recikliranih materialov

Pri predmetu Robotika smo morali za oceno izdelati robota iz recikliranih materialov. Profesor je najprej objavil navodila za izdelavo in podal nekaj idej, kako bi to lahko izdelali.

Jaz sem se domislila izdelave robota za igro na srečo. Na tako idejo sem pomislila, ker sem si ogledala zelo zanimiv video, kjer je nekdo izdelal nekaj podobnega. Po ogledu sem razmišljala, iz kakšnih materialov bi izdelala robota. Odločila sem se za karton in volneno vrvico. Po izrezu in sestavi sem naletela na težave. Volnena vrvica ni dovolj drsela in tudi upravljeni sistem ni dobro deloval. To sem hitro odpravila. Vrvico sem zamenjala z najlonsko vrvico, upravljeni sistem iz kartona pa sem nadomestila s posebnimi izolacijskimi vložki. Na koncu sem robota še pobarvala z akrilno barvo.

Liza Kisilak, 4. c/1

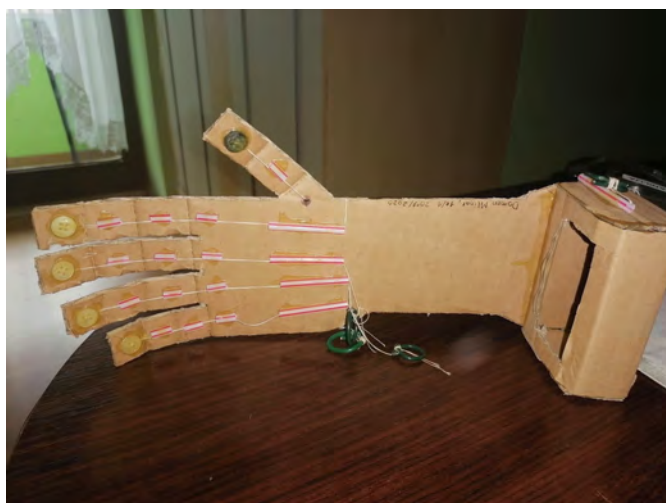
Pouk na daljavo pri strokovnem modulu AVR

Sem **Domen Mlinar** in obiskujem 2. letnik PTI programa na TŠC Maribor. V prvem in drugem letniku se srečamo s predmetom Avtomatizacija in robotizacija, ki ga poučuje **profesor Iztok Milošič**. Predmet ima dva sklopa, teorijo in praktični del. V prvem letniku smo se večinoma ukvarjali s teorijo, vendar smo imeli tudi prakso na šolskem robotu, pri teoretičnem delu pa smo se učili o varnosti pri delu z robotom, sestavnih delih robota in določanju koordinatnega sistema ter programov na robotu. Pri praktičnem delu se ob pomoči profesorja napiše program, ki se ga tudi preizkusi na napravi. Ob uspešno končani vaji pa se je izdelalo še poročilo.

Projektna naloga pri predmetu je bila izdelava robotske roke iz vsakodnevnih materialov, najdenih doma, nato pa je sledila predstavitev. Ta projekt mi je bil zelo všeč, saj nam je predstavljal izziv, uporaba kreativnosti pa je bila glavna točka za uspešen zaključek naloge. Dobili smo raznolike in tudi izredno zanimive rezultate. Proti koncu prvega letnika se je uveljavilo učenje na daljavo zaradi izbruha epidemije. Novi način učenja, ki je zahteval veliko vloženega časa in truda. Kljub pouku na daljavo se je snov nadaljevala, prepisali smo si jo iz predhodno sestavljene prezentacije učitelja ter odgovorili na njegova vprašanja. Na koncu je sledilo tudi preverjanje znanje, ki smo ga pa opravili preko šolske spletne strani. V drugem letniku smo se vrnili v šolo, kjer smo nadaljevali s praktičnim delom. Sestavljali smo programe in po končanih vajah na robotu pisali poročila.

Obravnavali smo program Roboguide, kjer smo vpisali program in vse ukaze kot na pravem robotu, ki ga imamo v šoli. Vaje potekajo tako, da učitelj najprej vajo razloži, nato pa pomaga prvemu dijaku, potem pa si dijaki pomagamo med seboj, dokler vsi ne opravimo vaj. Vendar ni minilo veliko časa, razmere z virusom so se poslabšale in smo se vrnili domov, kjer imamo sedaj pouk spet na daljavo. Sedaj ponavljamo ter nadgrajujemo lansko snov, saj je pomembna v nadaljevanju predmeta. Pouk izgleda tako, da učitelj pri teoretičnem delu prikaže predstavitev, na koncu pa dobimo domačo nalogo, kjer se odgovarja na postavljena vprašanja. Pri praktičnem delu predmeta nam učitelj deli zaslon ter razlaga snov, ki smo se jo že učili v teoretičnem delu, vendar nam pokaže, kako to poteka na robotu preko programa Roboguide.

Ocene se pridobijo s pisanjem poročil in z zagovorom. Sedaj se bližajo počitnice. Vse potrebne ocene smo že pridobili, upamo pa, da se v novem letu lahko vrnemo v šolo. Predmet robotika je sam po sebi zelo zanimiv, prav zato sem se tudi odločil, da bom iz njega opravljal 4. predmet poklicne mature.

Projekt Monowheel

Radi bi se predstavili s projektom »Monowheel«, ki ga konstruiramo, dimenzioniramo in detajliramo. Ta projekt nam je sprva predlagal **profesor Matej Mihelak** ob koncu 2. letnika. Sedaj trije dijaki iz 3. b/1 delamo tehnično dokumentacijo in skice »monocikla«, ki bo pripravljen za izdelavo, ko bodo težki časi za nami. Primer nekaj delov tega »monowheela«, ki smo jih že zmodelirali.

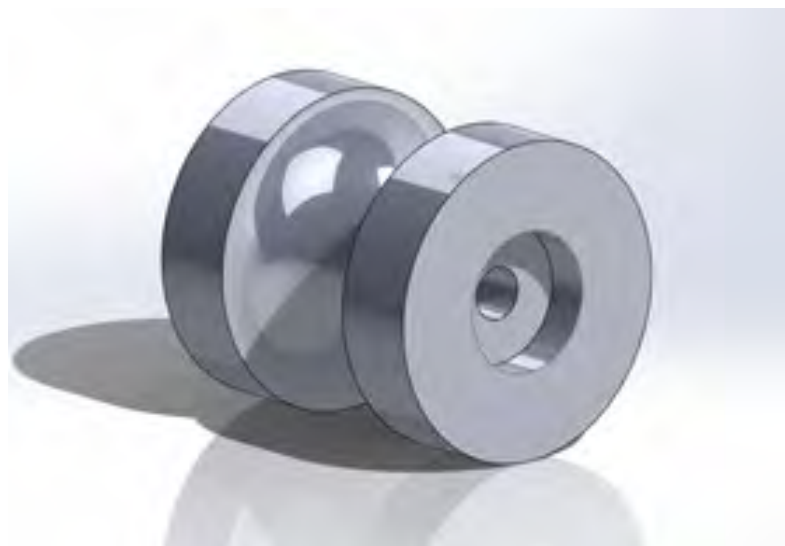

Tukaj lahko vidite le 4 izmed 20+ delov, ki jih imamo namen narediti ročno. Edina stvar, ki se ne zgradi, je pogon »monowheela« (motor), zato za vsak del delamo tudi konstrukcijske risbe.

V konstrukciji je prav tako celoten model »monocikla«, tako da počasi dobiva svojo podobo.

Če želite izvedeti, kako bo to na koncu izgledalo v delovanju, si lahko na youtubeu ogledate posnetek vožnje »monowheela«.

Dijaki: Urban Frangež, Tin Hasičič in Marcel Ekerl Baumhagl, 3. b/1

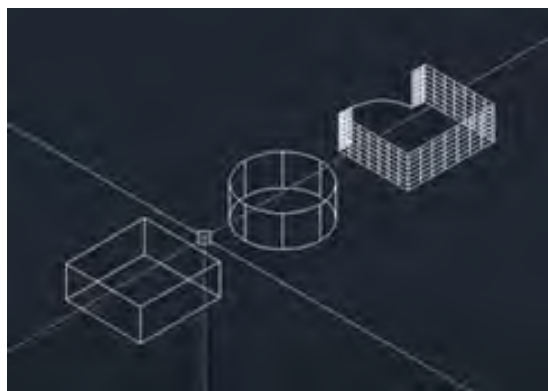
Programski paket za računalniško podprto konstruiranje AutoCAD

AutoCAD je programsko orodje za 2D načrtovanje in 3D modeliranje. AutoCAD se lahko uporablja za 2D načrtovanje ali 3D modeliranje na praktično vseh področjih projektiranja. Z njim je možno risanje, popravljanje in tiskanje risb. Pri načrtovanju uporablja različne knjižnice, ki jih lahko naložimo s spleta. Je najbolj razširjen programski paket za projektiranje na osebnih računalnikih. Tako kot pri vseh programskih orodjih si je najprej potrebno definirati osnovne parametre, ki jih bomo uporabili pri risanju. Sem spada definiranje merskih enot (dolžinske mere, koti ...), načina risanja (3D – Model space ali 2D – Layout), koordinatnega sistema, nivojev (layerjev) risanja ...

V okviru nivojev risanja lahko definiramo vrste črt in njihove barve, ki jih bomo uporabljali pri risanju. Za lažje risanje lahko uporabimo koordinatno mrežo in funkcijo Snap, ki nam avtomatsko označi določene točke (konce črt, sredino, pravokotno ali vzporedno na črto ipd.), ko se jim z miško približamo. Samo risanje temelji na osnovi uporabe osnovnih geometrijskih likov (črta, krog, kvadrat, mnogokotnik, elipsa ...), ki jih je možno podaljševati (Extend), rezati in prekinjati (Trim) ter z medsebojnim povezovanjem tvoriti 2D like. Možna je tudi uporaba funkcij kopiranja, izrezovanja in lepljenja.

S pomočjo funkcij 3D modeliranja (Extrude, Revolve ...) in funkcij združevanja, odštevanja ali preseka teles je možno enostavno tvoriti 3D modele iz 2D likov. Možna je uporaba želenih meril, glav risb ter prikazov (naris, tloris, stranski ris, 3D model ...). Prav tako je možno izvesti kotiranje. Programsko orodje AutoCAD je v osnovi eno izmed najbolj uporabljanih orodij za risanje. Vsebovana pravila in logika risanja so podobna kot pri drugih programskih orodjih (SolidWorks, GStarCAD, Creo, Catia ...). Zahteve glede HW opreme za optimalno delovanje omenjenega orodja so na nivoju osebnega računalnika, kar omogoča enostavno uporabo.

Jan Jančič, 3. c/1

Razlika med CNC in NC strojem in najsodobnejši CNC stroj

Sem Aljoša Topolovec Potočnik, dijak 3. letnika programa tehnik mehatronike. Za to smer sem se odločil, saj bo vedno več robotov in vedno več avtomatizacije, zato sem se tudi odločil napisati prispevek o razliki med CNC in NC stroji, ker je v nekaj letih viden kar velik napredek tehnologije pri obdelovanju materialov. Pri CNC krmiljenju smo spoznavali NC in CNC stroje, sedaj smo začeli s programi za upravljanje CNC strojev. Uporabljali pa bomo tudi aplikacijo, kjer bomo te programe tudi uporabili. Predmet CNK se navezuje na CNC, NC stroje in tudi na 3D tiskalnice, ki so v zadnjih letih kar precej popularni.

NC IN CNC STROJI

Kratici NC in CNC izhajata iz angleščine in pomenita Numerical Control (numerično krmiljenje) in Computer Numerically Controlled (računalniško numerično krmiljenje). NC je predhodnik CNC krmiljenja.

Glavni razlogi, vodilo in cilji pri razvoju CNC strojev so bili naslednji:

- povečati produktivnost,
- izboljšati kvaliteto in natančnost izdelkov,
- zmanjšati stroške v proizvodnji.

Nekaj osnovnih prednosti CNC obdelovalnih strojev pred klasičnimi NC stroji je:

- program vnesemo v stroj in ga shranimo,
- enostavno popravljanje že shranjenega programa,
- večja produktivnost strojev,
- velika kvaliteta in natančnost izdelave izdelka,
- večja izkoriščenost stroja,
- visoka prilagodljivost pri obdelavi.

NAJSODOBNEJŠI CNC STROJI

Najsodobnejši CNC stroji se razlikujejo od predhodnih CNC strojev po upravljanju in delu z njimi. Sodobni stroji imajo vse večinoma avtomatsko, človek zraven le nadzira delovanje, kot so programi in parametri. Predhodno jih vnesemo na računalnik in potem stroj deluje po tistem programu. V sodobnih časih so zelo priljubljeni 3D tiskalniki, v veliki meri se pojavljajo na trgu in so konkurenca obdelovalnim strojem. Slabost teh je, da trdota materiala ni najboljša, v primerjavi s kovinami, ki jih uporabljamo pri obdelavi na CNC strojih.

Aljoša Topolovec Potočnik, 3. c/1

Orodja za struženje

Pri predmetu CNC krmiljenje sem se odločil, da bom napisal prispevek o stružnih orodjih. Opisal bom, kako so sestavljena stružna orodja, iz katerih materialov so narejena, kako delimo stružne nože, katere pritrjevalne sisteme poznamo, kaj moramo upoštevati pri izbiri optimalnega stružnega orodja ter kako merimo orodja.

Kako so sestavljena orodja za struženje?

Orodja za struženje so sestavljena iz treh delov. To so: rezalni del, ki služi odrezovanju materiala, držalo orodja, ki služi za pričvrstitev rezalnega dela, in povezovalni del, ki služi za povezavo z vpenjalom za orodja. Za struženje na CNC strojih uporabljamo sodobna rezalna orodja. Sestavljena so iz držala in menjalnih plošč različnih oblik.

Delitev stružnih orodij

Glede na način uporabe stružne nože delimo na: nože za vzdolžno struženje, nože za prečno struženje, nože za notranje struženje in nože za zunanje struženje.

Glede na obliko stružne nože delimo na: desne, leve, nevtralne, nože za utore, nože za navoje ter odrezilne nože.

Pritrjevalni sistemi za rezalne ploščice

Rezalna ploščica mora biti na držalo togo vpeta. To omogoča stabilnost in s tem kvalitetno obdelavo. Pritrjevalni sistem mora onemogočiti vse morebitne premike rezalne ploščice. To je zelo pomembno pri grobi obdelavi, kjer nastopajo velike rezalne sile. Stabilnost pritrjevanja je zelo pomembna za keramične rezalne ploščice. Pritrjevalni sistem mora biti konstruiran tako, da omogoča ustrezno zaščito pred odrezki. Pritrjevalni sistemi se v primeru zloma rezalne ploščice ne smejo poškodovati.

Meritve orodja

Orodje lahko izmerimo na več načinov: naredimo dotik z orodjem na obdelovanec, ki ima natančno izmerjene dimenzije, s čelne ali vzdolžne strani ter s pomočjo optične priprave, ki je bolj natančna.

Nik Lunežnik, 3. c/1

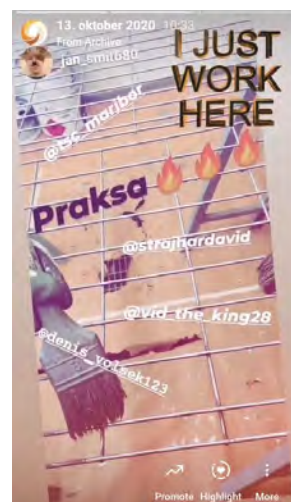
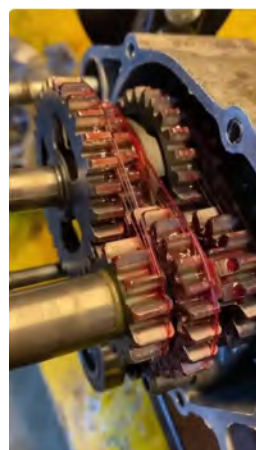
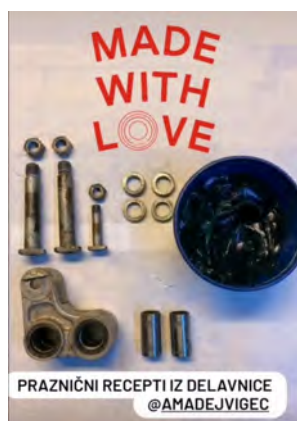
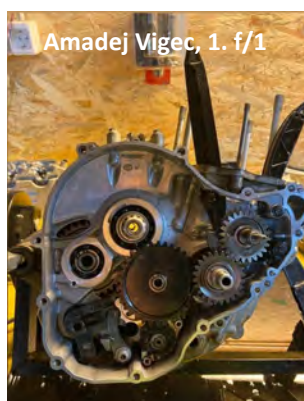

Obnavljanje starodobnikov

Teo Butolen iz 2. f/1 je v 8. razredu osnovne šole v očetovi delavnici začel z obnovo starodobnikov. Svoje avtoservisne veščine je pridobival najprej v programu avtoserviser, nato pa v programu avtoservisni tehnik. Obnovil je že več kot 30 avtomobilov in 40 motorjev. Najstarejši je letnik 1959. V Sloveniji je eden izmed redkih, zagotovo pa najmlajši, ki se s tem ukvarja. Dejavni je v Klubu ljubiteljev klasičnih in športnih vozil Kidričevo in Kult classic. Trenutno ima v svojem avtoparku več kot 15 »oldtimerjev«.

Utrinki iz delavnic

PRAKTIČNO USPOSABLJANJE Z DELOM

Praktično izobraževanje v poklicnem in strokovnem izobraževanju se izvaja kot praktični pouk (PRA) in kot praktično usposabljanje z delom (PUD). Obseg praktičnega pouka in praktičnega usposabljanja z delom je določen z izobraževalnim programom. V šoli se izvaja praktični pouk, pri delodajalcu v podjetju pa se pod vodstvom mentorjev izvaja praktično usposabljanje z delom.

Na praktičnem usposabljanju se dijaki in dijakinje vključijo v neposredni delovni proces in se praktično usposablajo z delom. Sistem deluje po sistemu, da vaja dela mojstra, mojster pa vajo, če jo seveda zna. Na podlagi mentorjevega pisnega mnenja oziroma ovrednotenja uspešnosti dijaka lahko dijak zaključi obveznosti.

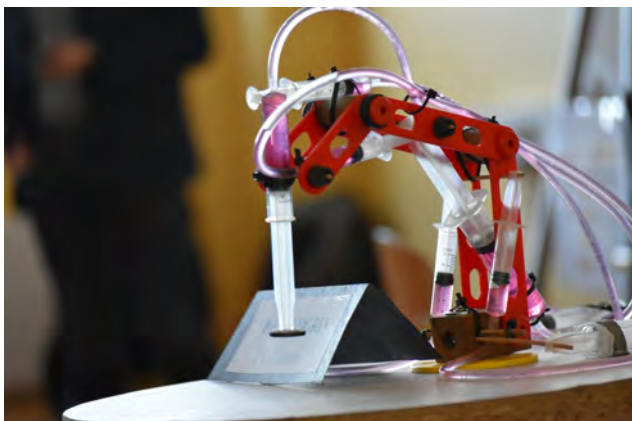
Na Tehniškem šolskem centru Maribor zadnja tri leta izobražujemo v programu OBLIKOVALEC KOVIN – ORODJAR tudi po vajeniškem sistemu. Tako je sicer v vsaki generaciji večina dijakov vpisana po šolskem sistemu, nekaj dijakov pa se je odločilo tudi za vajeniški sistem. Razlika med šolskim in vajeniškim sistemom je predvsem v praktičnem izobraževanju, ki se v skladu z zakonom skoraj v celoti opravlja v podjetjih. Če se želi dijak izobraževati po vajeniškem sistemu, morajo starši in dijak skleniti najprej VAJENIŠKO POGODBO s podjetjem, ki so si ga izbrali in izpolnjuje pogoje za izvajanje praktičnega pouka (verificirano učno mesto). V podjetju dijaki/dijakinje preživijo več kot 50 % vseh ur, ki so predvidene v treh letih izobraževanja.

Na TŠC-ju v tem šolskem letu po dolgih letih zaključuje prva generacija vajencev. Praktični del zaključnega izpita bodo dijaki vajenci opravili v podjetju, zagovor pa v skladu s šolskim koledarjem skupaj z ostalimi dijaki v šoli.

V preteklem šolskem letu so opravljali praktično usposabljanje dijaki Srednje strojne šole v več kot 200 različnih podjetjih. Vseh podjetij zaradi prostorske stiske ne morem naštet, moram pa se vsem zahvaliti za enkratno sodelovanje.

Tako skupaj s podjetji vzgajamo in usposabljammo dobre nove sodelavce.

Sandi Vudler, organizator praktičnega usposabljanja

Izvajanje praktičnega pouka na daljavo

Na Tehniškem šolskem centru Maribor izobražujemo dijake in študente na področju strojništva, avtostroke in mehatronike. Zaradi epidemije COVID-19 smo po slabih dveh mesecih pouka v šoli začeli s poukom na daljavo. Ker smo tehniška šola in med drugim izobražujemo dijake za tehniški poklic z izvajanjem praktičnega pouka v šolskih delavnicah, smo bili prisiljeni tudi ta del izobraževanja prilagoditi in izpeljati na daljavo.

Za izvajanje praktičnega pouka na daljavo nismo dobili nobenih priporočil, ampak smo morali sami poiskati način, kako se najbolj približati dijakom, da bodo razumeli podano snov in jo lahko tudi uporabili. Znotraj kolektiva učiteljev praktičnega pouka smo se odločili, da bomo dijakom prikazali vaje, ki bi jih v normalnih pogojih pouka izvajali v šoli, v obliki video posnetkov. Video posnetkov ne bi uporabljali s spleta, ampak bi jih posneli kar učitelji v šolskih delavnicah. Tako smo se prvi teden pouka na daljavo v manjših parih sestali na šoli, določili smernice za posamezne module in začeli pripravljati gradiva. Posnetki imajo slikovni in zvočni zapis, kjer smo pri vsaki vaji sproti razlagali tudi učno snov. Ko smo posneli nekajurna šolska gradiva, se nam je postavilo vprašanje, ali bodo dijaki te posnetke pogledali in jih razumeli. Zato smo se dogovorili, da bomo vajo posneli še enkrat, vendar z napakami (nepravilnim postopkom dela), ki se iz izkušenj pri tem delu veliko krat zgodijo zaradi neznanja ali nerazumevanja. Ker ima več učiteljev v različnih oddelkih enake vsebine, smo preko aplikacije Teams naredili kanal, pri katerem imamo vsi učitelji praktičnega pouka dostop do izbire video vsebin. Pri pouku na daljavo video vsebino preko spletne učilnice posredujemo dijakom, snov in temo vaje razložimo in pustimo video na ogled za nekaj dni. Nato video vsebino odstranimo in jo nadomestimo s posnetkom, ki vsebuje napake. Ko dijaki pogledajo še video z napakami, nam morajo v določenem času odgovoriti, katere napake so bile narejene in koliko je bilo teh napak. Tako lahko na nek način preverimo, ali so dijaki razumeli razlago in izvedbo vaje. S tem lahko preverimo petdeset odstotkov znanja in razumevanja, drugih petdeset odstotkov pa je motorika, ki pa jo lahko dijaki dobijo izključno pri fizičnem stiku z napravami in orodjem.

Zavedamo se, da ima vsako podjetje svoj način dela in za delo uporablja različna orodja. Če bodo naši dijaki po končanem šolanju vsaj približno pripravljeni in usposobljeni za delo na področju strojništva, avtostroke in mehatronike, s tem, da bodo poznali orodje in stroje in delovanje teh, smo naredili veliko. Bodoči strokovnjaki pa se bodo tako ali tako učili skozi vso svojo delovno dobo.

Branko Gregorc, vodja šolskih delavnic

Moje praktično usposabljanje

Za šolsko glasilo bom opisal, kako je potekalo moje praktično usposabljanje pri delodajalcu v prvem letniku. PUD sem opravljal pri podjetju Mastnak - ograjni sistemi. Opisal bom, kako sem se spoznaval z novimi stroji in načinom dela.

Prvi dan PUD-a me je mentor seznanil s pravili o varnosti pri delu in raznimi nesrečami, ki se ti lahko zgodijo med opravljanjem dela. Razkazal mi je podjetje in stroje, razložil, s čim se ukvarjajo, na hitro tudi, kaj se na katerem oddelku počne, in predstavil sodelavce. Nato me je učil sestavljati ograje in me opozoril, na kaj moram biti pozoren, da česa ne poškodujem. Sam sem moral sestavljati ograjo, a pod strogim nadzorom. Videl je, da mi to gre kar od rok, zato sem naprej sestavljal skoraj popolnoma samostojno, samo tu in tam me je preveril. Približno na polovici usposabljanje je rekel, da bi rad, da se naučim še kaj več, in mi je napovedal, da bom šel delat na CNC stroj. Tam me je učil starejši delavec. Sprva sem opravljal zelo lahka dela (majhne komade, ki so se delali na zalogo), da sem se malo privadil, hkrati pa sem tudi delal na radialnem vrtalnem stroju, kjer si lahko vrtal ali pa frezal. Tam sem v te komade, ki sem jih na CNC-ju naredil, izdelal še luknje in navoje. Slab teden sem delal to, ko so videli, da bi lahko delal kaj bolj zahtevnega, sem se počasi začel učiti še drugih stvari. Do konca prakse sem se kar veliko naučil, od najmanj zahtevnih stvari do že kar zahtevnih. V glavnem, na koncu sem delal že bolj ali manj večinoma samostojno.

Tako je izgledalo moje praktično usposabljanje pri delodajalcu, pri katerem sem se zelo veliko naučil, in to že v prvem letniku. Komaj čakam, da grem v drugem letniku ponovno na PUD.

David Ferčec, 2. b/1

Kako sem se imel na PUD-u?

Na PUD-u sem se imel lepo, naučil sem se veliko novih stvari o mehaniki. Ko sem prišel prvi dan v podjetje, me je presenetilo to, da so poleg znamk Audi in VW dodali še znamki Citroen in Peugeot. Ker sem že tretje leto v istem podjetju, sem mislil, da ne bom več mogel delati na mojih najljubših znamkah. Ko sem prišel, sem ugotovil, da je delavnica razdeljena na dva dela, prvi del na Citroen in Peugeot, drugi na Audi in VW. Nato sem se spoznal z vsemi novimi delavci in kmalu smo pričeli z delom. Novih delavcev je bilo kar veliko in ugotovil sem, da so stari delavci, ki so me učili v prvem in drugem letniku, odšli. Na začetku sem »skakal« med deloma delavnice in bil malo pri enem, malo pri drugem mojstru. Nato je šel moj stalni mojster v pokoj, zato me je sprejel drugi, pri katerem sem se naučil zelo veliko, saj mi je vse lepo razložil; kam kaj gre, kako se kaj naredi in kaj narediti, da bo potek dela lažji. Vsak dan, ko sem prihajal, smo se bolj in bolj spoprijateljili in

zdaj se vsak dan šalimo in smejimo. Upam, da ostanemo v dobrih odnosih še po končanem PUD-u in da bo znanje, ki so mi ga dali, vedno z menoj.

Matej Stupan, 3. b/2

MEDPODJETNIŠKI IZOBRAŽEVALNI CENTER

Izobraževanje poteka po javnoveljavnih programih za pridobitev naslednjih poklicev:

pomočnik v tehnoloških procesih (NPI),

avtoserviser, avtokaroserist, oblikovalec kovin — orodjar, izdelovalec kovinskih konstrukcij,

inštalater strojnih inštalacij in mehatronik operater (SPI),

strojni tehnik in tehnik mehatronike (SSI),

avtoservisni tehnik in strojni tehnik (PTI).

Vključeni udeleženci želijo zaključiti nedokončano izobraževanje ali se želijo prekvalificirati, saj že delajo v katerem od strojniških poklicev, ali pa vidijo na trgu dela boljšo možnost zaposlitve.

Udeleženci izobraževanja odraslih za šolanje plačajo šolnino. Višina šolnine je odvisna od programa izobraževanja, pri prekvalifikaciji pa tudi od števila priznanih izpitov iz predhodnega izobraževanja.

V tem šolskem letu smo bili tudi pri izobraževanju odraslih oseb v javnoveljavnih programih postavljeni pred izzive šolanja na daljavo.

Predavanja potekajo preko videokonferenčnih klicev in samostojnega dela na daljavo. Komunikacija poteka preko spletnih orodij, elektronske pošte in telefona.

ATENA

PROJEKTI

MUNERA 3

V okviru projekta **ATENA** promoviramo pomen nadaljnega izobraževanja in nadgrajevanja pridobljene izobrazbe in nudimo udeležencem izobraževanja odraslih 16 ur brezplačne učne pomoči. Projekt izvajamo v sodelovanju s srednjimi šolami in ljudskimi univerzami v podravski regiji.

Projekt **MUNERA 3** nudi zaposlenim osebam možnost brezplačnih usposabljanj na področju strojništva v trenutno osmih potrjenih programih.

V projektu **PRIDOBIVANJE TEMELJNIH POKLICNIH KOMPETENC 2018–2022** si lahko odrasli, ki so starejši od 45 let in imajo največ srednješolsko izobrazbo, pridobivajo brezplačno znanje iz računalništva in tujih jezikov (angleščine in nemščine).

USPOSABLJANJE BREZPOSELNIH OSEB

V obdobju 2019 do 2021 imamo z Zavodom RS za zaposlovanje sklenjene pogodbe za usposabljanje v naslednjih programih, in sicer:

Tehnolog – programer CNC strojev za odrezovanje kovin

Usposabljanje na področju strojništva in metalurgije

Oblikovalec kovin

Usposabljanje za delo ključavničarja

Osnove mehatronskih sistemov

Robotika – začetni nivo

Ličar

MIG/MAG varilec s certificiranjem usposobljenosti varilca

TIG varilec s certificiranjem usposobljenosti varilca

Vse prijave in vključitev brezposelnih oseb v programe usposabljanja poteka preko Zavoda RS za zaposlovanje, Območna služba Maribor.

KONTAKT

Srečko Vidovič, vodja MIC-a

srecko.vidovi@tscmb.si

040 304 868

Metka Kodrin, organizatorka izobraževanja odraslih in
koordinatorka na projektih

metka.kodrin@tscmb.si

02 229 57 63

VIŠJA STROKOVNA ŠOLA

V študijskem letu 2020/2021 Višja strokovna šola TŠC Maribor praznuje deseto leto delovanja, hkrati je šolo zapustil že naš 200. diplomant. V tem času si je izborila svoje prepoznavno mesto v regiji in na strokovnih področjih, povezanih s strojništvom in z avtostroko. S kakovostnim izobraževanjem v programih formalnega in neformalnega izobraževanja ter svetovanja, s sodelovanjem z gospodarstvom in predvsem s kvaliteto naših diplomantov smo pripomogli k prepoznavnosti šole in utrditvi naše pozicije na zemljevidu višjega strokovnega izobraževanja.

Višja strokovna šola izvaja dva višješolska študijska programa: **Strojništvo** in **Avtoservisni menedžment**, katerih bistvo je prepletanje teoretičnega študija s praktičnim izobraževanjem v podjetjih, ki predstavlja kar 40 % časa organiziranega izobraževanja v posameznem programu.

Naše temeljne naloge, ki nam jih nalaga naše poslanstvo, so kakovostno izobraževanje študentov po vseh razpisanih višješolskih programih (ob skrbi za visok in mednarodno primerljiv nivo znanja diplomantov ter njihov uspešen vstop na trg dela) in razvijanje novih delovnih mest. Pri tem želimo izkoriščati prednosti naše prilagodljivosti, strokovnosti in individualnega pristopa do študenta.

Z lokalnim okoljem moramo sodelovati preko aktivnosti s področja študijskih programov ter prepoznavati potrebe v različnih delovnih okoljih in izvedbo študijskih programov na aplikativen način. Sodelovati moramo v izobraževalnih, razvojnih, gospodarskih in drugih regionalnih in mednarodnih projektih. Predavateljem moramo nuditi različne oblike usposabljanj in sodelovanj pri realnih projektih in jim omogočiti osebno rast in razvoj. Širiti moramo mednarodno sodelovanje in internacionalizacijo študija, s

poudarkom vključevanja Erasmus aktivnosti v svoje delo (EPS). Študentom želimo omogočiti študijske izmenjave in obiskovanje strokovnih institucij in prireditev doma in v tujini. Razvijati moramo različne oblike izobraževanja za druge zainteresirane skupine in prenos znanja v stroke, ki jih obsegajo študijski programi. Spodbujati želimo vseživljenjsko učenje in medgeneracijsko komunikacijo. Vzdrževati in razvijati moramo kakovostno študijsko in študentsko okolje. Zagotavljati moramo novo tehnično opremo, informacijsko tehnologijo, e-okolja in hiter prenos ključnih informacij do študentov in zaposlenih.

Šola je bila v preteklem obdobju v nacionalnem in mednarodnem prostoru prepoznana po strokovnosti, visokem nivoju znanja diplomantov, kakovostnih pedagoških metodah in visokih etičnih načelih. Na podlagi dosežkov preteklega dela, definiranih vrednot in poslanstvu šole ter ob upoštevanju analize nastalih razmer za delovanje šole smo oblikovali novo vizijo šole, ki želi postati inkubator (zibelka) izobraževanja, usposabljanja in razvoja odličnih strokovnjakov praktikov, zaposljivih na področju strojništva, elektrotehnike in avtostroke. Naše vrednote so: znanje in učenje, ustvarjalnost, poštenost, odgovornost, zaupanje, vztrajnost, doslednost, varnost, pozitivnost, komunikativnost, inovativnost, kompetenčnost, etičnost, ažurnost, spoštovanje sočloveka (ne glede na njegovo starost, sposobnosti in druge različnosti), upoštevanje temeljnih določil vljudnostnega obnašanja.

V sodelovanju s Srednjo strojno šolo Maribor in z Medpodjetniškim izobraževalnim centrom imajo naši študenti dostop do najsodobnejše opremljenih predavalnic in laboratorijev, kot so učilnica za CNC tehnologije (vertikalni 3-osni CNC obdelovalni stroj Doosan DNM 4500 z dodatno 4. osjo in FANUC krmiljem, 17 delovnih postaj s Siemens Sinumeric in Fanuc NC Guide), učilnica za računalniško podprte tehnologije (delovne postaje s programsko opremo PTC Creo Parametric 7.0, DS Solidworks 2021, Lantek Expert, 3D SLA tiskalnik Form2, večbarvni 3D FDM tiskalnik Cubex Trio, 3D skener Artec Spider), učilnica za mehatroniko in robotiko (robotske roke ABB in 2x Fanuc, programska oprema RobotStudio, RoboGuide, FluidSim, hidravlika, krmilna tehnika), sodobno opremljene računalniške učilnice z več kot 100 računalniki, učilnica za varilne tehnologije z Varstroj opremo, najsodobnejše opremljene delavnice za avtostroke (diagnostika podvozij, diagnostika motorjev, popravilo vozil, avtoelektrika, avtokleparstvo, avtoličarstvo ...).

Če vas zanima študij strojništva in avtoservisnega menedžmenta, vas vabimo, da se vpišete k nam. Zadnji rok za vpis v redni študij je konec avgusta 2021, za izredni študij konec oktobra 2021. Vse informacije o študiju najdete na <http://www.tscmb.si/visja-strokovna-sola/studijski-programi/>.

mag. Samo Čretnik, ravnatelj VSŠ

**VIRTUALNI
INFORMATIVNI
DNEVI**

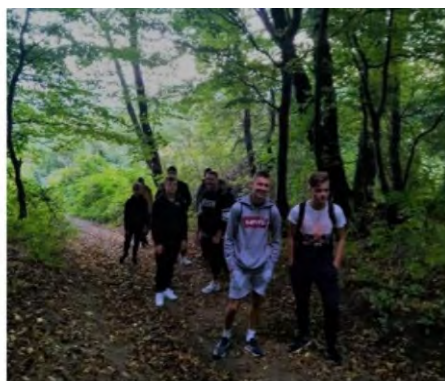
12. in 13. FEBRUAR
2021

tehniški
šolski
center
maribor

In zgodba se nadaljuje ...

tehniški
šolski
center
maribor

TEHNIŠKI ŠOLSKI CENTER MARIBOR

»Znanstvenik odkrije tisto, kar že obstaja.

Mehatronik ustvari tisto, česar še ni bilo.«

(Theodore von Karman)

